

Ve stopách společné cesty

autorské práce žáků

„Většina literatury je dřív než výpověď o světě, výpověď o tom, kdo píše.“

Josef Škvorecký

český humorista 1924 - 2012

Poděkování

Děkuji všem, kteří se podíleli na vzniku této knihy. Děkuji všem žákům, kteří se odhodlali vytvořit ilustrace k několika příběhům. Děkuji Šárce Červinkové za její úžasný obal knihy. Děkuji všem, kteří se nebáli tvořit! A především děkuji sám sobě, že jsem knihu dovedl do cíle.

VE STOPÁCH SPOLEČNÉ CESTY

Vydání první, Ústí nad Orlicí

Základní umělecká škola Jaroslava, 2020 – 108 stran

Obsah:

Pipišoky a cesta do obchodu - Jana Plačková.....	4
O berušce Elišce a jezevci Matějovi - Marie Červinková	6
Velké dobrodružství - Laura Kutrová	7
Aniččino trápení - Marie Hřebíčková.....	8
Kouzelné pero - Eliška Konkolová	9
Pohádka o jaru - Ellen Štarhová	10
Dobrodružná cesta - Matěj Štěrba	10
O ovečkách - Václav Vacek	11
Zlo v lese - Josefína Krásná	12
O zakletém království - Joachim Marek	14
Koronavir a růžová panenka - Vanesa Charvátová.....	16
Karlovo letadlo - Aleš Zahálka.....	17
Povídky u táboráku - Emma Hrdinová.....	17
Bajka O myšce a lišce – Miloslav Pirkl.....	20
Nový svět - Dominika Krycnerová	21
Datlova cesta na měsíc - Ondřej Štolba.....	22
Sen - Natálie Jurcová	24
Jak Jenda ke království přišel - Nelly Hurychová.....	25
Příběh dívky, která nikdy nežila - Hana Červinková	26
Mia a její poselství z vesmíru - Mariana Lea Klimešová	28
Opuštěný dům - Jakub Lamač	29
Výhra v loterii - Dominik Bauer.....	30
Záchranná výprava - Ester Sychrová	31
Ztracený kocour a prodaný les - Vašek Kočí	31
Povídka o Alexiovi - Vít Pokorný	33
Mravenčí pohádka - Anna Kaucová	34
O Vincencovi - Magdalena Popelářová.....	37
Nový svět - Natálie Kašparová	38
Opakující sen - Anděla Venclová.....	39
Můj pes - Viktorie Večeřová	41
Hotel Sunshine - Adéla Medunová	43
Stěna mezi námi - Lena Šuláková a Daniela Matoušková	44
Cesta do Mamílie aneb záchrana nevinné duše - Markéta Kukuczková.....	47
Bez návratu - Jana Junková	48
Odvážná Laura - Dominika Luisa Boháčová.....	51
Jak jsem se stal spisovatelem - Šárka Červinková.....	54
Zase špenát - Martin Malínek	59
Překvapení - Tereza Oláhová.....	61
Táborové dobrodružství - Tereza Novotná	61
Text nominován na cenu MINITALENT 2020	
Doktor na inzerát - Tereza Novotná	63

Text nominován na cenu MINITALENT 2020

Školní láska - Markéta Hermanová	66
Čas stopnout (ne)jde - Aneta Krýzlová	67
Od začátku - Michaela Krycnerová	68
Zase špenát! - Petra Sedláčková	71
Obyčejná sedmdesátková love story - Denisa Fikejzová.....	73
Místo zkázy - Viktorie Schwabová	77
Mí rodiče se zbláznili - Kateřina Kaucová	78
Sedm soch (pracovní název) - Barbora Medunová.....	81
Mozaika lži - Robin Bortolin.....	84
Zlomené srdce - Jan Hurych	88
Pražanda (2 aktovky) - Jan Hnyk	89
Samota - Aleš Kroupa	96
Hrdina - Adéla Sedláková	97
Samota - Eliška Jančáková	101
Zatracená loupež - Jan Langer	103

TEXTY JSOU SEŘAZENY DLE VĚKU ŽÁKŮ!!!

(od nejmladších po nejstarší)

Tato kniha, ani žádná její část, nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele (ZUŠ Jaroslava Kociana).

© ZUŠ Jaroslava Kociana, 2020

Pipišoky a cesta do obchodu - Jana Plačková

Byl jednou jeden Pipišoky. Pipišoky je modrý ptáček, který je plyšový, má krátké nožičky a malá křídla, která mu neumožňují létat. Jeho speciální vlastnost je, že když se nevzdává, podaří se mu dosáhnout každého přání. Vylíhnul se z modrého vajíčka se žlutými puntíky, které spadlo z vesmíru rovnou do domečku paní Sovy. Paní Sova se o něj starala a učila jej své moudrosti. Bydleli spolu v ohromném stromě na okraji Temného Lesa. Ve stromě byla spousta pokojů, ale nejoblíbenější Pipišůčkovou místností byla ložnice, koupelna a taky knihovna s televizí. Jednoho dne se dívali s paní Sovou na televizi a Pipišokyho z ní zaujala nabídka, že za tři dny přijde do obchodu s hračkami babička, která si vybere jednu hračku pro svoji vnučku Janičku. Janička je nesmělá holčička, která by si velice přála živé zvířátko, ale její rodiče se bojí, že by zvířátko trpělo samo doma, když bude Janička ve škole. Babička jí chce dát speciální dárek k narozeninám, který by jí nahradil živého kamaráda. Pipišoky si už delší dobu přál vypravit do světa a teď měl příležitost. Své rozhodnutí oznámil paní Sově, ta mu na cestu dala mapu, aby se neztratil, a radu ať všem zvířátkům, co jsou v nouzi, pomáhá. Na mapě viděl, že cesta do Obchodu je velmi dlouhá, vede přes Temný Les, Hlavní Silnici a Velkoměsto. Obchod s hračkami, o kterém se v televizi zmínili, leží až na druhé straně Velkoměsta. Než vyrazil, nabalil si do uzlíčku jablíčko, zrní a celozrnný chleba namazaný máslem. Rozloučil se s paní Sovou a neohroženě vyrazil do světa.

Šel a šel Temným Lesem, když tu uviděl rozpadlou chatrč. Před chatou postávala smutná slepička. Pipišoky se jí zeptal: „Nemáš hlad? Že jsi tak smutná?“ Slepice odpověděl: „Bohužel ano. Jenže to není všechno, co mě trápí.“ Pipišoky jí nabídl pomoc a zeptal se: „A co tě trápí dál, určitě ti půjde pomoci!“ Slepice utřela slzičku a povídala: „Pan hospodář je zlý a navíc zamkl mého kamaráda pejska do klece. Klíč schoval nahoru na půdu a šel na lov zajíců.“ Pipišoky se stěží vyškrábal na kliku od dveří vedoucí do chatrče. Naštěstí dveře hned povolily a mohl jít dál do chaty. Uvnitř viděl uplakaného pejska a bylo mu ho tak líto, že to upevnilo jeho odhodlání vylézt po žebříku až nahoru na půdu, přestože je to pro něj velmi namáhavé. Po zdoluhavém výšlapu nahoru a pár nezdařených pokusech spojených s tvrdým dopadem na zem, se mu podařilo vylézt na půdu. Tam byla truhlička na kód. „Co teď?“, pomyslel si Pipišoky. Hned si však uvědomil, že hospodář musí být hloupý, když se chová tak nehezky k ostatním. Vzpomněl si na paní Sovu, co jej učila a použil nejjednodušší kód na světě 1-2-3-4. Bohužel tento kód nebyl správný. Další nápad byl porozhlédnout se kolem, jestli není kód napsaný někde poblíž. Nejdřív se podíval do starobylé a úplně rozvrzané skříně. V ní byl šuplík, a co nevidí, v šuplíku je papírek, na kterém bylo napsáno 2-3-4-5. „Hurá, to je určitě správný kód!“, zavýskal radostí Pipišoky. Truhlička cvakla a otevřela se. S klíčem v zobáčku spěchal k pejskovi a jen tak tak stihl otevřít klec, aby mohl jít pryč. Hospodář už se totiž vracel z lovu zajíců a bylo slyšet jeho kroky nedaleko chaty. Slepice, pejska a Pipišoky společně utekli z chatrče pryč, ale hospodář je zahlédl a začal je pronásledovat. Naštěstí brzy padla tma, která všechno schová tak, že není vidět ani na špičku nosu. Hospodář v nočním Temném lese zabloudil a zvířátka od něj měla konečně klid. Problém byl, že ani zvířátka neviděla na cestu a Pipišoky se bál, že se ve tmě ztratí a on nestihne dojít včas do obchodu. O své starosti se podělil se svými novými přáteli. Slepice jej utěšila slovy: „Já nejsem jen tak obyčejná slepička, moje vajíčka totiž září ve tmě.“ Opravdu, její snesené vajíčko ozářilo okolí a zvířátka mohla pokračovat v putování.

Neúnavně pokračovali temnou nocí, když tu najednou na ně vybafl vlk: „Tak a teď budu mít pořádnou snídani!“ Pejsek se však nebál. „Ani hnout vlku!“ štěkl na něj. „Už jsem zachránil spoustu slepiček a ptáčků před podobnými nezbedníky jako jsi ty!“ Vlk se takové výzvě zasmál, nevěděl, že pejsek je kouzelný. Stačí, když zaštěká a každý vlk se pak změní v žízalu. Pejsek zaštěkal a vlk se hned proměnil. Žízala-vlk poznal, že je s ním zle a prosil: „Prosím, proměň mě zpátky na vlka, já se polepším, budu hodný a budu jíst jen zeleninu.“ „Tak dobře vlku, ale ať to nejsou plané sliby, jinak si tě najdu a proměním tě navždy v žízalu.“ Vlk si jeho slova pamatoval a hned jak byl zpátky vlkem, utíkal pryč, co mu nohy stačily. Zvířátka se shodla, že je čas si trochu odpočinout a dát si svačinu. Pipišoky se podělil o své dobroty. O zrní se podělil se slepičkou a celozrnný chleba dal pejskovi. Jablíčko si nechali na později, pro případ nouze. Během hodování byl konečně čas se lépe seznámit. Pipišoky vysvětlil kamarádům, proč se vydal na cestu a jaký je jeho vytoužený cíl. Pejsek poděkoval Pipišokymu, že je zachránil, protože se jim u hospodáře zle dařilo. Vždy si se slepičkou přáli utéct, ale sami to dokázat nemohli. Teď by nejradši našli domek se zahradou, kde bude hodný dědeček, který se o ně bude rád starat. Dohodli se, že budou společně pokračovat v cestě do Velkoměsta. Brzy poznali, že Temný Les řídne a díky mapě věděli, že je před nimi Hlavní Silnice. Ještě netušili, jak Hlavní Silnici přejdou, ale shodli se na tom, že problém vyřeší, až budou na místě.

Společné putování rychle ubíhalo a ani se nenadáli, byla před nimi očekávaná silnice. Chvíli pozorovali rušný provoz před sebou a věděli, že přes silnici nemohou přejít, aniž by se kvůli nim nezastavila doprava. Ještě chvíli se rozhlíželi po okolí, jestli přeci jen neobjeví nějaký most nebo podchod. Nikde nic, mapa nelhala, zato si však všimli holuba, který měl zaklíněnou nohu v pastičky na myši a nařikal: „Ó já nešťastný, co budu dělat?“ „Neboj se, my ti pomůžeme.“ Zvířátka zabrala vši silou a nožku mu z pastičky vytáhla. „Hurá!“ jásala. Holub jim nabídl taky na oplátku svoji pomoc, až budou potřebovat. Pipišoky mu prozradil: „Potřeboval bych se dostat do obchodu s hračkami na druhé straně Velkoměsta. Pejsek a slepička hledají klidné prostředí na zahradě u domečku s hodným dědečkem. Chtěli bychom se dostat na druhou stranu Hlavní Silnice, ale nevíme jak.“ Holub byl rád, že jim může hned oplatit jeho záchranu, ale mělo to malý háček. Zvířátkům řekl: „Mám velkou sílu, ale mám hlad a tím pádem všechny neunesu.“ Pipišoky vytáhl z uzlíčku jablíčko a dal jej holubovi. Holub poděkoval a nic nebránilo v pokračování jejich společné cesty. „Nasedněte si na mě, já vás přes Hlavní Silnici přenesu. Navíc znám jednu pěknou velkou zahradu, která patří hodnému dědečkovi, který se o své hospodářství dobře stará. Mám tam svůj holubník, takže bychom byli spolu.“ Zvířátka byla z jeho nápadu nadšená a pejsek se slepičkou souhlasili. Holub nejdřív všechny přenesl na zahradu. Dědeček měl velkou radost a hezky je přivítal, pohostil a ukázal jim, kde mohou přebývat. Druhý den nastalo loučení s Pipišokym, se kterým holub pokračoval dál do obchodu s hračkami.

Konečně byli u cíle, stačilo projít vchodem dovnitř, ale Pipišoky musel počkat, až se otevrou dveře, protože sám by to nedokázal, jak byl malý. Ještě než se rozloučili, poprosil Pipišoky holuba, jestli by chvilku nepočkal, pro jistotu, kdyby jej babička nevybrala, aby mu pomohl vrátit se zpátky. Pak se připravil u vchodu do obchodu a čekal, až někdo půjde. Holuba napadlo, že by mohl využít své rodinné pošťácké zkušenosti a sledovat Pipišokyho v případě, že by byl vybrán jako dárek pro Janičku. Zjistil by, kde bude Pipišoky bydlet, mohl by jej pak navštěvovat a zároveň by mu předával vzkazy, kdyby si chtěl dopisovat s paní Sovou a svými kamarády. Netrvalo dlouho a do obchodu vcházela babička, Pipišoky se musel rychle protáhnout dveřmi a

spěchat do regálu, kde se posadil a čekal. Měl štěstí! Babička si jej vybrala a nesla ho z obchodu ven. Nasedla do auta a rozjela se rovnou k vnučce Janičce domů, kde se konala narozeninová oslava. Janička měla z Pipišůčka velkou radost! Zjistila, že Pipišoky je živé plyšové zvířátko, o které může s láskou pečovat. Oslava probíhala báječně, ale Pipišoky si uvědomil, že nemá jak předat zprávu o svém úspěchu paní Sově. Smutně se podíval směrem k oknu, a jaké bylo jeho překvapení! ON TAM STÁL HOLUB. Pipišoky upozornil Janičku, jestli by byla tak hodná a umožnila mu setkat se s holubem. Janička se rozhodla pozvat jej taky na oslavu a otevřela okno. Pipišoky se zeptal: „Holube, prosím, doneseš tento vzkaz paní Sově, která bydlí na okraji Temného Lesa?“ Holub samozřejmě souhlasil, a jakmile se oslava ukončila, vzkaz paní Sově zanesl.

Milá paní Sovo.

Jsem moc rád, že si mě babička vybrala. Mám se moc dobře a je o mě skvěle postaráno.

Mám tě rád, Pipišoky.

Od té doby se paní Sova občas přiletěla na Pipišokyho podívat. Janička se s ní seznámila a byla šťastná, že se může učit její moudrosti. Zároveň se starala o Pipišůčka. Každý den jej česala, krmila, koupala, ale hlavně si spolu povídali a nejraději si hráli. Večer si šli spolu lehnout do postýlky, kde spokojeně spinkali a těšili se na další dobrodružství, která je čekají.

O berušce Elišce a jezevci Matějovi - Marie Červinková

Jednoho rána si beruška Eliška vyšla na procházku po lese, když v tom uvidí svoji sousedku myšku Anežku pod listem, jak křičí pomóóóc, pomóóóc. Přiběhla k ní a zeptala se, jak se ocitla ta síť z bílých vláken na jejím domě? Odpověděla, že vařila bábovku a najednou se ozval zvuk, něco jako JUPÍHAPLESK a pak už se nemohla dostat ven. Beruška se jí snažila vysvobodit, ale marně. Vydala se tedy pro pomoc.

Ale potkala jen ještě několik dalších uvězněných zvířátek v její stromulici. Pak ale uviděla, jak jí zezadu jejího domu JUPÍHAPLESKLI tu pavučinu PAVOUCI! Myslela si, že jsou hodní. Opravdu se divila, vždyť je dobře znala. Když přišla blíž, uviděla však jednoho neznámého, ten řekl: „Už je světlo a někdo by nás mohl vidět. Navíc světlo nesnášíme. Tak radši padáme.“ Všichni řekli: „Ano, šéfe.“ „Teď už je jasné, že potřebuji pomoc,“ pomyslela si beruška. Letěla tedy za sovou na strom. Cestou uviděla někoho, tak slétla blíž a divila se. Jezevec. Za bílého dne? Slétla k němu a zeptala se jezevce: „Co tady děláš teďka ve dne?!“ „Já jsem šel večer na snídani, ale když jsem se vrátil, po obědě, nemohl jsem se dostat dovnitř, tak jsem někoho hledal, koho ti pavouci ještě NEZAJUPÍHAPLESKLI. Ale tys mě našla první,“ odpověděl jezevec. „Nasedni si, poletíme na radu k sově,“ pověděla beruška. „Dobrý nápad,“ dodal jezevec.

Přeletěli houběští a byli tam. „Ahoj sovo, taky tě uvěznili?“ zeptala se beruška. „Jo,“ přikývla sova. „Aha, pověz nám, jak vás můžeme zachránit?“ zeptal se jezevec. Sova odpověděla: „Nóó, je jedna možnost, ale nevím, jestli ji zvládnete. Dobře poslouchajte! V nedaleké sopce za pěti kopci a šesti horami...“

„...a jak se tam s jezevcem dostaneme?“ vyhrkla beruška. „Počkej, to ještě není vše...“

...ve vyhasnuté sopce najdete dvě věci, ale jen jedna je ta správná. Musíte vybrat správnou a tím zastavíte tyhle pavouky. Jo a jak se tam dostanete, to už je na vás. Já si jdu zdřímnout,“ dodala sova. „Ale my ani nevíme, kudy máme letět?“ zeptala se beruška. „Tady máte mapu,“ sova ji prostrčila mezi pavučinou. „Děkujeme,“ řekli oba najednou, „tak a my letíme.“

A pak letěli, až přeletěli pět kopců a šest hor...jezevec po chvíli uviděl sopku. Táhle musíme PŘISTÁT! Beruška vylétla na okraj sopky a jezevec náhle řekl: „Pardóón, asi jsem se ještě nepředstavil. Já jsem Matěj.“ Beruška se zasmála: „Jé já také ne, já jsem Eliška. Moc mě těší.“ „Mě také. Pojď, jdeme najít ty věci co nejdřív, aby ostatní nebyli uvězněni moc dlouho.“

Hledali a hledali, až našli úplně tmavou místnost. Báli se, nakonec ale sebrali všechnu odvalu a vstoupili dovnitř. Jezevec najednou narazil čumákem do vypínače a rozsvítil. Místnost vypadala jako docela obyčejná kuchyň. Když beruška přeletěla do druhého rohu, jezevec se lekl. Beruška byla najednou velikánská. Jezevec se jí zdál docela maličký. Zkusili si to vyměnit. Jezevec byl obrovský a beruška skoro nebyla vidět. Když se sešli uprostřed, byli tak akorát. V tu chvíli zahlédli na zemi dvě věci. Jedna byla repelent na pavouky a druhá věc byly svítící ponožky. No jasně, že si vybrali svítící ponožky a ne repelent. Vzali dva pytle svítících ponožek a vyletěli z místnosti, aby se vrátili. Jenže všude byla tma. Mohli by čekat do rána, ale to už mohlo být pozdě. Sedli si na pytle a přemýšleli. V tom se pytle s ponožkami rozzářily víc a dokonce se vznesly. Ze sopky vyletěly pytle svítících ponožek, na kterých seděli hrdinové Matěj a Eliška. Přeletěli těch pět kopců a šest hor...až doletěli domů. Les už byl skoro celý zalepený pavučinou. Rozvěsili všude svítící ponožky na všech stromech, rostlinách a tak. Prostě všude. Najednou započal foukat vítr a ponožky začaly padat jako shnilé švestky. Co teď? „Už vím, mám v noře spoustu kolíčků na prádlo,“ vzpomněl si Matěj. Když je Matěj přinesl, oba se zase pustili do práce. V noci, když pavouci chtěli jít zase řídit a celý les těma pavučinami zalepit, uviděli všude světlo ze svítících ponožek. Lekli se a tak z lesa co nejrychleji utekli. A jak všichni pavouci zmizeli, tak se pavučiny rozpustily a zvířátka z lesa měla koupaliště. Všichni to oslavovali a v lese si nechali ty svítící ponožky na výzdobu. A taky proto, aby se sem už víckrát pavouci nevrátili.

Eliška si náhle uvědomila, že i Matěj dokáže ve DNE být vzhůru a v NOCI spát, stejně jako ona. „Už jsem si na to zvykl a jsem za to rád, můžu si konečně s někým hrát,“ odpověděl Matěj. Eliška byla ráda, protože si našla nového kamaráda.

A tak se jezevec Matěj a beruška Eliška měli šťastně, až do smrti.

Velké dobrodružství - Laura Kutrová

Kapička padala z nebe. Byla to ještě malá Kapička. Vůbec z mraku neměla vypadnout, ale uklouzlo jí to po mlze. Sestřička Vločka se ji snažila zachytit, ale nepovedlo se. A tak skočila za ní. Obě dvě se bály, co s nimi bude, protože nikdy neopustily mrak a nevědí, co je čeká. Vločka povídá, co myslíš, kam dopadneme? Kapička na to, to nevím, zkusíme se rozhlédnout. Pozor, čáp! Zakřičela Kapička. Ale než se stačily uhnout, už seděly čápmu na křídle. A co teď?...Jupííí, to je jízda! Vykřikla Vločka. Vločko, já se bojím, co když spadneme?! Neboj. Do teď jsme byly schované v mraku, tak se dívej kolem sebe a užij si to. Hele, ale ty nemůžeš nic vidět, když máš zavřené oči. Ale já si to užíváám, zajásala Vločka. A tak se Kapička taky přestala bát. ☺ Obě

roztáhly ruce, zavřely oči a užívaly si nečekaného výletu. Nezdá se ti, že začíná nějak poprchávat? Povídá Vločka. No jo, taky jsem si všimla. Ale zároveň svítí sluníčko, to je nějaké divné, povídá Vločka. Asi bude duha. Co je to duha? Ptá se Vločka. Duha je takový barevný oblouk, který vypadá jako skluzavka. Aha, takže kdyby dnes byla, můžeme se po ní sklouznout? No to je super nápad, ty jsi ale hlavička...škoda že tu není. A najednou Vločka něco uvidí. Koukej, támhle je spousta barev. No jo, to je ona, duha. Zkusíme poprosit pana čápa, ať nás tam odnese, jo? Tak jo. Pane Čápe, prosím, odnesete nás támhle k té duze? Povídá Vločka. Jasně holky, svezu vás tam, odpověděl čáp. Děkujeme, řekly obě najednou. ☺ Když doletěly k duze, pan Čáp Kapičku a Vločku vysadil a řekl. Kdybyste potřebovaly někdy odvézt, zavolejte jen...pane Čápe! A já přiletím. Moc děkujeme, odpověděla Kapička. A zase někdy nashledanou, zavolala Vločka. Nashledanou holky, odpověděl čáp a odletěl do neznáma. Vločko, co myslíš, jedeme? Určitě, zašeptala Vločka se zatajeným dechem. Připrav se...tři, dva, jedna...jedéém! To je úžasnýyy, volá Kapička!!! To máš pravdu, odpověděla jí Vločka. Ale najednou se stalo něco nečekaného, spadly do rybníka. Vločko, odsud se nedostaneme, co budeme dělat? To nevím, povzdychla si Vločka. A než se stačily rozmyslet, něco je vtáhlo. Silný vír je vcucnul do černé hadice, kterou pak proletěly obrovskou rychlostí. Strašně moc se bály a myslely, že je s nimi konec a že už se domů do mraku nikdy nevrátí. Ale potom je vystříkla hasičská hadice na hořící dům a z ohně se po chvíli vypařily jako pára a vrátily se zpátky do mraku. Ale nemusíte mít strach, nikam se nám ty dvě treperendy neztratily. Musíme si jenom počkat, až z páry zase vyroste Kapička a taky zmrzne Vločka. ☺

Aniččino trápení - Marie Hřebíčková

Byla jednou jedna holčička, která se jmenovala Anička.

Byl jasný slunný den, takový den kdy nevydržíš sedět doma. Anička si vzala švihadlo a odběhla do zahrady. Skákala tam kolem květinového záhonku a zpívala si písničku. „Aničko,“ volala na ní červená růže, u botiček se ti rozvazují tkaničky.

„To nevadí, to je jedno,“ řekla jí Anička a poskakovala dál. „Aničko,“ přidal se k růži jeden brouk. „Tkaničky se ti už docela rozvázali, ztratíš brzo botičku.“ „Ale neztratím, drží docela pevně.“ Ještě to ani nedořekla, botička jí sklouzla z nohy a děvčátko upadlo. A zatím co vstávala a hladila si bouli na čele, přiběhl jakýsi psík. Chňapl po botičce a byl ten tam. Anička se rozhlížela kolem dokola. „Kdepak je moje botička?“ „Támhle na trávníku si s ním hraje nějaký pejsek,“ zacvrlikal vrabčák. Anička běžela za pejskem. „Dej mi mojí botičku,“ křičela na něho. „Copak je tvoje?“ divil se pejsek. „Vždyť se válela tuhle na cestě, tak si mě chyt' a vezmi si ho,“ vesele štěkl a odběhl. Anička za ním a už ho málem držela za ocásek a zachytila se o pichlavý angreštový keř. Vyškubla se a přitom si roztrhla šaty. Ale pejsek utekl. Zastavil se a čekal, až Anička k němu doběhne. Náhle viděl, jak si vykračuje kocour. S tím bude větší legrace, pomyslí si. Pustil botu a hnal se za kocourem. Anička se zaradovala, ale najednou kde se vzala tu se vzala, přiletěla straka. Botičku sebrala a uletěla. „Strako,“ křičela Anička, co jí dech stačil. Straka se lekla, upustila botičku a ta spadla rovnou do řeky. „Co jsi to vyvedla?“ zavolala Anička a běžela k řece. Botička plavala klidně po vodě. Doprovázeli ji motýlci, vážky a vodní brouci.

Chtěla na ně zavolat, aby jí botičku vrátili, ale tu se ozvalo veselé kvákání. „Pusťte mě, ať se taky svezu na takové krásné lodičce!“

A z kořene na břehu přímo do stěvíčku skočila malá žabka, div že všechny cestovatele neumačkala. Ještě se zavčas rozletěli do všech stran!

Ani žabka se však dlouho neradovala. Byla příliš těžká, botička se s ní naklonila a ona žbluňk do vody. Botička plavala pomalu dál, až se zastavila u listu leknínu, daleko od břehu. Tam se k němu Anička dostat nemohla. I sedla si na břeh a rozplakala se.

„Pročpak pláčeš, holčičko?“ K Aničce přišel chlapec s udicí.

Anička se polekala, že snad jí chce ublížit. Ale když viděla, že chlapec jí chce pomoci, tak byla klidnější. „Takové mám trápení“ povídá plačky. „Stěvíček mi spadl do vody.“ „Jak to?“ divil se chlapec. „Straka ho tam upustila.“ „A jak ta se k němu dostala?“ „Psík mi ho vzal, potom zahodil a straka ho odnesla.“ „A to ti ten psík stáhl botičku s nohy?“ divil se zase chlapec. „To ne, spadl mi sám. Rozvázaly se mi tkaničky, a já jsem si je nezavázala, myslela jsem, že mně botičky budou držet i tak. A teď ne a ne ho dostat.“

Chlapec si Aničku prohlédl a rozesmál se. Vlasy měla rozcuchané, na čele velkou bouli, šaty roztrhané a samý prach. „Vidíš, kolik starostí sis to sama nadrobila,“ řekl. „A všechny pro takovou maličkost. Dobrá, dobrá nenaříkej, hned ti pomohu.“ Mávl prutem, zachytil stěvíček udičkou a vytáhl jej na břeh. Botička však byla mokrá a Anička musela jít domů bosa. Obout si ho mohla teprve až druhý den.

Kouzelné pero - Eliška Konkolová

Bylo jednou jedno kouzelné pero, které pořád kreslilo slony. Ale úplně samo.... Až jednou ti sloni ožili. Ve stejném království žil také velmi chudý pekař. Když jednou přišel domů, tak mu jeho manželka a jeho tři děti řekli, že viděli u jejich domu dva slony a prý i mluvili...

Pekař tomu nemohl uvěřit a přemýšlel, co s nimi. Nakonec vymyslel, že skončí v pekárně a založí cirkus, ve kterém budou mluvící sloni vystupovat. Do cirkusu se připojily i jeho děti. Trénovali hodně dlouho. Ondra s Haničkou se naučili akrobacii a Tomáš se naučil kouzlit. Slony naučili vyprávět vtipy.

Cirkusu se opravdu dařilo. Postupem času se však pekař změnil a to tak, že byl namyšlený. Všimlo si toho i kouzelné pero a tak nakreslilo čaroděje. Ten ožila a rozhodl, že pekaře potrestá a nechá slony zkamenět. A tak pekař musel pátrat, jak kletbu zrušit. Jednou, když se šel projít, tak se mu čaroděj zjevil a prozradil mu, že musí udělat tři dobré skutky. Pekař mu poděkoval a šel domů. Hned po cestě pomohl stařence s dřívím. Další den na trhu věnoval chudým lidem chléb a mléko. Svému kamarádovi kováři ušil kalhoty, protože věděl, že má jen jedny. Kletba se zrušila a sloni opět ožili.

Pekař byl rád, že cirkus může opět otevřít a pracoval v něm s radostí až do smrti.

Pohádka o jaru - Ellen Štarhová

„Hele, hele, jaro přichází“, volá kočička dívající se z okna. Najednou se vzbudí starý kocour a povídá. „Hele ty nafrněná kočko, koho by to mělo zajímat. Jaro přichází každým rokem a mně je to jedno kdy.“ Kočka říká. „Ty bručouně, já to neříkám tobě ale ptáčkům.“ Starý kocour zabručí. „Tak proč tak řveš?! Já chci spát.“ Najednou se ozvou ptáčci. „Děkujeme, kočičko.“ Začnou zpívat. „Tralalá, tralalá jaro přichází“. Jejich líbezný hlas se rozléhá po celé krajině. Samozřejmě se starý kocour musí zakrýt uši tlapkami, protože nemůže spát. A hned si začnou zpívat všechna okolní zvířata. Všem je hnedka veselo. Už nemusí být zalezlí ve svých doupatech. Všem skončila zima (brrrr) a můžou být rádi, že už vidí zase to nádherné usměvavé sluníčko. Kluci a holky můžou běhat po venku v kraťasech a trikách. Lidi jsou šťastní, že se můžou zase starat o své zahrádky. Pracovat v teple, koupat se v bazénech.

Dobrodružná cesta - Matěj Štěrba

Žil byl jednou jeden kluk, jmenoval se Tomáš. Žil s rodiči v domě blízko lesa. Žili s nimi také tři zvířecí kamarádi: statečný kocour Mikeš, potrhlá fenka Tlapka a společenský křeček Bob.

Jednou v létě o prázdninách se tatínek s Tomášem vydali na houby. Vyrazili hned ráno a zvířátka nechali doma. To bylo nářků: mňoukání, hafání a škrábání na dveře. Tatínek s Tomášem se dlouho nevraceli. Zvířátka nechtěla dál čekat. Společnými silami vyrazili dveře a vydali se směrem k lesu. Netušili, že se vydávají vstříc dobrodružství.

Na konci vesnice tekla řeka. Ale les byl na druhém břehu.

„Jak se dostaneme na druhou stranu?“ strchoval se Bob.

„Určitě tady někde bude most“, uklidňoval Boba Mikeš.

„Při procházkách s Tomášem jsme přes most chodili“, řekla Tlapka.

Vydali se po proudu řeky a po nějaké chvíli došli k mostu. Radostně na most vběhli v čele s Mikešem. Po několika krocích si všiml, že podlaha je z drátů a mezi nimi jsou velké díry. Otočil se, aby kamarády varoval, ale už bylo pozdě. Malý Bob visel za tlapky na jednom z drátů nad hlubokou vodou.

„Pomóc!“ křičí Bob.

Volají Mikeš a Tlapka. „Drž se, Bobe!“

„Už se neudržím!“, nařká Bob. A taky ano, tlapičky se mu sklouzly a Bob spadl do vody. „Co teď?“ Mikeš nastražil uši. Uslyšel povědomé hlasy. Byl to Tomáš s tatínkem.

„Bobe, vydrž! Pomoc už je na cestě!“ Volal Mikeš na Boba. „Tlapko, utíkej přes most na louku k lesu. Slyšel jsem odtud Tomáše s tatínkem. Já zatím zkusím Boba vytáhnout.“ Tlapka štěkala na Tomáše přes louku. Tomáš tušil, že se něco děje a s tatínkem se rozběhli k Tlapce. Když doběhli k Tlapce, spatřili Mikeše s Bobem na hřbetě.

Tomáš s tatínkem netušili, co se stalo. Cestou domů jim to všechno zvířátka vyprávěla. Doma za odměnu, že to všechno dobře dopadlo, dala maminka všem, co mají rádi, ale to už je jiný příběh.

O ovečkách - Václav Vacek

Byl jednou jeden farmář. Jmenoval se Venda. Žil na farmě, kde měl malinký domeček a tam trávil většinu svého času. Choval tam ovečky, kravičky a prasátka...

Když jednou Venda přišel k ovečkám, a jako pokaždé si je přepočítal, zjistil, že mu dvě ovečky scházejí. Venda se dal do pláče, když v tom se před ním objevil skřítek a začal ho uklidňovat. Skřítek Vendovi slíbil, že mu ovečky nazpátek pomůže sehnat. Venda skřítkovi moc poděkoval, nejen za to, že ho uklidnil, ale i za to, že je ochoten mu pomoci najít ovečky. Skřítek hned zmizel, že to ani Venda nepostřehl a tak šel nakrmit ostatní zvířátka.

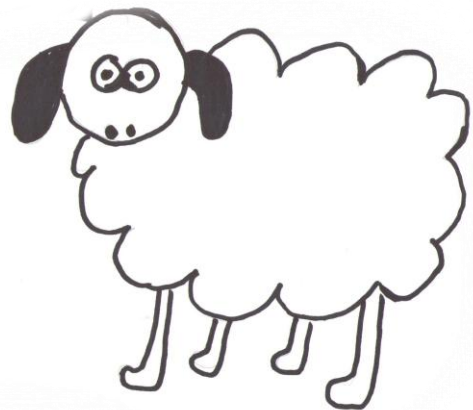
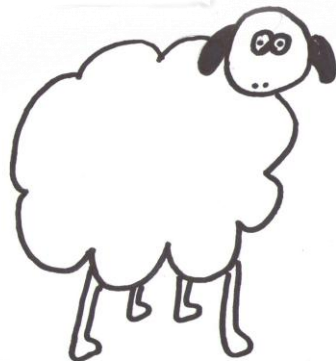
„Radši už jdu domů,“ říkal si, protože už byla tma. Druhý den, hned co se Venda probudil, si vzal nějaké věci a utíkal honem k ovečkám. „Jémináčku, nejsou tady další dvě ovečky, to musí být někdo hodně mazaný“ řekl si. Najednou si Venda všiml, že ovečky mezi sebou mluví lidskou řečí. No to jsem blázen. Sním či bdím? Slyším dobře? Moje ovečky mluví. Jak to? Venda si sedl do trávy a začal přemýšlet. Že by skřítek? V tom se skřítek znovu objevil a povídá. „Jojojo, to jsem byl já.“ „A jak si to udělal?“ „To je moje tajemství.“

Venda byl rád a hned se oveček zeptal. „Ovečky, kdopak vám uloupil vaše čtyři kamarádky? Tak to bohužel nevíme, řekli smutně ovečky. My si včera celý den hrály na honěnou a asi jsme tvrdě spaly. No a ráno, když jsme se probudily, bylo nás zase o dvě méně. „Ach jo,“ ovečky se daly do pláče. „Vendo, zeptej se i ostatních zvířátek, jestli to nevědí,“ povídá nejstarší ovečka. Venda přišel k prasátkům a povídá. „Prasátka, nevíte, kdo uloupil moje čtyři ovečky?“ „To vůbec nevíme, je nám to moc líto.“ Takhle se vyptával i ostatních zvířátek. Venda se dal opět do pláče.

A v tom se objevil zase skřítek. „Klid Vendo, to bude dobrý, už jsem našel první stopu.“ „A jakou?“ zeptal se Venda. „Viděl jsem ovčí stopy.“ „A kde?“ „U potůčku kousek za tvou farmou.“ „Aha to je dobré vědět. Ovečky už ale mají určitě hlad, to znamená, že je musíme najít co nejdřív.“ „To je pravda.“ „Brzy ráno se tady sejdeme, jo?“ zeptal se skřítek. „Souhlasím s tebou.“

Ráno se skřítek s Vendou sešel a snažili se najít další stopy. Šli za potůček, jestli tam nenajdou další, ale nic tam nebylo. Byla tam akorát velká louka. Půjdeme ještě dál, shodli se. Daleko za loukou našli obrovský les. „Já bych ten les nechal na zítřek, Vendo. Už se přeci jen stmívá.“ Skřítek zavolal „HOLA HEJ, HOLA HEJ!“ a objevila se před nimi malinkatá chaloupka s dvěma postelemi. Unaveni usnuli a než se jim něco stihlo zdát, bylo opět ráno. Na stole měli připravenou snídani a Venda se ptal. „Kde se to tu vzalo?“ „To moji kamarádi.“ Venda zvolal do prostoru: „Děkuji Vám moc skřítkové,“ povídá Venda a už volá na svého malého přítele. „Pojď už zase prosím, hledat ty ovečky.“ Skřítek lusknul a v tu chvíli zmizela chaloupka a objevili se skřítkové ze zámku, kteří jim přišli na pomoc. Každý se rozběhl jiným směrem a Venda ani nepostřehl kam. On sám se vydal přímo do lesa. Šel pěšinkou, přes borůvčí, spadlé stromy i blátivou cestu. A najednou jako kdyby slyšel bečení. „Ovečky, ovečky, kdepak jste?“

Zaslechl
jen tiché
„bééé,
bééé.“
Hlasitě
volal,
rychle
běžel,
brkal o

kořeny stromů a slyšel bečení stále silněji. Najednou k němu přiběhli skřítkové a povídají. „Rychle pojď s námi, už víme, kde jsou tvoje ovečky.“

Došli k velké roklině a tam zcela zřetelně Venda slyšel svoje ovečky. „Bééééé, bééééé, Vendo prosím zachraň nás.“ „A co mám udělat? Jak jste se sem vlastně dostaly a kdo Vás unesl?“ „Jsme tady dole v roklině a odnesl nás sem medvěd?“ „Medvěd? Ovečky moje, jste v pořádku? Nic Vám není, neublížil Vám?“ „Ne, neublížil, povídají ovečky. V tom se ozvalo hlasité „Brum, brum, brum, Vendo!“ Objevil se medvěd, který vyšel ze své jeskyně za roklinou.

Venda se ho lekl a povídá. „Vrať mi moje ovečky, medvěde!“ „To nepůjde jen tak lehce. Nejdřív musíš splnit tři úkoly.“ „Tak co bude první úkol?“ „Musíš přespat celou jednu noc v jeskyni.“ „Dobře pro moje ovečky to udělám.“ Ráno, když se Venda probudil, bolela ho celá záda. Byl i strašně smutný. Skřítkové se ptali – „copak?“ „Ale co moje ostatní zvířátka na farmě?“ „Neboj, my se o ně staráme. Je tam vše v pořádku.“ „Děkuju, jste moc hodní.“ „Není zač.“

„Medvěde, co bude tvůj druhý úkol?!“ „Musíš naštěpat celou tuto kupu dříví na malinké kousky, aby se vešly do mého krbu. Ale musíš to udělat do večera.“ „Není problém.“ Ovečky ze zdola fandily: „Vendo, ty to dáš. Vendo, ty to dáš.“ Ty se nikdy nevzdáváš.“ Venda štípal, potil se, boleli ho ruce, ale stále nepřestával a pokračoval.

Už byl skoro večer, když v tom Venda radostně vykřikl: „Mám hotovo.“ Medvěd vyběhl z jeskyně a koukal na kupu naštěpaného dříví.

„Druhý úkol si splnil, myslíš ale, že ti dám ovečky jen tak zadarmo?! Musíš mě něčím překvapit.“ „Dobře a do kdy medvěde.“ „Do zítra.“ Venda si všiml, že má medvěd slabý kožíšek a že se někdy třese zimou a v tom ho něco napadlo. Skřítkové se s Vendou sešli a popovídali si o třetím úkolu. „Skřítkové, viděl jsem, jak se medvěd třese zimou, to znamená, že bychom mohli medvědovi ušít pořádný kožich.“ „To je dobrý nápad,“ řekli si skřítkci. „A z čeho chceš ten kožíšek ušít?“ zeptal se nejmenší skřítek. Ostříhám svoje zbylé ovečky a z té vlny ho ušiju. Tak honem, ať to stihneme. Venda se skřítky odešel rychle na farmu, aby společně ostříhali ovečky. Ovečkám nápad řekl a oni souhlasili. Naštěstí jich bylo hodně a přidala se k nim i ostatní zvířátka z farmy a tak to stihli jen tak tak. „Hurá máme ušito“ zvolal Venda. Sluníčko už se ale sklánělo za obzor a do lesa bylo daleko. „Ach jo, tak to asi nestihneme.“ Ale jeden ze skřítků lusknul a co to? Byli v lese u rokliny. Tam už čekal medvěd. Když mu to Venda odevzdal, medvěd moc děkoval a byl potěšený. Konečně nebude medvědovi letos zima a hezky se vyspí. Ovečky ze zdola taky děkovaly.

„Svoje úkoly si splnil, tak ti tvoje ovečky dám zpět.“ „Děkuju, medvěde.“ Ovečky Vendo úplně povalily, jak se k němu tiskly a byly rády, že ho zase vidí. „A jak jste se měly ovečky?“ „Bylo nám tu smutno a stýskalo se nám“ „A nemáte hlad?“ „Trochu.“ „Medvěde, proč jsi mi tedy odnesl ovečky!?“ „Protože jsem si s někým chtěl povídat a byla mi zima.“ „Tak pojďte spát, když už je tma,“ zvolal skřítek. Lusknul a objevil se veliký domeček, kde se všichni vyspali.

Ráno odešli na farmu, kde připravili velikou hostinu. Potom přišla i zbylá lesní zvířátka. Venda všem řekl, že se medvěda už nemusí bát a že se můžou kdykoli přijít podívat na farmu a jeho zvířátka. Medvěda už se nikdo nebál a rádi si od něj nechali pomoci.

A takhle hezky pohádka skončila.

Zlo v lese - Josefína Krásná

Začali letní prázdniny a trojice holek se jako každý rok domluvila, že pojedou spát pod stan. Tentokrát se však shodly, že zavítají do rozsáhlých a nebezpečných hor, které nejsou tak prozkoumané. Jsou plné skal, jeskyní a hlubokých lesů, kde žijí zlí lidé. Nikdo se tam neodvážil, jelikož ti, co se vrátili, měli do smrti hrůzu.

Hned jak se děvčata vydala na cestu lesem, hledala, kde by se mohla utábořit.

„Hele! Tady by to mohlo být dobrý!“ vykřikla Lasey.

„Ne, tady to je strašidelné“ řekla Ela.

Po pár minutách Chloe zvolá: „Hele, to vypadá jako jezero, a tamhle je docela rovnej plac.“

„Můžeme tam postavit stan,“ přitakala Ela.

Jen co došly na místo, Ela rozdělila práci. „Casey, ty postavíš stan! Chloe, ty půjdeš do lesa pro dříví! Já se podívám, kam půjdeme zítra.“

„No jo, dobře ty naše, rozumbrado,“ řekly jednohlasně Casey a Chloe. Mezi tím, co Casey bojovala se skládáním stanů. Chloe už vyrazila do lesa směrem k té obrovské hoře. Čím hlouběji do lesa Chloe šla, tím více si všímala, jak se les mění. Je tu mnohem více kamenů a jsou větší, než byly u jezera. Chloe se neustále rozhlížela a nejistě kontrolovala okolí. „Seberu ještě trochu klacků a půjdu,“ šeptá si pro sebe. Najednou koutkem oka zahlédla, že se něco mihlo v roští. Zmizelo to za kamenem kousek od ní. Bylo to malé a dlouhé. „Asi lasička,“ řekla nejistě, a trochu vystrašeně. Ušla pár kroků a za ní se ozval syčivý zvuk. Teď si byla Chloe jistá, že není sama.

„Sssstratila jsssees?“ ozval se syčivý hlas za jejími zády.

Chloe leknutím vyhodila klacky do vzduchu a upadla na zem. Hned se ozvala palčivá bolest. Než se ale stihla vzpamatovat, obrovský zelený had s velkou hlavou a černýma očima, který ji pozoroval, se plazil jejím směrem. „Copak tady taková lahůdka dělá?“ zeptal se had zvědavě.

„Nejsem sama,“ vykřikla polekaně Chloe.

„Cože?! Je vás tu víc?! Tak to nebudu muset tak rok nic dělat!“ Zvolá nadšený had a nepřestává syčet.

„Buddy!“ ozve se neuvěřitelně nepříjemný a rozčilený hlas.

„Pane bože, je tady. Schovej mě!“ Zapiští had a rychlostí blesku se vytratí. Had musí sloužit staré čarodějnici, která je na něj moc zlá.

„Co mu je?“ zeptá se sama sebe Chloe. Zavrtí hlavou, vstane a posbírá klacky, které upustila. Když se otočí, stojí za ní stařenka menšího vzrůstu. Má dlouhý nos s bradavicí a křivý pohled. A zeptá se. „Neviděla jsi Buddyho?“ Otočí se, rozhlíží se, kde je a pak se pomalu otočí na ni a řekne. „Copak tady děláš?“

Chloe vystrašeně odpoví. „Já jsem jenom sbírala dříví na oheň.“

„Ale víš, že je to můj les a kdo tu sbírá dříví, bude krutě potrestán? Takže teď půjdeš se mnou,“ řekne rázně a jasně stařena.

„Ale proč bych s vámi chodila, vždyť ani nevím, kdo jste?“

„Prostě pojď,“ zařve stařena, a poté klidně dodá. „Dám ti čajíček a jídlo, ohřeješ se a já ti ukážu cestu z lesa.“

„Jo, no tak dobře.“ A jdou.

Najednou uvidí starou chaloupku. V chaloupce to bylo všelijaký; špína, samé pavučiny spousta lahviček s lektvary a sušenými bylinkami. Nad pecí měla pověšené slepičí pařáty a myši ocásky a na plotně velký kotlík, ze kterého se kouřilo. Vešly do chaloupky, stařenka zamkla a praštila Chloe po hlavě a zavřela ji do sudu od okurek. Po chvíli dorazil had Buddy a zvesela říká. „Hele, to seš ty? Co tady děláš? Kde ses tady vzala?“

Tady odtud se už nikdy nedostaneš.“ Poslze ke stařeně. „Jo a představ si, že jich tu je víc.“

„Vážně?“ řekla Ježibaba.

Chloe potichu zašeptala. „Sakra oni o nich vědí.“

Ela a Casey si říkali. „Hele, není nějak dlouho pryč?“

„Tak se ji zítra vydáme hledat.“

„Tak jo.“

Další den vyráží. Po pár hodinách našli starou chaloupku. Vypadala strašidelně, holky se moc bály, ale jdou dovnitř, protože vědí, že musí Chloe najít a zachránit. Ježibaba vykřikne. „Ale, ale, další pochoutka. Buddy, zamkni! A teď vás mám, šup s vámi do klece a teď si dojdou pro koření. Zatím zapal pod kotli, za chvíli se vrátím, pa pa.“

Po pár minutách říká Buddy. „Hele, před lety jsem se ztratil v lese jako vy. Našla mě čarodějnice a začarovala mě v hada, abych jí sloužil a pomáhal jí lákat další ztracené děti do chaloupky, aby je mohla taky začarovat a oni by pro ni pracovali. Pustím vás pod jednou podmínkou, vezmete mě s sebou. Zachraňte mě,“ říká prosebným hlasem. Ukážu vám cestu z lesa, beze mě cestu nenajdete. Až opustíte les, kouzlo ztratí svou moc a já se proměním zase v kluka. Co vy na to?

„Tak jo, ale honem,“ říká Chloe. „Tak a rychle domů“. Vylez mi na rameno.“ Jé, to se to veze“, říká Buddy. Ježibabu už od té doby nikdy neviděli. Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

O zakletém království - Joachim Marek

Bylo nebylo jedno království, a v tom království žili král a královna, a s nimi mnoho poddaných. Jednoho dne se králi a královně narodila princezna Lada. A tak byla velká slavnost. Král dal za dobrou práci všem poddaným sto zlatých.

A čas plynul a plynul a princezně Ladě bylo již osmnáct let. A král jí řekl, že se musí vdát. Lada mu odpověděla. „Ale tatínku, já se nechci vdávat a nikdy se vdávat nebudu.“ „Ale budeš!“ řekl král. „Dnes se bude konat ples a ty si na něm konečně vybereš svého ženicha.“ Nastal večer, princezna tancovala s mnoha princí, ale ani jeden se jí nelíbil. A v tom se otevřely dveře a někdo vešel dovnitř. Lada se lekla a šla za rodiči. „Tatínku, maminko, kdo to je?“ „Nevím,“ řekl král. „Jdu to zjistit.“ Král se vydal k tomu podivnému muži. Když k němu přišel, zjistil, že je to zlý čaroděj Vratislav. „Co tu pohledáváš, Vratislave?“ řekl král. „Jdu požádat o ruku vaší dcery.“ Králi se to ani trochu nelíbilo. A princezna Lada řekla: „Pane, nezlobte se, ale já si vás nevezmu!“ Čaroděj se rozzuřil: „Pokud si mne princezna Lada do dnešní půlnoci nevezme, udělám ze všech lidí v království sochy!“ řekl rozzlobeně a odešel.

Všichni stáli jako omráčení, královna omdlela, všichni princové ihned zmizeli a v sále nastalo ticho. Potom královnu vzkřísili a odvedli ji do pokoje. O princeznu se postarala její chůva Matylida. Lada si lehla do postele a plakala. Matylida ji začala utěšovat, dokud se princezna nezklidnila a nedostala lepší náladu.

Najednou odbila půlnoc a objevil se ošklivý čaroděj Vratislav. Zeptal se princezny, jestli si to už rozmyslela, ale Lada se rozplakala a řekla, že ne, že své rozhodnutí nezměnila. Čaroděj Vratislav se rozzuřil a řekl: „Dobrá, když nechceš mě, nebudeš mít nikoho! „Nechám všechny zkamenět.“ A začaroval krále a královnu v sochy, včetně dalších poddaných. Princezna na nic nečekala, a už vůbec ne na svého nápadníka. Rychle proklouzla ven postranními dveřmi zámku. Vratislav se rozhlédl. Byl se svým dílem spokojen. Začaroval celý zámek tak, že kdo se k němu na deset kroků přiblíží, promění se v sochu.

Princezna utíkala a utíkala, až spatřila malou prostou chaloupku. Řekla si, že jistě tam někdo bude bydlet a že by jí pěkně přivítal a pohostil. A že by tam také přenocovala. A tak vešla dovnitř a spatřila tam drobného muže, jeho statnou ženu a jejich tři syny, jak sedí u stolu a něco jedí z obyčejných dřevěných misek. „Dobrý večer,“ řekla Lada. „Mohla bych u vás přenocovat?“ Žena s mužem poznali, že je to princezna a hned se klaněli, a kluci také. Princezna se tomu smála a řekla: „Vždyť mně se nemusíte klanět“. „Ale co tu děláte?“ řekla starostlivě žena. Princezna jim pověděla, co se stalo. „To je smutné,“ řekla žena a dodala: „No jo, my jsme jen chudí lidé, bydlíme daleko, a tak nevíme, co se v našem království děje. Tak pojď sem a najez se s námi.“ A žena ji dala chléb s vodou a několik brambor. Když se Lada najedla, šla do sednice, kde ji žena uložila, a spokojeně usnula.

Bylo ráno, Lada vstala z postele a udělala snídani. Když žena vstala, viděla, že jídlo je už na stole. Byla mile překvapena a princezně řekla: „Už nic nedělej, jsi přece náš host, a taky naše princezna!“ Poté se všichni najedli.

Druhého dne přišel jejich nejstarší syn Ondřej a ptal se, jak by mohla být zlomena všechna kouzla v království. Otec mu řekl: „Nevím, ale v čarodějově kouzelné knize to jistě bude.“ „A kde čaroděj sídlí?“ ptal se Ondřej. „V černém lese, u Čertovy skály. A proč se ptáš?“ povídá otec. „No tati, chtěl bych princezně pomoci“. „Ať tě to ani nenapadne!“ řekl přísně otec. „Mohlo by se ti něco stát a čaroděj by tě jistě začaroval,“ řekl.

Nastal večer a všichni v chaloupce spali, jen Ondřej ne. Pořád myslel na to, co mu otec řekl, a taky na princeznu Ladu. Moc se mu líbila, byla krásná a chytrá. A tak se Ondřej brzo ráno sbalil, vzal si brašnu, do brašny si dal pár krajíců chleba a lahev vody. Napsal vzkaz, dal ho na stůl a vyšel.

Když všichni vstali, objevili vzkaz na stole. Žena si ho pozorně přečetla a otec taky, a velmi se na Ondřeje rozzlobili. Otec potom řekl dalším dvěma synům, Janovi a Martinovi, aby šli do světa hledat svého bratra Ondřeje. „Až ho najdete, přijďte hned domů, a za zlým čarodějem nechodte!“

A tak se bratři sbalili na cestu a vyšli. Ondřej šel černým lesem dál a dál, a najednou uslyšel dva známé hlasy. Uviděl Jana a Martina, kteří se k němu s chutí přidali na společnou cestu, nedbajíce na rady otce. Cestou šli dál a dál, dlouho hledali Čertovu skálu. Zanedlouho skálu našli. Mezitím je doma rodiče oplakali. Princezna Lada s nimi zůstala a všemu se v chaloupce naučila.

Jednoho dne bratři lovíli zvěř. Srnka se zaběhla a utekla na skálu. Najednou před nimi stojí nějaký stařík a povídá: „Milí chlapci, co tu děláte?“ „Hledáme čaroděje,“ řekli bratři. „Tak to jste na špatném místě, to je ještě daleko, ale jistě jste unaveni a máte žízeň, pojďte do mé chaloupky, něco vám dám na zub.“ Stařík, který byl ve skutečnosti čaroděj Vratislav, si v duchu plánoval, že je v noci zabije, ale najedl se, a brzy na to usnul.

„Jane, Martine, tamhle je nějaká kniha,“ povídá potichu Ondřej. A tak knihu vzali a otevřeli. Zjistili, že je to kouzelná kniha a že jsou přímo u čaroděje. V knize vyhledali, jak by se kouzlo dalo zlomit. Musí být zničena Vratislavova kouzelná hůl. Ale čaroděj svoji hůl pevně svíral v ruce a u jeho postele hlídal velký ošklivý pes. Chlapci si všimli, že jim od večere zbylo kousek pečinky a odlákali zvíře pryč. Velice opatrně povolili kouzelníkovu pěst, ten se zavrtěl a obrátil se na posteli, až zapraskala. Bratři se lekli, stařec však chrápal dál. Hůl vyměnili za

obyčejný klacek, aby si toho kouzelník nevšimnul. „Ondřeji, Jane, a co až se kouzelník probudí?“ ptal se Martin. „Bez hole bude stejně bezmocný,“ odpověděl Ondřej.

Sourozenci přijeli domů a rodiče s Ladou je s radostí uvítali. Hůl hodili do ohně a v tom celá kletba nad královstvím pomínula a sochy ožily. Lada se vrátila v doprovodu bratří domů do zámku. Největší dík patřil Ondřejovi, který vysvobodil princeznu a celé království z moci krutého kouzla. Princezna se do odvážného Ondřeje zamilovala, a brzy byla svatba. Jan a Martin se stali královskými rádci. A ZAZVONIL ZVONEC A POHÁDKY JE KONEC!

Koronavir a růžová panenka - Vanesa Charvátová

Byla jedna holčička jménem Lucinka. Měla růžovou panenku, kterou oslovovala Emili. Lucinka měla svou panenku moc ráda. Jednoho dne vzala panenku a šli i s maminkou do Dráčíka. Lucinka se zakoukala do plyšáka pumy. To ale ještě nevěděla, jak je puma zlá. Lucinka se zeptala maminky, jestli si pumu nemůže vzít domů. Maminka jí odpověděla ano, ale pod podmínkou, že si s pumou bude také hrát, když si ji koupí. Lucinka souhlasila.

Doma se ukázalo, že je puma opravdu zlá, protože zavírala panenku do skříně a Lucinka na ní často zapomínala.

Po měsíci se zjistilo, že ve vesnici řádí nemoc jménem Koronavir, takže když chtěli jít ven nebo do města, museli mít roušku nebo šátek přes nos a pusy. Když maminka chtěla jít nakupovat, zeptala se Lucinky, jestli nechce jít s ní. Lucinka odpověděla, že půjde ráda. Maminky se poté zeptala, jestli si s sebou může vzít pumu. Ano můžeš, odpověděla maminka, ale musíš si vzít roušku. Jestli chceš, mám taky i jednu pro pumičku. Lucinka si vzala roušku, ale pak zjistila, že pumičce nejde nasadit. Zavolala proto maminku. Tak si vezmi s sebou Emili, říkala maminka. Lucinka tedy hledala panenku a našla ji ve skříně. Nasadila roušku panence a jeli nakupovat. Puma si uvědomila, že muselo být Emilce moc smutno samotné ve skříně, jako je teď jí.

Po cestě si maminka potřebovala skočit do bankomatu pro nějaké penízky. Lucinka řekla, že zůstane v autě. Když byla maminka u bankomatu, Lucinka si v autě otevřela okno. Zapomněla, že je Koronavir a sundala si roušku. Když se maminka vrátila, uviděla jak Lucinka má sundanou roušku. Ihned ji napomenula a řekla, tohle už nikdy nedělej, je to nebezpečné.

Po čtrnácti dnech začala Lucinka hodně kašlat. Pak i zvracet. Už nemohla ani dýchat, tak maminka vzala Lucinku k doktorovi. Je to jasné, má Kovid-19 řekl doktor. Lucinka byla v nemocnici a moc se jí stýskalo po mamince a plyšácích, ale musela vydržet v nemocnici týden sama.

Po týdně ji maminka přivezla panenku Emili i pumu. Emili s pumou se šly podívat po nemocnici, když v tom uviděly vozík se jménem Lucinka, ale Lucinky doktorka brala vozík se jménem Stanislav. Emilka s pumou běželi rychle obrátit vozíky, naštěstí si paní doktorka musela odskočit a nechala vozík se jménem Stanislav před Lucčiným pokojem.

Po třech týdnech se Lucinka vrátila domů a vzala si ponaučení, že vždy musí nosit roušku. Puma si uvědomila, že jim to s panenkou Emili dobře klapě a od té doby ji nikdy nezavírala do skříně a zůstávali spolu na posteli. Lucinka si hrála poté jak s panenkou, tak i s pumou.

Karlovo letadlo - Aleš Zahálka

Povídka o klukovi, který se jmenoval Karel. Byl to sto padesát centimetrů vysoký, štíhlý kluk s rezatými vlasy. Bylo mu dvanáct let a docházel do šesté třídy. Bavilo ho rybaření, sporty a nejvíc ze všeho létání s letadly na dálkové ovládání. Snil o tom, že jednou bude leteckým pilotem nebo létat se soukromými helikoptéry.

V jeho třídě bylo dvacet šest dětí a z toho jedenáct holek. Nejvíc kamarádil s Honzou, Vašíkem a Davidem. Všichni čtyři spolu chodili létat s letadýlky na dálkové ovládání na louku poblíž letiště.

Jednou když lítali kluci s letadýlky, tak Karlovo letadlo vletělo do oken letištní budovy. Kluci se lekli a rychle utíkali pryč. Karel byl smutný, že přišel o letadlo. Když se Karel vrátil domů, tak se snažil být potichu a nenápadný, aby si rodiče nevšimli, že přišel o letadlo.

Druhý den, když šel Karel ze školy, se měl stavit na nákup. Dostal od rodičů tisíc korun a měl koupit dvě kila brambor, dvě balení vajec po deseti kusech, deset rohlíků, pět balíčků sušeného droždí a jedno balení hovězího vývaru.

V hračkářství si ovšem všiml nového letadélka na dálkové ovládání se silným motorkem. Byl z něho unesen. Bylo to letadélko, které mělo dvě vrtulky. Ty se mohly zvedat nahoru a dolů, a tím pádem mohlo létat jako letadlo, ale i jako vrtulník. Mělo dokonce i plošinu, která se mohla sklápět dolů. Karel ho chtěl i přesto, že stálo tisíc korun. Chvíli přemýšlel, jestli si ho má koupit. Nakonec si ho přece jenom koupil. Na nákup, který ho maminka poslala, mu samozřejmě peníze nezbyly.

Když přišel s novým letadélkem domů, a rodiče zjistili, že nemá nákup, tak se na něj rozzlobili. Dali mu zaracha na lítání s jeho novým letadlem a ještě mu zakázali hraní videoher na jeho počítači. Také mu nakázali, že si musí odpracovat cenu toho nového letadla. Pak se ho zeptali, proč si to letadlo kupoval, když nedávno od nich dostal nové. Karel řekl, že se mu tohle moc líbilo a proto ho chtěl mít. Rodiče chtěli vidět to staré letadýlko, aby ho mohli porovnat s novým. Tak přišli na to, že ho Karel nemá. Řekl jim pravdu, ale i přesto mu zaracha prodloužili na dva měsíce, protože to zatajil.

Karel během zákazu létání a her na PC musel doma pomáhat – myl, utíral a uklízel nádobí, pomáhal vařit obědy, myl auto, pracoval na zahradě, až se z něho kouřilo.

Také se mu začalo stýskat po starém letadélku. Sebral odvalu a šel se zeptat na letiště, jestli mu letadélko nevrátí. Vrátili mu ho pod podmínkou, že jim pomůže uklidit v hangáru. Karel si při uklízení mohl prohlédnout skutečná letadla a to se mu líbilo, proto mu úklid nevadil.

Když mu skončil zákaz létání, tak zase s kluky chodil létat, ale už byl opatrnější. Také mohl střídat obě své letadélka a tak ho to ještě víc bavilo. Dovolil i Davidovi s Honzou, aby si vyzkoušeli jeho nové letadélko.

Povídky u táboráku - Emma Hrdinová

Jednoho letního večera šla skupinka dětí (Petra, Zuzka, Honza, Ríša a Ondra) k táboráku, opéct si buřty. Bylo teplo, pozdě se stmívalo. Děti se těšily na opékání. Znají se už od malička. Všichni jsou spolužáci a už spolu zažili hodně dobrodružství. Jezdí spolu na vodu a na tábory, každý den

se vidí ve škole a holky se každý pátek vidí v klubovně ve skautu. Kluci do skautu nechodí, ale potkávají se na fotbale. Holky je pak učí, co se samy naučily. Ale je jasný, že holkám to jde líp. Kluci se snaží naučit holky fotbal, nebo alespoň hrát rozhodčího. To je přece nejjednodušší, jsi myslí kluci.

To, že budou opékat buřty, jako nedávno na táboře, navrhly holky. Nejstarší s dětí je Honza, umí nejlépe rozdělat oheň, nejmladší je Petra. Ta vždycky připraví nejlepší limonádu. Ríša je nejvíc bláznivý a taky má psa Bonga - nejlepšího psa na světě. To tvrdí on i celá parta. No a nejvíce buřtů sní Ondra, proto má přezdívku „Buřt“, i když je hubený jak lunt, říká i paní učitelka. Zuzka hraje na kytaru, kterou si bere s sebou, aby ostatním zahrála. Stejně všichni nejvíc chtějí, aby hrála „Okoř“ a „Ho Ho Watanay“. Šly opékat na místo, kde už dvakrát byly. To místo znaly a věděly, že je tam nikdo nenajde. Bylo to na louce schované pod skálou. Když by se tam někdo vydal sám, asi by se bál, protože se jedná o dost strašidelné místo.

Když začaly opékat buřty, všimly si, že Ríša má něco na hlavě.

Ondra se ho zeptal, co to na té hlavě má?

„Myslíš tohle?“ povídá Ríša.

„Jó tohle.“

„To je jen boule, ale váže se k ní poměrně dlouhý příběh.“

„Tak nám ho řekni, abychom se nenudili.“

„Tak dobře“ řekl Ríša. „Až se najíme, povím vám ho.“

Všichni si dopekli buřty, sedli si a poslouchali, jak se to Ríšovi stalo.

Byl jsem se svým psem Bongem na psí soutěži. Chodí tam se mnou i můj kamarád Maty s jeho psem Rexíkem. Při tréninku jsme měli běžet lesem přes spadlé stromy, jako překážky, ale Matymu někdo nastavil nohu. Spadl a asi vyvrtnul si kotník, takže nemohl dál běžet a musel zůstat na místě. Já jsem běžel po chvíli za ním a našel jsem ho, jak sedí na místě. Zeptal jsem se Matyho, co tady dělá, a proč neběží dál. Maty řekl, že mu asi někdo nastavil nohu a on spadl. Nemůže chodit, a proto tady sedí. Zkusil jsem zavolat telefonem pomoc, ale na místě nebyl signál. Volal jsem o pomoc, ale nikdo nás neslyšel. Zkoušel jsem ho nést i na zádech, ale Maty byl dost těžký a dlouho to nešlo. Potom jsme uslyšeli praskání větví, takže nám bylo jasné, že tam nejsme sami. Začali jsme se bát. Nevěděli jsme kdo, ani co to je. První, co nás napadlo, že vylezeme na strom. To byla ale blbost, Maty má asi vyvrtnutý kotník, nemůže chodit, natož šplhat. „Tak se schováme do nějaké jámy,“ povídá Maty. „Ale co když je to nějaké zvíře, najde nás a sežere,“ já na to. „Budeme dělat, že jsme mrtví,“ napadlo zase Matyho. „To je kravina, psi by nás prozradili.“ Nakonec jsme se rozhodli jít dál. Maty se opíral o mě, kulhal a bylo mu i trochu do breku. Já jsem ho trochu utěšoval, ale ani mě nebylo nejlíp. Najednou před nás spadla větev a my se hrozně lekli. Teď už bylo jasné, že tam někdo je s námi. I když bylo odpoledne, v lese byla docela tma, jak byl ten les hustý. Opravdu jsme se lekli, sedli si na pařezy a vydýchávali ten úlek. Stejně jsme nevěděli, kudy dál. Psi kolem nás štěkali a pobíhali. Najednou jsem viděl, jak se Bongo pere s Rexíkem. To nikdy předtím nedělali. Volám na Matyho, ať Rexíka okřikne, ale Maty na to, že Rexík je vedle něj. To jsem nechápal, vždyť vidím, jak se perou. Znovu jsme uslyšeli šustění listí a větví. To už nám bylo jasné, že něco není v pořádku. Já ale pořád nechápal, jak to že jsem viděl Rexíka tam, kde neměl být. Najednou začalo pršet, foukat vítr a stromy se začaly nebezpečně kývat. To už jsme nevydrželi ani já ani Maty. „Ááááááá,“ řval Maty. Mezitím jsem já řval: „Jestli tady seš ty, neznámej blbečku, tak už se

konečně ukaž. Ale nikdo se neukázal. Pak se mně na mobilu ukázalo, že mám trošku signálu, tak jsem zavolaal jednomu z organizátorů, aby nám pomohli. Taky se tak stalo, přijelo jakési auto a vyzvedlo nás.

Za chvíli nás vysadili předtím tím lesem, ve kterém jsme zabloudili. Matyho ošetřili místní lékaři. Po ošetření už mohl chodit i trochu běhat. S Matym jsme si dost oddechli. Přestalo pršet a foukat vítr. Začali jsme si s Matym povídat o tom, jak to tom lese bylo hrozné. V tom před nás přišel jakýsi kluk a začal na nás se zlověstně koukat. Bylo to hodně divné, protože já ani Maty jsme ho neznali. Pak nám to docvaklo, to je určitě ten kluk, který Matymu nastavil nohu. Zlověstně se podíval na Matyho a řekl: „Tak ty ses z toho lesa dostal, jó?“ Maty na to: „To tys mi nastavil tu nohu!“

„Jo, nastavil jsem ti ji, protože jsi mi ukradl psa,“ Maty nevěděl, co má na to odpovědět. Rexíka dostal, žádného psa neukradl. „Rexík byl vždycky můj,“ ale ten kluk řekl. „Ne, nejmenuje se Rexík, ale Endy,“ to už sem nevydržel a zasáhl jsem do toho. Počkejte tak ho postavte naproti sobě a ke komu půjde, bude asi jeho reálný páníček. Tak se kluci postavili naproti Rexíkovi, nebo jak říká ten kluk Endymu, a Rexík šel samozřejmě k Matymu. Kluk se začal hrozně divit, jak to, že ten pes nešel k němu. Ten kluk se na nás smutně koukl a řekl: „Aha, tak to asi není Endy.“ Já jsem na to řekl, protože mi ho bylo hodně líto, že nemůže najít vlastního psa, že mu toho jeho pejska pomůžeme najít. Pak mě došlo, že jak jsme seděli na pařezích, a já viděl, že se Bongo pral s Rexíkem, že to asi nebyl Rexík, ale Endy. Tak jsme s Matym, a tím klukem, který se nám představil jako Teo, šli hledat do lesa jeho pejska. Prý se mu tam Endy před šesti týdny ztratil. Bylo mi Tea dost líto.

Pak jsme dorazili na to místo, ale žádný pes tam nebyl. Začali jsme hledat. Hledali jsme, hledali a hledali, ale Endy nikde. V tom se ozvalo „Áaaaaaa!“ A než jsme se otočili, Teo byl pryč. Padal ze srázu dolů do rokle. Naštěstí se chytnul větve, která trčela ze skály. „Teo,“ křičeli jsme. Nestalo se ti něco?“

„Kluci, já se tady neudržím, pomozte mi!“

„Co máme dělat Teo?“

„Běžte pro pomoc, honem.“ Chtěli jsme běžet, ale stáli jsme, jak přikovaní.

„Jo. Tak honem, kdo poběží, já nebo ty?“ „Já jsem rychlejší.“ „No možná ty si rychlejší, ale já zase umím hodně dobře přeskakovat větve a těch je taky hodně.“

V tu chvíli se tam objevil pes, který byl na vlas stejný jako Rexík. „To je můj Endy, můj Endy,“ křičel Teo. Endy pomoz mně, zachraň mě!“

Endy na nás začal štěkat a dorážet. „On chce, abyste mu sundali obojek.“ Maty nechápal.

„No, jasně,“ došlo mi. „On nám ukazuje, že tam máme dát vzkaz!“

Byli jsme akorát tak schopni vytáhnout kus zmačkaného papíru a tužku z krabičky poslední záchrany - holky vždycky říkaly, že ji máme nosit sebou a teď se to fakt hodilo. Načmárali jsme krátký vzkaz a dali ho Endymu za obojek. Vyběhl jako střela a než jsme se vzpamatovali, byl zpátky i spolu s naším vedoucím.

„Kluci pitomí, co jste prováděli?“ zakřičel.

„My, my...“

„To je teď jedno! Hej Teo, hodím ti lano, vydrž.“

Vedoucí uvázal silné lano kolem stromu a druhý konec hodil Teovi do propasti. Jakmile se Teo dostal nahoru, Endy mu skočil do náruče a celého ho oblízal. „To je můj Endy, můj pes. Já věděl, že se vrátíš.“

„Tvůj pes je opravdu šikovný, Teo, nechceš ho přihlásit k nám do klubu?“ zeptal se vedoucí. No a to je konec mého příběhu.

Zuzka najednou přerušil Říšu a řekne: „Takže tu bouli máš od toho, jak jste byli v tom lese, že jo?“ Ale Říša odpověděl: „Ne, to mám od toho, že když jsme se vraceli od Robertova domu, tak tam byly hrábě a já na ně šlápl“. Všichni jsme se tomu začali smát.

Bajka O myšce a lišce – Miloslav Pirkl

Jednoho slunečného dne se vypravila malá, šedá myška na procházku do lesa. Chtěla si nasbírat nějaké dobrůtky. Jak si tak sbírala jahůdky, uslyšela šramot v křoví. Zvolala „Kdo tam?“ A z křoví vylezla ospalá liška, která se tam poflakovala. Šedá myška byla spíše zvědavá a i mazaná. Za to zrzavá liška líná a urážlivá. Když liška uviděla myšku, začala se jí vysmívat. „Ty jsi taková malá a k ničemu.“ Myška vykulila očka a odpověděla: „Jsem malá, ale chytrá. Pojď se vsadit.“ Domluvily se, že uspořádají soutěž o to, kdo je chytřejší. A tak si liška vymyslela tři otázky a myška pouze jednu. Prý jí bude jedna bohatě stačit.

Sešly se na mýtině a liška sebevědomě řekla. „Já začnu.“ Vyslovila první otázku. „Je to žluté a svítí to. Co to je?“ Myška přemýšlela a řekla. „Bude to slunce.“ „Správně,“ uznala liška a zvolila druhou otázku. „Je to bílé a pluje to na obloze. Co to je?“ Myška hned věděla. „Jsou to mraky,“ vykřikla s úsměvem. Liška se zakabonila a vyslovila poslední otázku. „Je to černé a přitahuje se to nebo odpuzuje. Teď už nevíš, co?“ Myška se usmála a řekla. „Jsou to magnety.“ To už byla liška celá navztekaná. Zježila se jí srst po těle. Vykřikla: „Rychle sem s tvou otázkou otravná myško!“

Myška rychle řekne. „Tak já ti řeknu svojí otázku. Může myška létat?“

Liška protáhne obličej a vyhrkne. „Ne, ne to je jasné.“ Myška na to vytáhne nafukovací balónek, nafoukne ho a vzlítne. Liška údivem nestačila ani zavřít pusy. Uvědomila si, že ji přehytračila malá myška. Od té doby věděla, že nemá podceňovat malá zvířata.

Nový svět - Dominika Krycnerová

Byl čtvrtek, normální den jako každý jiný. Vypadá asi takhle. Vstanu v 6,30 h. Sním snídani, kterou mi dělá máma. Snídat jdu do postele rodičů. U toho se koukám na telku a jsem na mobilu. Pak si jdu vyčistit zuby. Samozřejmě s mobilem, protože s ním dělám vše. Potom se do půl osmé koukám na televizi. Koukám se na ni, stejně jako při snídani a opět s mobilem. O půl osmé vyrazím do školy. Během cesty poslouchám písničky a hraju hry. Ve škole o přestávkách taky hraju hry na mobilu. Hned jak skončí vyučování, jdu na oběd do jídelny. Nikomu nevádí, že jsem v jídelně na mobilu, protože sedím u stolu sama a to kvůli tomu, že se se mnou nikdo nebaví. No vlastně, to že jsem na mobilu, vadí jenom kuchařkám. Proto si sedám tak, aby neviděly. Po obědě jdu domů, opět s mobilem v ruce. Cestou si koupím brambůrky nebo něco jiného, abych měla co mlsat. Když přijdu domů, lehnu si do postele a koukám na videa nebo hraju na mobilu hry. Prostě jsem stále na mobilu.

Když přijde čas na večeři, tak jdu sníst to, co mi máma připraví. Jím a u toho se koukám na videa. Pak se jdu umýt a u toho poslouchám písničky. Asi do půlnoci jsem na mobilu. Během večera hraju hry, píšu si přes sociální sítě, koukám na videa a poslouchám písničky. Někdy se mi stane, že jsem vzhůru i déle. Takto vypadá můj obyčejný všední den.

Ale dnes byl můj den jiný než normálně, protože ráno jsem neměla nachystanou snídani. Myslela jsem, že máma jen zapoměla, anebo že mi ji nestihla nachystat. Večer jsem neměla nachystanou i večeři. Takhle to pokračovalo. Každý den jsem si snídani i večeři musela dělat sama, abych neumřela hlady. Pak mi rodiče přestali dávat i peníze na brambůrky a další věci. V létě mě přihlásili na tábor, na kterém byly zakázány mobily a další elektronika. Vůbec jsem nechápala, proč tohle rodiče udělali. Vždyť jsem se měla tak dobře, když jsem si mohla užívat s mobilem. Bez mobilu byla na táboře nuda. Ještě že ten tábor trval jen týden, protože dýl bych to tam nevydržela.

Když jsem přijela domů, měla jsem tam nachystané „milé“ překvapení. Na stole byly všechny deskové hry, které máme doma. Já si jednu z nich měla vybrat, a tu, kterou vyberu, jsme si společně měli zahrát. Nakonec mě přesvědčili ke třem hrám. Hraní mě nijak zvlášť nebavilo. Vždy, když jsem mobil neměla u sebe, myslela jsem na něj.

Den po tom jsme šli všichni spolu na procházku, na kterou se mi vůbec nechtělo. Šli jsme kousek i lesem. Tam se stalo něco neuvěřitelného. Najednou jsem začala vnímat ty nádherné zvuky kolem mě. Zpěv ptáků, šumění stromů. V lese jsem si uvědomila, že opravdická příroda je hezčí, než třeba ta v minecraftu. Objevila jsem prostě úplně nový svět. V tu chvíli jsem si zamilovala živou, opravdickou přírodu.

Večer jsem si o všem s mamkou popovídala. Ta mi řekla, ať se zamyslím nad tím, jestli není lepší trávit čas v přírodě, žít zdravě a trávit ho společně s opravdovými lidmi a ne s těmi virtuálními. Večer jsem o tom všem v posteli přemýšlela a došlo mi, že mamka má pravdu.

Od toho dne jsem začala hrát deskové hry s rodinou, přestala jsem být pořád na mobilu a na televizi. Na mobilu jsem byla jen půl hodiny denně. To samé s televizí. Začala jsem mamce pomáhat v kuchyni, přestala jsem si kupovat brambůrky. S rodiči jsem se domluvila, že mi budou dávat na týden dvacet korun, a že pokud jim budu pomáhat, kapesné zvýší.

Postupně jsem si našla i kamarády. S některými jsem se seznámila v pohodě a s jinými ne tak snadno. Moje první seznámení bylo s Eliškou. Je to moje spolužačka, kterou jsem se ve škole

odvážila oslovit a zeptala jsem se jí, jestli se mnou nepůjde ven. Naše první setkání probíhalo asi takhle. Nevěděla jsem vůbec, co mám říct. Styděla jsem se. Skoro celou dobu jsme mlčely, až ke konci jsme se obě rozpovídaly. Druhý den ve škole mě Eliška seznámila s dalšími spolužáky. S těmi jsem potom zažila spoustu nezapomenutelných chvil. Začala jsem jezdit na tábory a také jsem začala sportovat. Ale nejčastěji a nejradši jsem chodila na to místo, kde jsem si uvědomila, že je živá příroda hezčí než ta ve virtuálních hrách. Byl to můj nový svět, ve kterém jsem se stala normální holkou.

Datlova cesta na měsíc - Ondřej Štolba

Byl jednou jeden datel jménem Karel. Jeho největší sen byl doletět až na samotný měsíc a to jakýmkoli způsobem. Zkoušel to silou vlastních křídel, což nevyšlo. Nedostal se ani do poloviny cesty a už nemohl. Ono by to nešlo, ani kdyby se nezadýchal, jelikož si doma zapomněl skafandr.

Jednou se pokusil o takzvaný „hod Karlem“. Na to už potřeboval pomoc, a tak poprosil svého nejlepšího přítele medvěda Brumbáce, jestli by mu pomohl splnit si sen v podobě letu na měsíc. A Brumbác se ho zeptal:

„A co bych měl udělat?“ „Stačí, abys mě hodil do výšky a já bych doletěl až na měsíc,“ odpověděl mu na to Karel. Brumbác tedy souhlasil, ale měl podmínku. Pokud se to nepovede a Karlovi se něco stane, odškodné platit nebude. (Odškodné je vždy něco přes dva tisíce žaludů). S tím Karel pochopitelně souhlasil, protože sen je sen.

Další den šli Brumbác a Karel na vysoký kopec Rampec, kde měl začít hod Karlem. Když na Rampec vylezli, Brumbác chytl Karla za nohy, napřáhl se a vyhodil Karla do vzduchu. Bohužel si ani jeden nevšiml, že stojí pod stromem a Karel to napálil přímo do větve velikého Barmbucu, což byl posvátný strom zajíců z kmene Racupampů. Když se Karel vzpamatoval, ležel v trávě a zobák ho nesnesitelně bolel. Nechtěl to vzdát hned na začátku, tak řekl Brumbácovi: „Musím to zkusit znovu!“ Ale to se nelíbilo Brumbácovi. „Vždyť ses vysekal o Brambruc velikosti Z. (Velikost stromů se u nich určuje podle abecedy A- sazenička, i Baobab je stokrát menší!!!). „Prosím, tentokrát se už nepostavíme pod strom a vše bude v pohodě,“ naléhal na něj Karel. „No dobře,“ řekl na konec Brumbác. „Ale tentokrát si vezmi skafandr, jinak se tam udusíš.“ Když si Karel oblékl skafandr a Brumbác ho uchopil za nohy, tak se radši oba ujistili, že nestojí pod žádným stromem. Tentokrát už pod žádným stromem nestáli a tak se Brumbác napřáhl a hodil Karla do vzduchu. Karel se Brumbácovi pořád zmenšoval před očima, až z něj byla jen malá tečka. Ale tečka se pořád přibližovala a byla větší a VĚTŠÍ! Až se z ní stal zase Karel a najednou PRÁSK! Karel přistál Brumbácovi přímo na hlavě a oba omdleli. Když se Karel probral, Brumbác už byl vzhůru. Poté se navzájem dohodli, že hod Karlem už zkoušet nebudou.

Dále zkusili postavit obrovský prak, který zkonstruovali tak, že dva stromy spojili lanem, doprostřed upevnili kus kůže (neptejte se mě z čeho je a jak ji získali) a mohla začít zkouška. Do praku dali kaštan a ten vystřelili do výše. Kaštan letěl a letěl, ale za chvíli spadl těsně vedle Brumbáce, který polekaně uskočil. Tak zamítli i návrh se stromovým prakem.

Když se Karel ten den vrátil domů, jeho maminka (se kterou i ve svých 19, ano i v 19. Měl takový potrhlý sen, bydlel) řekla: „Karlíku, kde jsi takovou dobu? Bála jsem se o tebe!“

„Mami, je mi 19, už nejsem malé dítě, nemusíš se o mě tak strachovat! A navíc, byl jsem tam s Brumbácem, ten je starší než já, s ním jsem v bezpečí.“ Opáčil Karel. To se zase nelíbilo Ronaldě (jeho matce). „Když já nevím, Brumbác je medvěd, ani nemrkneš a má tě v tlamě. Medvědi jsou dravá zvíř!“ řekla RONALDA. „Mami, kdyby mě Brumbác chtěl sežrat, udělal by to už dávno, známe se dva roky!“ řekl Karel, tentokrát pro něj neobvykle našťvaným tónem. „Brumbác je můj nejlepší přítel.“ Řekl už zase normálním tónem, ve kterém bylo jasně slyšet, že má výčitky z toho, že křičel na vlastní matku. „Omlouvám se, že jsem na tebe tak vyjel.“ Omluvil se Karel. „To nevadí.“ Řekla mu RONALDA.

„Co jste vlastně dělali s...Brumbácem?“ zeptala se ho a Karel slyšel, že když vyslovila jméno jeho nejlepšího přítele, tak její hlas měl tón odpuzenosti. „Zkoušeli jsme let na měsíc,“ řekl Karel. „Už zase?“ zeptala se ho rozpačitě RONALDA. „Ty si nepamatuješ, co se stalo, když jste to zkoušeli posledně?“ „Já vím, já vím.“ Potom mamince vysvětlil, jak ten pokus probíhal a proč ho hned zavrhl. Potom se navečeřel a šel si lehnout. Než usnul, tak přemýšlel nad tím, jak by se mohl dostat na měsíc jinak než tím vyčerpávajícím hodem Karlem nebo smrtelným vystřelením z praku. Ale potom ho něco napadlo, něco co ho mělo napadnout mnohem dřív, než se extrémně vyčerpá letem vzhůru, než si málem zlomil zobák při hodů Karlem, a dokonce dřív než s Brumbácem tak pracně pro nic za nic postavili ten obří prak. „Raketa!!!“ Řekl tak nahlas, že probudil RONALDU. Začal dělat, že spí a mluví ze spaní, aby ho matka nesprdla a pak až znovu usnula, začal vymýšlet, kde by takovou raketu sehnal. Kvůli tomu nápadu s raketou nemohl celou noc spát. Dvě hodiny přemýšlel, jak by mohl z NASA ukrást raketu, což se mu chvíli zdálo jako skvělý nápad. Ale potom si uvědomil, že žije v Česku, což jeho plán na loupež úplně zničilo. A navíc s raketou neuměl pracovat, takže už chtěl nápad s raketou zamítnout. Ale pak ho napadlo, jestli by to uměl Brumbác na kterého skoro zapomněl.

Další den Karel šel do Brumbácovi jeskyně, aby mu o nápadu s raketou řekl. Napadlo ho totiž, že by mohli svou vlastní raketu vyrobit ze stromu, ale když se na to ptal Brumbáce, řekl mu: „Ze stromu raketu nevyrobíš! A mimo to, ne s raketou zacházet neumím.“ „Ach jo!!!“ Řekl mu na to Karel sklesle. „Kéž by existovala malá raketa, se kterou bychom uměli zacházet.“ Řekl Karel zasněně, „Kéž by...počkat!!!“ Zarazil se Brumbác. „Ona existuje!!! Karle, ty geniální malej datle. V jeskyni mám hrozně moc rachejtli, které by se daly připevnit k tvému skafandru. Zapálili bychom je a ty bys odletěl až na měsíc. Nejlepší na tom je, že jich mám dost pro nás oba, takže bychom mohli letět na měsíc spolu. Paráda.“ Napadlo Brumbáce.

Když si oba s nadšením oblékli skafandry a připevnili k sobě rachejtle, Brumbác je všechny zapálil a už oba letěli. Při letu se nebáli, protože skafandry obou dvou přátel měly tu vymoženost, že když začnou padat, tak zmáčknou čudlík, otevře se padáček, který je zachrání před tvrdým dopadem.

Když se dostali na měsíc, zahlédli tam neznámou mužskou postavu, jak nastupuje do nějaké krabice, která se následně odlepila od země a odlétla. Karel vyskočil nadšením a také se odlepil od země, což by dávalo smysl, ale on se od země odlepil nejen na ty dvě sekundy, které trvá skok na zem. On se na pevnou zem vůbec nevrátil. Začal se úplně vznášet. Karla to nijak nenadchlo, za to Brumbác si to skvěle užíval. Jelikož byl Karel datel, mohl létat, kdy chtěl.

Potom Karel vytáhl kameru a začal natáčet krátery, které ho velmi nadchly. Do kamery nadšeně řekl: „Mami, dokázal jsem to!! Jsem na měsíci!

Sen - Natálie Jurcová

Každý pátek co Kristýna přijede, jdeme na party. Tentokrát ale přijela v sobotu a domluvily jsme se, že u nás přespí. Mám spolubydlící, která se jmenuje Johana. Byla vždycky trochu jiná, ale nikomu tím neubližovala. Mohlo jí být okolo 50, měla dlouhé blondáté vlasy a nepřírozeně vysoký hlas. Vždy když jsem přišla domů, podívala se na mě, jako bych byla vrah, ale já to nějak neřešila, řekla jsem si, že je prostě jen jiná. Ani nebyla nikdy problémová až do osudného dne.

Já a Týna (tak jí říkám) jsme se v sobotu 21. 3. vrátily z párty a Týna mi říká: „To je ta tvoje spolubydlící?“ Odpověděla jsem: „Ano to je ona, vím že je trochu divná ale“...nevěděla jsem co říct a Týna se mě po chvíli zeptala: „Proč se na mě tak dívá?“ „Nevím,“ řekla jsem, jako bych si nikdy nevšimla, jak se dívá na mě. Šly jsme do mého pokoje jakoby nic. Už jsme se chystaly si jít lehnout, jelikož jsme byly dost unavené. Najednou jsme uslyšely nějaký křik ze zdola, přímo tam kde bydlí Johana. Začaly jsme se dost bát a i když to nechápu, šla jsem se dolů podívat. Snažila jsem se být potichu, protože jsem nevěděla, co se stalo. Přišla jsem dolů a uviděla Johanu, jak drží v ruce nůž a něco si pro sebe říká. Po chvíli co jsem tam stála jak solný sloup, se na mě Johana podívala, jelikož si všimla až teď, že tam stojím. Podívala se na mě takovým tím pohledem, až mě zamrazilo. Začala jsem utíkat za Týnou zpátky do pokoje. Řekla: „Co budeme dělat, ona nás určitě zabije!“ Snažila jsem se ji uklidnit a napadlo mě, že bychom mohly vyskočit oknem, ale Týna to okamžitě zamítla a řekla: „Nemůžeme vyskočit oknem, bydlíš moc vysoko na to, aby se tu dalo skočit!“ Slyšely jsme, jak Johana běží po schodech přímo ke mně do pokoje. „Bud' vyskočíme, nebo nás opravdu zabije,“ řekla jsem! Viděly jsme, jak chytá kliku od dveří a chce otevřít. O ničem jsme nepřemýšlely a skočily.

Jen chvíli po tom, co jsme vyskočily, jsme slyšely Johanu, jak běhá po pokoji a křičí: „Najdu vás a zabiju!“ S Týnou jsme se na sebe podívaly a začaly nám téct slzy z očí. Strašně jsme panikařily a neměly tušení, co dělat. Jediné co nás napadlo, bylo být potichu, aby nezjistila, kde jsme, ale chtěly jsme být tak moc potichu, až nechtěně Týna šlápla na nějakou suchou větvičku, přímo pod oknem. Zničehonic jsme ale už vůbec nic neslyšely žádný řev, ani běhaní po pokoji. Vůbec nevím, asi intuice, podívala jsem se do okna a uviděla jsem Johanu, jak se na nás upřeně dívá. Došlo mi, že se na nás musela dívat už déle, jelikož po tom co Týna šlápla na tu větvičku, tak už jsme nic neslyšely. Trochu mě zamrazilo, protože jsem si uvědomila, že se na nás dívala, jak brečíme, panikaříme a jak jsme v koncích. Po chvíli mého zamyšlení, jsem si uvědomila, že bychom měly asi utíkat, protože se na nás Johana dívala čím dál divněji. Řekla jsem: „Týno, utíkej, Johana je v okně a určitě za námi vyskočí!“ Zvedly jsme se takovou rychlostí jak asi nikdo, a v tom těsně za nás dopadl nůž, který po nás Johana hodila. Utíkaly jsme, jak nejrychleji to šlo, a slyšely jsme Johanu, jak za námi běží. Už jsme nemohly, bolely nás nohy. Johanu jsme po nějaké době neviděly, takže jsme se mohly zastavit a sednout si. Jen co jsme si sedly, už jsme se zvedaly, protože jsem si všimla, že za námi Johana běží. A v té rychlosti co jsme se chtěly zvednout, se Týna chytla do nějakých okovů a nemohla se zvednout. Měla celý kotník od krve a brečela bolestí. Nevěděla jsem co dělat, jelikož jsem viděla Johanu, jak se k nám přibližuje.

Snažila jsem se Týnu zvednout, ale nešlo to, byla těžká. Řekla mi: „Utíkej, dokud je čas.“ Panikařila jsem, chtěla jsem ji pomoci, ale zároveň jsem nechtěla zemřít. Podruhé Týna řekla: „Běž, no tak nechceš přece zemřít, ne? Vidiš, běží k nám tak utíkej, co nejrychleji můžeš! Nemohla jsem ji tam nechat, ale Týna vykřikla: „Utíkej!“ Johana už byla s nožem přímo u Týny a naposledy vykřikla: „UTÍKEJ!“ Zbaběle jsem utekla. Johana už byla úplně u Týny a bodla ji do hrudi. Vykřikla jsem: „NEEEEE!“ Doufala jsem, že se mi to jen zdálo, ale nezdálo. Vidět smrt na vlastní oči je opravdu hrozné.

Jak Jenda ke království přišel - Nelly Hurychová

Chtěla bych Vám povědět příběh, který se opravdu stal.

V malé chaloupce na kraji lesa žil chudý sedlák Bohouš. Měl manželku a tři koně. Jeho žena Filoména Bohouše moc milovala a on jí také. Lidé ve vesnici jim říkali „ti divní“, protože se ke koním chovali jako k dětem. Oblékali je, čistili jim zuby, bydleli s nimi doma a dokonce je posílali i do školy. Chovali se k nim tak proto, že vlastní děti mít nemohli. Byli velmi chudí, dokonce měli i dluhy. Do práce nechodili, občas se přivydělali tím, že udělali s koňmi nějaké představení. Na to ale moc lidí nechodilo. Bohouš s Filoménou už začínali mít strach, že jim zlý král Přemyslovec Syslovec Sysel ze Syslákova zabaví jejich malou chaloupku a milované tři koně. Král si vymýšlel různé daně, na které už neměli lidé v království peníze. Například daň z žití, ze zvířat, z deště...ad. Snažili se vydělávat víc, ale bohužel na jejich představení lidé chodit už nechtěli. Ani jinou práci jim nikdo nechtěl dát.

Jednoho dne seděl Bohouš s Filoménou na seně a četl se slzami v očích dopis od pana krále s tím, že jim zabaví do tří dnů chalupu i koníky, pokud nezaplatí sedmdesát krejcarů. Na to ale oba neměli, i kdyby se k smrti upracovali. Plakali a naříkali.

Jako na zavalanou šel kolem mladý a krásný jinoch jménem Jan. Uviděl ty dva nešťastníky, jak pláčou na seně. Hned se za nimi vydal a ptal se jich, proč pláčou a co se jim stalo. Oba Janovi všechno vypověděli. Jemu se zrodil v hlavě úžasný nápad, že by mohli začít pracovat u sedláka Krkovičky. Je prý moc hodný a všechny rád za nějakou tu výslužku odmění. Buď penězi, nebo jídlem. Nikdo neotálel ani vteřinu a už se všichni hnali ke Krkovičkově.

Sedlák je mile přivítal. Když mu řekli, o co jde, hned jim dal kupu práce. Slíbil, že se jim bohatě odmění. Bohouš hned vyrazil s koněm na pole, kde oral celý lán. Jan se vydal s dvěma koníky do lesa. Večer už měli nataháno tolik dříví, že měl Krkovička zásoby na celou zimu. Filoména zatím uklidila celou světničku a navařila pro pana Krkovičku tolik dobrot, že to vonělo široko, daleko. Za práci dal každému dvacet krejcarů. Jan dal všechny peníze Bohoušovi a Filoméně. V tu chvíli se stalo něco neuvěřitelného. Jako zázrakem za tyto dobré skutky koníkům narostla dětská hlava. Nikdo doposud netušil, že jejich koně jsou zakleté. Když se Bohouš s Filoménou probrali z té radosti, uvědomili si, že jim ještě pořád deset krejcarů chybí. To by ale nebyl Jan, kdyby neměl další nápad. Napadlo ho, že by mohli pomoci stařence na konci druhé vesnice. Sice není moc bohatá, ale srdce má na pravém místě. Už jim zbýval jenom jeden den, a tak utíkali ke stařence, co jim nohy stačily. Koníky opět zapojili do práce. Sami natahali hromadu klád z lesa, dokonce už i zorali políčko. Bohouš s Janem se mezitím chopili pilky a sekery. Všechno dříví hned nařezali a naštipali. Stařenka tak měla snad topení na celou zimu.

Dále opravili střechu, postavili kurník pro slepičky a opravili plot. Babička byla velmi ráda za pomoc. S radostí jim dala těch deset krejcarů, o které žádali. Za všechno to dobro, které společně vykonali, se koním vrátila dětská podoba a prokletí bylo zlomeno. Děti byly sirotci. Až poté se z jejich vyprávění dozvěděly, že je zaklel zlý král Syslák, protože mu chodily do královské zahrady na třešně. Všichni byli neskonale šťastní.

Dalšího dne se u chaloupky zjevil král se svoji družinou. Už se těšil, jak získá koně, ale místo toho na něho před chaloupkou čekala Filoména s Bohoušem a tři veselí děti. S radostí mu dali těch sedmdesát krejcarů. Králi nezbylo nic jiného, než přijmout peníze a s nepořízenou odjet na panství. Děti mu na rozloučenou vesele zařehaly. Janovi srdečně děkovali a provolávali slávu.

Celá vesnice postupně zjistila, jak je Jan zachránil a protože dobré skutky se dobrem odmění, Jana chtěl lid za nového krále. To se Syslákovi vůbec nelíbilo a chtěl svolat vojsko. Do jeho řad ale nikdo nenastoupil, všichni se postavili proti němu. Nezbylo mu nic jiného než se vzdát a přijmout za nového krále Jendu. Jenda vládl moudře a spravedlivě.

A co je s Filoménou a Bohoušem? Ti žijí spokojeně ve své chaloupce se svými dětmi, které jim dělají jen samou radost.

Příběh dívky, která nikdy nežila - Hana Červinková

Jednoho dne jsem se probudila na louce, na které rostlo mnoho krásných květin. Nevěděla jsem, kde jsem, zkoušela jsem volat: „Haló je tu někdo, kde to sem?“ ale nikdo se neozýval. Vstala jsem a podívala se na své tělo. Měla jsem na sobě krásné modré šaty a mé ruce byly celé bílé a jemně se třpytily, na nohou jsem měla modré střevice, moje oči byly průzračně modré a na hlavě jsem měla modrý klobouk. Koukla jsem se zpět na louku, tu jsem někoho uviděla, ale nebyl to člověk ani zvíře. Zamrkala jsem a rozpoznala, že to vypadá jako nějaký bílý dým, který vane směrem ke mně. Zalekla jsem se, bylo to zvláštní, uvědomila jsem si, že jsem ještě neviděla své rodiče. Každý když se narodí, uvidí jako první své rodiče. Já je však neviděla. Viděla jsem jen ten bílý dým, co už byl skoro u mě. Řekla jsem si: „Počkám na něj a zeptám se ho, kde jsem a kde mám své rodiče“. Začala jsem se ho ptát, ale neslyšel mě, chtěla jsem se ho dotknout, ale nemohla jsem. Když jsem se ho dotkla, ucítila jsem mrazivý pocit na srdci. Ten dým se rozplynul, už jsem nevěděla, co mám dělat, byla jsem úplně sama.

Začala jsem se plížit směrem k lesu, protože jsem potřebovala něco k snědku. Šla jsem dlouho, když tu jsem uviděla malou jahodu. Chtěla jsem jí utrhnout, ale jen jsem se jí dotkla, tak mě začala pálit ruka. Alespoň najdu nějakou studánku a napiji se. Hledala jsem ještě déle než předtím. Když jsem jí konečně našla, chtěla jsem se napít. Sotva se však voda dotkla mých úst, vypařila se. Nemohla jsem vůbec nic dělat. Pít, jíst ani s nikým mluvit. Bylo to divné, poprvé mě napadlo, že mi to nepříjde jako život.

Prošla jsem lesem a za ním stál takový podivný strom. Jeho plody byly různě barevné a jeho kmen byl dutý. Strom byl vysoký a široký, že by se v něm dal postavit i výtah. Na dolní části kmenu byla malá dvířka. Zaklepala jsem a zjistila, že nejsou zamčené. Tak jsem nahlédla dovnitř, ale byla tam tma. Nic jsem neviděla. V tom jsem uslyšela, jak tam někdo zpívá: „Proč nic nemám, proč nic nesmím“. Jak to že někoho slyším, vždyť já s nikým mluvit nemůžu. Zkusila jsem něco zazpívat, znělo to asi takhle: „Haló, kdo jsi a odkud přicházíš?“

V tu ránu někdo vyšel. Nemohla jsem věřit svým očím. Já jsem jí viděla a slyšela. Už to nebyl jen bílý dým, viděla jsem skutečnou postavu. Mohla jsem si s ní povídat díky zpěvu. Ptala jsem se jí, jak se jmenuje, co tady dělá a tak dále a ona mi velmi smutnou melodií odpověděla, že své jméno nikdy nezjistila a že vlastně neví, co tu dělá. Něco ji sem táhlo, a že já jsem první koho tady v okolí potkala. Odpověděla jsem jí, že nemusí být smutná, já své jméno také neznám. Snažila jsem se ji povzbudit, řekla jsem, že nevím, co tady dělám, takže není sama. Mezitím, co jsme šli od toho stromu dál a dál do louky, která tam byla, povídali jsme si a ani si nevšimli, že jsme od toho stromu už dost daleko. Zeptala jsem se jí, ty ses probudila v tom stromě? Ona odpověděla takovým hlubokým tónem, že ne. Také jsem se jí zeptala, jestli má rodiče?

Neodpověděla mi, zkusila jsem to ještě jednou, třeba mě neslyšela. Neodpověděla podruhé a já pochopila, že je na tom stejně jako já.

V tom se ode mě začala rychle vzdalovat a já nevěděla, co mám dělat. Potom jsem jí už neviděla. V té chvíli mě začala bolet hlava a točila se mi, měla jsem divný pocit, že se musím vrátit na tu louku, na které jsem se probudila. Nechtěla jsem, ale táhlo mě to k ní. Objevila jsem se na louce, začaly se mi zavírat oči, chtělo se mi spát. Přišlo mi, jako bych umírala. Lehla jsem

si a pomalu jsem zavřela oči. V tu chvíli jsem si uvědomila, že to nebyl život, že jsem vlastně nikdy nežila.

Dívka se vypařila, zbyly po ní jen dvě modré pomněnky v barvě jejich očí.

Mia a její poselství z vesmíru - Mariana Lea Klimešová

Chtěla bych vám vyprávět jeden příběh, který se doopravdy stal.

A to přímo mně, malé holce z předměstí.

Jmenuji se Emma a jsem sirotek. Žiji v malém sirotčinci, kde mám svůj malý, skromný pokoj. Ráda a často si představuji, jak se jednoho dne otevřou dveře a v nich se objeví má nová rodina.

Jednou večer mě z mého snění a polospánku vytrhnou zvláštní zvuky, šramot a mňoukání. Je to skutečnost nebo sen? Ne, to není sen!? Pomalu zamžikám očima a porozhlédnu se v tom pološeru po svém pokoji. Najednou spatřím malinké světlo, které se dere na povrch z nějakého kulatého předmětu. Ano, opravdu. Mám zvláštní pocity, nevím, jestli je to strach nebo zvědavost. Vstávám ze svojí postele a jdu si ten objekt prohlédnout.

Mňoukání zesiluje. Tuším, kdo se ukrývá uvnitř, ale pořád to nedokážu pochopit. Otevírám poklop a spatřím uvnitř malé kot'átko. Má žluté oči a na krku obojek s nápisem „Mia“.

Dívá se na mě, jako by mi chtěla něco důležitého sdělit. Že by poselství z vesmíru? Kočička začala mňoukat a z ničeho nic jsem jí začala rozumět. Zvláštně u toho vrněla. Říkala něco o tom, že mě má za úkol ochraňovat a hlídat. „Jak se mám ale o tebe postarat, maličká?! V sirotčinci nám zvířátka nedovolí. A jak si se sem dostala?“ Mám tolik otázek... „Tady ale zůstat nemůžeš!“ říká Emma. Mie zablikaly divoce oči a z nenadání zmizela. Když se Emma rozhlédla, tak uviděla místo Mii takový zvláštní, zářivý náramek. Z toho kulatého tělesa, ve kterém kočička byla, se najednou stala malá krabička. Emma vzala náramek a dala ho do té krabičky. Rozhlédla se znovu po pokoji a všimla si dopisu, který ležel na jejím polštáři. Bylo v něm napsáno: náramek dávej na noc do této krabičky a přes den ho nos. Emma stále nechápala, co se to právě stalo, ale krabičku si schovala do svých věcí a zkusila ještě usnout. Po dlouhém přemýšlení, co se před chvílí vlastně stalo, nakonec Emma vyčerpáním usnula.

Ráno ji pak probudil nepříjemný hlas vychovatelek, který ohlašoval vstávání. „Ale to ne, už je zase pondělí a musím do školy, do které se mi vůbec nechce, protože mě tam nemají rádi,“ pomyslí si Emma. Známký mám dobré, tím to není. Možná je to tím, že nemám rodiče. Jsem smutná. Ale zítra mají být návštěvy a přijdou se na mě zase podívat. Třeba už budu mít nový domov a rodiče, kteří mě budou mít rádi, pomyslím si... už zvoní školní zvonek. A máme pauzu na oběd. Bohužel, cestou do školní jídelny narazím na Jakuba, největšího rváče, který mi podrazí nohy. Stane se ale něco zvláštního. Najednou upadne on a já si uvědomím - světlo, které bliká a září z mého náramku. Ano, to Mia se mě snaží chránit. Děkuji ti, Mio!

Konečně je úterý a přede mnou stojí rodina, která má o mě zájem, ale cítím, že něco není v pořádku, podívám se na svůj náramek a ten zběsile bliká... Ne, to nebudou mí vysnění rodiče... Věřím, že má kouzelnou moc a od té chvíle, co se odehrálo s Jakubem, věřím, že mi pomáhá poznat, když něco není v pořádku.

Uběhly dva měsíce dalšího čekání a je to tu. Máme opět úterý...Přede mnou stojí krásná, milá paní s milým pánem a náramek, jakoby našel klid a už zběsile neblíká. „Že by to byla ta pravá rodina pro mě?“ pomyslím si...Ano, jsou to ti praví rodiče.

Teď žiji s novou rodinou, mám se krásně, můj náramek již ztratil svou záři, ale pořád ho nosím u sebe. A co se ještě stalo? Rodiče mi pořídili kočičku, která vypadá úplně stejně jako Mia☺

Mám pro vás poselství od mé Mii. Jděte si za svými sny a nepřestávejte věřit, že i ty nejtajnější sny se mohou doopravdy splnit. Tak, jako mně.

Opuštěný dům - Jakub Lamač

Jednou odpoledne jsem byl venku se svými třemi nejlepšími kamarády. Když jsme se navečer rozcházeli, dostal Richard super nápad. Povídá: „Hele, co kdybychom dnes v noci prozkoumali ten opuštěný dům za městem?“ Překvapeně jsme se na něj podívali a Beryt si zaťukal na čelo: „Ty ses asi, vole, zbláznil, ne? Tebe jako vaši pustí?“ Taky jsem nechápal, že si je Richard tak jistý, že se sejdeme, ale domluvili jsme se, že se v jedenáct sejdeme na obvyklém místě, kde máme pokaždé sraz.

Večer jsem šel normálně spát a nařídil si na půl jedenáctou budík. Tušili jsme, že nás čeká něco neobyčejného. Už dlouho jsme ten strašidelný dům na konci města chtěli prozkoumat, říkaly se o něm totiž prapodivné strašidelné příběhy.

V jedenáct se mi jako zázrakem podařilo proklouznout našim, kteří kupodivu spali, a vydal se na tajnou akci. Když jsme se o půlnoci vydali, svítil jen měsíc. Šli jsme temnou cestou kolem stromů a nikdo nikde nebyl. Párkrát jen zaštěkal pes. Už mi začaly drkotat zuby, protože na srpen bylo dost chladno. Když už jsme byli skoro u domu, dohodli jsme se, že se rozdělíme. Matěj najednou začal natahovat: „Kluci, já na to kašlu, jdu domů, mám strach.“ Na to jsem mu odpověděl: „Hele, malý ufnukaný kluky tady nechceme. Když se bojíš, tak buď zticha aspoň budeš hlídat před barákem, kdyby se někdo blížil.“

Se stáhlými půlkami jsme otevřeli dveře. Vešli jsme do domu a najednou mně něco olepilo obličej. Hrůzou jsem poskočil, ale uf, byla to jen pavučina. Náhle jsme zaslechli neskutečný křik a vzápětí ránu. Richard se na mě otočil, upadla mu baterka a já jen viděl neskutečně vyvalené oči, málem mu vypadly z důlků: „Hoši, tak to ne, to byl Matěj. Padáme, musíme mu pomoci.“ Křik nepřestával, znělo to, jako by to vycházelo ze sklepení. Seběhli jsme tam, ale nikde nikdo, jen hromada harampádí, pavučin a špíny. Litoval jsem, že jsem do té akce šel a začal cítit strašný strach. Pavel, který šel první, se rychle otočil a povídá: „Kluci, vždyť to jde ze shora. To je určitě někde na půdě. Co tam dělá a proč tak řve?“ začínal jsem tušit, že tady nejsme jen my, naše parta, ale že Matěje někdo další odtáhl a chce mu něco udělat. Vyběhli jsme po schodech nahoru, ale kromě strašlivého řevu jsme nic neobjevili. Křik se blížil a zesiloval, ale nikde nikdo, ani Matěj. Začal jsem propadat panice, ten hluk a strašidelný řev byl na zbláznění. Rychle jsme utíkali ven ke dveřím, protože zesilující se jekot už nebyl k vydržení. Seběhli jsme ze schodů a najednou jsem jen cítil ránu. Sakra, zakopl jsem a spadl rovnou na kluky. Pavel začal nadávat: „Sakra neležte na mně.“ Motala se mi hlava, v uších hučelo, skoro už jsem ani nikoho neslyšel a nechápal jsem, co se s námi děje. Asi jsme si spletli dveře, protože když Pavel vzal za kliku, bylo zamčeno. Naštěstí jsem zahlédl ještě jedny za sebou. Utíkali jsme k nim, otevřeli a vešli do

místnosti. Najednou hluk a řev ustal, ale zůstali jsme stát skoro oslepení rudým světlem. Po chvíli jsme viděli Matěje. Seděl uprostřed pokoje uvázaný na židli. Z ohromení nás probrala dutá rána. „Buch“ - dveře se samy zavřely, otočili jsme se a ve zdi po nich nebylo ani památky. „Tak a jsme tady uvěznění,“ říkal Richard. Uvědomil jsem si, že v té strašidelné místnosti asi umřeme. Pavel se ke mně natočil a šeptá mi: „Kubi, vstávej, už musíš...“ „Co?“ slyšel jsem sám sebe, „ještě se mi nechce.“ „Ty jseš teda zpocenej, co se Ti zdálo?“ ptá se mě mamka. Nechápatě jsem se na ni podíval, ještě jsem chtěl říct, že tam je Matěj, ale v tu chvíli mi to došlo. To všechno byl jen zlý sen.

Po škole jsme se s klukama sešli na obvyklém místě. Když jsme se navečer rozcházeli, dostal Richard super nápad. Povídá: „Hele, co kdybychom dnes v noci prozkoumali ten opuštěnej dům za městem?“ Překvapeně jsme se na něj podívali a já jsem si zaťukal na čelo: „Tak tuhle akci, pánové, absolvujte beze mě.“

Výhra v loterii - Dominik Bauer

Byl jeden pán, který bydlel na ulici a neměl žádné peníze. Jmenoval se Karel. Přišel o své bydlení vlastní vinou, protože neuměl hospodařit s penězi. Také si nadělal spoustu dluhů, díky kterým přišel téměř úplně o vše. O peníze, majetek, o své „kamarády“, kteří se k němu, v této životní situaci, obrátili zády. Karel nyní bydlel pod mostem u hlavního nádraží, kde přespával. Každý den chodil do parku, kde seděl na lavičce a prosil kolemjdoucí o trochu peněz na jídlo. Jednoho dne se rozhodl, že si za část peněz, které měl, koupí los a zkusí tak své štěstí. Po cestě do trafiky si představoval, jaké by to bylo, kdyby vyhrál.

Přišel do trafiky a koupil si los. Byl velmi napjatý a překvapený, když zjistil, že vyhrál třicet tisíc korun. Byl z toho nadšený a měl obrovskou radost.

Okamžitě si koupil týdenní ubytování v pětihvězdičkovém hotelu. V pokoji, který si pronajal, se vykoupal, oholil, a vyspal se v čistě povlečené posteli. Užíval si klid, teplo a to, že nemusí řešit, kde bude dnes v noci spát. Koupil si nóbl oblek a chodil si do drahé restaurace na luxusní oběd. Jednou, po cestě zpátky do hotelu potkal svého kamaráda z ulice, Frantu, který ho, i v tom krásném oblečení, poznal a ptal se ho, kde k němu přišel? Když zjistil, že Karel vyhrál, prosil ho o nějaké peníze na jídlo. Ale Karel se mu jen vysmál a šel dál. Nic netrvá věčně a za pár chvil to měl zjistit i Karel. Než došel do hotelu, začalo silně pršet. Karel neměl deštník a tak celý promokl. Svůj zmáčený oblek si pak pověsil na balkon hotelového pokoje a nechal ho uschnout. Lehl si do postele a po dobrém obědě usnul. Když se vzbudil, venku už byla tma a tak si šel pro svůj oblek na balkon. Jaké však bylo jeho zděšení, když po obleku nebyla nikde ani stopa. Najednou se ozvalo klepání na dveře. Byl to ředitel hotelu, který chtěl po Karlovi platbu za ubytování na další týden.

Když se však Karel podíval do peněženky, nic v ní neměl. Hotel musel opustit, přišel o nový oblek a ocitl se zase tam, kde byl. Na ulici. Přišel o vše, co měl a to už podruhé.

Byl smutný, nešťastný a našťvaný sám na sebe, že s penězi lépe nehospodařil. Říkal sám sobě, jak byl hloupý a mrzelo ho i to, jak byl ošklivý k druhým. Opravdu upřímně litoval toho, jak se zachoval. Vracel se zpět pod most, a už dálky viděl Frantu. Omluvil se mu za své chování a

Franta ho bez váhání přijal zpět. Dokonce se s ním rozdělil o svou skromnou večeři. Další den šel Karel opět do parku, prosit o pár korun na jídlo.

Co se to tam válí na zemi? Los...

Záchranná výprava - Ester Sychrová

Bylo jedno město jménem Ústí nad Orlicí, kde žili normální lidé, ale poslední týden se dělo něco zvláštního, začali mizet lidi a všichni měli stejnou otázku „kdo bude další?“. Všichni se doma báli, ale jedna parta si řekla, že se nebude bát doma, ale že to půjdou vyřešit. Odvážná parta jedenácti dětí a jednoho vůdce: Dáňa, Váša, Emmča, Anička, Háňa, Esi, Lena, Natka, Nelly, Milda, Domča a jejich vůdce pan učitel Zajíček a ne není to zajíc. Byla sobota ráno a oni se rozhodli, že se sejdou a zkusí to spolu vyřešit. Všichni přinesli nějaký důkaz, ale dohromady to nedávalo smysl, tak se rozhodli, že to zkusí za týden.

Byla další sobota a už skoro všichni byli na místě setkání, jenom jejich učitel Zajíček nikde, a ještě jednou, není to zajíc. Děti se začaly bát, ale potom si uvědomily, že to musí vyřešit, aby na ně byl jejich vůdce hrdý. Obešli celé město, zaklepaly na všechny domy jen proto, aby se zeptaly, jestli pana učitele Zajíčka za poslední týden neviděli. Všichni až na jednoho, který řekl, že ho včera viděl v Kauflandu dávat nákup do auta, ale najednou se otočil a když se otočil zpátky, tak pana Zajíčka už neviděl, ale bylo divné, že jeho auto tam zůstalo. Pro děti toho už bylo na jeden den moc, tak se měli sejít další den. Další den se všichni obávali, kdo zase dneska nepříjde, a nepřišla Domča a takhle to bylo dalších několik dní, dokud tam nezůstalo pět dívek. Esi, Dáňa, Anička, Háňa a Natka. Radši u sebe i přespávaly, aby nikdo nezmizel.

Jednoho dne je jejich důkazy dovedly k lesu, ale nebyl to obyčejný les, byl to les dramatického umění. Vstoupily do lesa společně a najednou tam uviděly něco divného, něco jako příšeru. Ale nebyla to obyčejná příšera, to ona všechny ty lidi unesla. Příšera jim řekla, že musí zahrát jedno z našich představení a potom pustí jejich přátele. Děvčata to zahrála a příšera pustila jejich kamarády a pana učitele Zajíčka. Ale co ti ostatní, nechají je tam umřít? Jasně že ne, musí s příšerou bojovat. Bojovali hodiny, minuty, vteřiny a nakonec příšeru porazili. Celé město je milovalo, pan učitel Zajíček byl zvolen za nejlepšího učitele všech dob a děti byly rádi, že už nemusí nic zkoumat a že se příšera už nevrátí.

Ztracený kocour a prodaný les - Vašek Kočí

No to jednou v té naší vydlákovské vsi, byl to takový sychravý den, když jsem se s Áďou vrátil z Konvinálkova, jsme zjistili, co se stalo. Někdo ukradl paní Drsňákové jejího kocoura. A to nebylo to nejhorší, co se stalo za dobu naší nepřítomnosti, protože pan starosta rozprodal lesy kolem naší vsi až po Janovy Lázně. Paní Drsňáková nás poprosila, abychom jí pomohli najít jejího kocoura. My na to, že jí rádi pomůžeme a Áďa mi říká: „Proboha, Pepo, my vždycky něco naslibujeme a potom to nedodržíme.“ A já na to: „To je sice pravda, ale teď si musíme zlepšit reputaci.“

Tak jsme procházeli vesnicí skrz naskrz, ale kocour nikde. Já jsem se ptal hasičů, malíře, myslivce a dokonce doktora, ale nikdo nic neví. Chudák pan myslivec dokonce ani nevěděl, kdo je paní Drsňáková! Áďa se ptal kominíka, hospodského, stavitele i prodavače, taky nic. Další den jsme se bavili s doktorem a ten říkal, že se panu starostovi hodně zhoršil zrak a tu zase kominík vyprávěl, jak asi před měsícem viděl starostu, jak spadnul z kola a vyrazil si zuby.

Už uplynul skoro týden a stopa žádná, my toho kocoura už nikdy nenajdeme. Chudák paní Drsňáková, pomysleli jsme si. Další den to už byl. V den hledání jsme si zašli do lesa, abychom už konečně našli toho kocoura. Zároveň jsme chtěli trochu hub na trh. Nacházeli jsme hříbky Klouzky, Muchomůrky, Hlívy, Lišky, Ryzce a Václavky. Snad jediné, co jsme nenašli, byl kocour. Rozhodli jsme se, že v lese nebo spíš v lesíku ještě chvíli zůstaneme, jelikož ten náš lesík je nejlepší lesík, co se ovzduší týče. Chvíli jsme pozorovali srnky, potom králíky, potom zase jeleny a chvíli na to jsme si lehli do trávy. Spali jsme a spali a najednou se probudíme v noci opuštění v lese. Vůbec jsme nevěděli kudy jít, nevěděli, kde jsme a ke všemu jsem měli hlad. Po chvilce našeho bloudění nás našťěstí našel pes pana myslivce.

Další den jsme si vzpomněli na ten les, co chce pan starosta, a tak jsem zašli na obecní úřad, ale starosta byl pryč. Zeptali jsme se sekretářky a ona nám řekla, že pana starostu odvezli na nějaké jednání a že se vrátí asi za týden. My jsme si pomysleli, že za týden už by mohlo být pozdě a že ho musíme přemluvit, aby ten les neprodával. Je sice pravda, že jsme se v něm ztratili, ale je to ten nejlepší lesík na světě. Zeptali jsme se teda, kam pan starosta jel, a sekretářka nám řekla, že do Opavy. Tak jsme trochu pozastavili hledání kocoura a jeli jsme do Opavy. Po cestě nás, ale čekalo několik zácp, objížděk, řidičů pod vlivem, a když už jsme byli v Opavě, tak jsme zašli na radnici. Na radnici mělo být to jednání, ale nikdo tam nebyl. Poptávali jsme se občanů, ale všichni nám řekli, že jsou všichni na radnici. Když jsme jim řekli, že tam nikdo není, považovali nás za blázny. Když jsme se potom vraceli domů, tak jsme si říkali, zda se pan starosta vrátil nebo kde se asi konal ten jejich sraz. Cestou domů nás opět čekali zácpy, objížděky, řidiči pod vlivem, a k tomu ještě nám do cesty málem skočila srna. Když už jsme se konečně vrátili domů, okamžitě jsme se usnuli.

Další den jsem se vzbudil a volal Áďovi, ten mi však nebral telefon. Kouknul jsem do kalendáře a vidím, že jsou Velikonoce. Tak je to na mě pomyslel jsem si, protože Áďa o velikonocích objíždí celý okres. Ten pravý pocit neúspěchu byl, když jsem zjistil, že je pryč i starosta. Vydal jsem se tedy hledat kocoura. Prohledal jsem zase úplně všechno, ale nenašel jsem ho. Večer se však vrátil Áďa, který s sebou vzal kocoura. Toho kocoura, co se ztratil paní Drsňákové. Celý večer mi potom vysvětloval, že jak zaslechl malíř, že starosta prodává les, říkal, že utekl pes. Protože starosta neměl zuby, znělo obojí stejně. Tak jsem se ho zeptal proč pes a on mi řekl, že starosta špatně vidí a že nerozpozná psa od kočky. Potom jsem se ještě zeptal Ády jak kocoura našel a on mi řekl, že ho vzal starosta, když jel koledovat a nevěděl komu patří. Ještě říkal, že mu starosta říkal, že ho jednoho dne našel u rybníka a že se tam pokoušel chytat ryby. Ještě ten den jsme kocoura zanesli paní Drsňákové a té jsme také vysvětlovali jak Áďa ke kocourovi přišel a ona nám za to dala vajíčko. Nakonec vše dobře dopadlo, kocour se našel, les se neprodal a pes není les.

Povídka o Alexiovi - Vít Pokorný

Celý tento příběh začíná u řeckého kloučka jménem Alexios. Žil na málem ostrově jménem Siros. Byl to úplně obyčejný kluk, ale i přesto mu matka vždy říkala, že jednou dokáže velké věci. Alexios se sám sebe ptal, co by měl dokázat, vždyť se sotva umí práť. To ale netušil, co vše v životě dokáže.

Po několika letech dokončil základní vzdělání a sám sebe se ptal, co by chtěl vlastně dělat. Chce snad být kovářem, nebo vojákem? Nakonec se rozhodl být námořníkem. Líbila se mu představa, že se bude plavit po moři kolem krásných ostrovů a prodávat drahé zboží. Získat místo na lodi bylo těžké. Začal jako pomocník a poté pomáhal s plánováním plaveb. Nakonec se stal kapitánem lodi. Byl demokraticky zvolen po smrti minulého velitele. V té době mu bylo dvacet sedm let. Byl šťastný, co v tak brzkém věku dokázal.

Jednoho dne se ale všechno změnilo. Jeho loď si poklidně plula, když tu se najednou přihnala bouře. Všude kolem něj létaly blesky a v jednu chvíli se před ním objevila obří vlna. Námořníci na něj řvali, že všichni zemřou, tak poslal loď proti vlně. Slyšel, že mu to zachrání život, ale mýlil se. Vlna byla až moc velká a loď rozemlela na kousky. Když se probudil, viděl těla jeho mužů a zničenou loď, jak se potápí. Věděl, že je konec a tak se pustil dřeva, na kterém zrovna plul a pomalu klesl ke dnu.

Po několika dnech jeho tělo odneslo moře až ke břehu neznámého ostrova. Najednou se u něj objevila Athéna a pronesla: „Ach ty ubohý, tvůj život byl tak krátký, proto ti ho vrátím a přidám ti sílu. Máš dobré srdce, proto ji využij správně.“ Najednou se Alexius probudil. Nechápal, co se stalo. Ještě před chvílí viděl, jak se jeho loď potápí a najednou žije. Řekl si, že se projde a vstřebá to, co se stalo. Přemýšlel nad tím, kde vůbec je? V tu chvíli ho však obklopila patrola vojáků Sparty a zajala ho. Říkal jim, že nic neudělal, že jen zabloudil, ale bylo to beznadějně. Ve spartánském táboře mu řekli, že ho nechají žít, ale jen když půjde do boje proti Athéňanům. Musel to udělat, protože nechtěl být otrokem.

Po několika dnech příprav šel do boje. Bylo to dlouhé. Jeho meč byl celý od krve, toužil po tom si lehnout, ale nemohl. Vzchopil se a šel dál bojovat. Najednou viděl, jak se na generála řítí pět nepřátelských vojáků, musel mu pomoci. Vrhel se na ně a všechny je zabil. Generál mu poděkoval a v táboře ho vychválil. Díky tomu se stal mezi vojáky proslulým. Dostal novou loď a posádku. Ale teď už nechtěl být kupcem s cetkami. Chtěl být hrdý Spartán.

Také si chtěl splnit dávný sen a plout do chrámu Arese, odkud by získal posvátné brnění a meč. Trvalo několik dnů, než se do chrámu dostal. Bylo to únavné. Už myslel, že zabloudil, ale přece jen se dočkal. Tento ostrov měl chránit obří had Kellog. Když vstoupil na ostrov, nikde ho neviděl a přemýšlel o tom, jestli to není jen báchorka. Had však najednou vylezl z úkrytu a okamžitě zaútočil. Byl děsivý, měl obrovské zuby a tvrdou kůži. Alexios se rozeběhl proti němu a bodl ho přímo mezi oči. Had se chvíli kroutil a syčel, ale přece jen nakonec zemřel. Pak už byla cesta volná a mohl vstoupit do chrámu, kde našel krásné zlaté brnění a meč posetý diamanty. Byla to pravda! Když si brnění nasadil, pocítil, že není obyčejné, že už není normálním člověkem, ale že se z něj stal polobůh.

Odplul z ostrova a vrátil se do vojenského tábora, kde byl Spartány uznáván natolik, že se stal generálem všech vojsk. Svedl několik úspěšných bitev a stal se slavným, jak mezi vojáky, tak mezi občany. O jeho činech se dozvěděl i Polteus, další z polobohů. Chtěl být také tak slavný

a bohatý. Rozhodl se, že Alexia zabije s domněním, že bude též tak slavný. Vloupal se do Alexiova domu. Nebyl však opatrný, zakopl a šramot Alexia probudil. Stačil se schovat do skříně. Když se Polteus připlížil k posteli, byla prázdná. Alexios vyskočil ze skříně a Polteuse probodl. Tím, že ho zabil, získal ještě větší sílu a stal se nesmrtelným. Byl tak silný, že ho nikdo nemohl přemoci.

Po pár dalších úspěšných bitvách se něco změnilo. Už nebyl jako dřív, byl chamtivý, vyhlazoval města kvůli bohatství. Teď už nechtěl být hrdý Spartan, chtěl být bohatý a nepřemožitelný. To se však nelíbilo bohům, proto mu jeho sílu vzali. V jeho domě se objevil Zeus a řekl: „Dali jsme ti sílu proto, aby si pomáhal, ne abys zabíjel nevinné lidi, proto si ji bereme zpět.“

Toho dne našli Spartani Alexiovo tělo pod skálou. Nedokázal dál žít s tím, že už nemá svoji sílu? Nebo ho snad zabil Zeus? To nikdo neví. Vy však myslete na to, že s velkou mocí přichází i velká zodpovědnost.

Mravenčí pohádka - Anna Kaucová

Malý mraveneček byl zmatený. Všude kolem něho byl hluk a viděl jenom tenké nožičky. Když tu k němu přišla mravenčice a dala mu do pusy lžičku s kašičkou.

„Jídlo,“ křičela na celé mraveniště a popošla o kus dál, aby dala najíst dalšímu mravenečkovi.

„Tak a rychle do práce šup šup,“ ozvalo se z druhé strany. „No, vstávej, ty holoto!“

Malý mraveneček se skulil do klubička a pozoroval mravence okolo. Mravenci vstali a začali nosit jehličí, listí a další různé věci na stavbu mraveniště. Malému mravenečkovi se ale zalíbilo tam, kde byl a rozhodně se mu nechtělo pracovat. Tak seděl a čekal, kdy se mu donese další jídlo. Nikdo si ho nevšiml až na mravence ředitele, který řídil celou dopravu malých mravenců, aby nosili jehličí a listí tak, jak mají. Několikrát ho napomínal, ať vstane a jde pracovat, ale malý mravenec, ze kterého se začínal stávat velký lenoch, ho neposlouchal. Vždy si našel nějakou kličku, aby nemusel pracovat. Jednou ho boleli nožičky, po druhé ručičky, hlavička...

Jednou to už ředitel nevydržel a řekl královně o malém, lenivém mravenci, který ne a ne pracovat. Královna malého mravence pozorovala den co den, a když viděla, že ani nehnul prstem, zavolala strážce, kteří ho vyvedli z mraveniště pryč. „Nevracej se, dokud se nenapravíš!“ řekla královna malému mravenci.

Malý mravenec se vydal s brekem na cestu. Začalo se stmívat a malý mravenec byl už unavený. Lehl si mezi kapradí, kde hodlal strávit noc. Najednou uslyšel, jak se k němu někdo plíží.

ale teď

Bál se, byl

vysoké stromy a okolo žili další různí

Najednou se všude okolo začalo ozývat štěbetání, které mu připomínalo mraveništi, ale mraveniště to nebylo. Nad ním se začaly objevovat vysoké dvounohé postavy, některé byly větší a některé menší, ale oproti mravenečkovi to byli obři. Byli to tvorové, s nimiž se mraveneček ještě nesetkal. Byli to lidé! Mraveneček si vzpomněl, že si o nich mluvilo v mraveništi. Učili se, že jsou nebezpeční, ale nechávají v lese jídlo. „Jídlo!“ došlo mravenečkovi. Už už chtěl vystartovat, jenže pak mu došlo, že by ho mohli zašlápnout. Začal se bát, ale hlad byl silnější než strach a tak utíkal kupředu. Lidé si ho nevšimli a tak si mraveneček vyhlídl drobeček, který chtěl sníst. Když tu najednou se všichni zastavili. Jeden člověk k němu přistoupil a prohlížel si ho kulatým sklíčkem s držátkem. Něco o něm povídal a Mraveneček se nesmírně bál. Pak člověk ukončil výklad a chtěl jít dál, když v tom jeden kluk chtěl na mravenečka stoupnout „Ať tě to ani nenapadne! Opovaž se na toho mravence šlápnout!“ ozvalo se od člověka se sklíčkem. Mraveneček byl tak vyděšený, že nechal drobeček drobečkem a běžel rychle pryč. Viděl louku se zelenými lístky a tak se najedl tam. Sice to nebyla dobrá kašička, kterou dostával v mraveništi, ale alespoň něco.

U louky si začal stavět domeček. Ještě nevěděl jak na to, ale snažil se. Nejdříve si přinesl pár kousků jehličí, potom dva listy a nakonec pár kousků opadané kůry ze stromu. Postavil jehličí, na ně dal list a vše zajistil kůrou. Uvnitř si zařídil postýlku z mechu a stoleček ze dřeva. Všechno dohromady mu dalo hodně práce, ale nakonec byl spokojený. Po tak velké dřině si potřeboval nutně odpočinout. Leh si do svého nového domku a usnul. Po chvíli se ozval hlasitý šum, až z toho mraveneček vyskočil z postýlky. Někdo se blížil k jeho malému příbytku. Mraveneček se šel podívat ven a zjistil, že k němu jde obrovitánský rohatý brouk. Mraveneček si vzpomněl, že se o něm učili v mravenčí škole, ale on zrovna nedával pozor.

„Už si jdu pro tebe, taková pochoutka!“ řekl.

Musel vymyslet nějaké řešení. Rychle natáhnul stébla trávy okolo stromu, kde bydlel, a když roháč přišel, zakopl o něj. Stéblo trávy se mu omotalo kolem hlavy a rohů. Mraveneček naskočil na roháče a koncem stébla ho začal ovládat.

„Hyjé!“ zakřičel mraveneček na roháčovi a upaloval s ním pryč.

„Jdi pryč! To je náš domeček!“ Nadávala na něj celá rodinka šneků. Malý mraveneček se polekal, vzal nohy na ramena a utíkal, co mu síly stačily. Když se konečně zastavil, byl tak vyčerpaný, že lehl pod prvním listem, který na který narazil. Nad ránem byl mraveneček zvyklý dostávat jídlo přímo do pusy, nic, musel si potravu sehnat sám.

sám v širokém lese. Nad ním se tyčily

malí tvorové. Vydal se tedy pro potravu.

Najednou se všude okolo začalo ozývat štěbetání, které mu připomínalo mraveništi, ale mraveniště to nebylo. Nad ním se začaly objevovat vysoké dvounohé postavy, některé byly větší a některé menší, ale oproti mravenečkovi to byli obři. Byli to tvorové, s nimiž se mraveneček ještě nesetkal. Byli to lidé! Mraveneček si vzpomněl, že si o nich mluvilo v mraveništi. Učili se, že jsou nebezpeční, ale nechávají v lese jídlo. „Jídlo!“ došlo mravenečkovi. Už už chtěl vystartovat, jenže pak mu došlo, že by ho mohli zašlápnout. Začal se bát, ale hlad byl silnější než strach a tak utíkal kupředu. Lidé si ho nevšimli a tak si mraveneček vyhlídl drobeček, který chtěl sníst. Když tu najednou se všichni zastavili. Jeden člověk k němu přistoupil a prohlížel si ho kulatým sklíčkem s držátkem. Něco o něm povídal a Mraveneček se nesmírně bál. Pak člověk ukončil výklad a chtěl jít dál, když v tom jeden kluk chtěl na mravenečka stoupnout „Ať tě to ani nenapadne! Opovaž se na toho mravence šlápnout!“ ozvalo se od člověka se sklíčkem. Mraveneček byl tak vyděšený, že nechal drobeček drobečkem a běžel rychle pryč. Viděl louku se zelenými lístky a tak se najedl tam. Sice to nebyla dobrá kašička, kterou dostával v mraveništi, ale alespoň něco.

„Už dost, stačí, to bolí, slez ze mě! Prosím přestaň!“ nařikal roháč. „Už nikdy tě nebudu chtít sníst, prosím, slez dolů.“ Mravenečkovi bylo roháče líto a tak zastavil. Slezl a došel zpátky ke svému domečku. Roháč se vzdálil od mravenečka několik kilometrů daleko, aby ho už nikdy nepotkal.

Den se schyloval k večeru a mraveneček už šel spát. Brzy nad ránem mraveneček uslyšel volání. „Pomoc!“ ozvalo se z jedné strany lesa. „Nech mě, ty potvoro.“ Mraveneček vyskočil z postýlky a šel se podívat, co se děje. Uviděl spoustu lesních malých živočichů schovávajících se pod listy, větvičkami či kořeny stromů. Uprostřed všeho dění se plazil veliký had a oháněl se po všem, co viděl. Chtěl sníst některé lesní tvory. Mraveneček nevěděl, co má dělat, ale musel zakročit. Ze všech stran se ozývala zoufalá volání o pomoc. Mraveneček dostal nápad. Zezadu se přiblížil k velkému syčícímu hadovi a chtěl mu strčit do pusy klacík tak, aby nemohl zavřít pusu. Nešlo to, před hadem se najednou objevil myšák, mraveneček nejdříve nechápal, o co se pokouší, ale pak mu to došlo! Myšák měl být návnada. Když had viděl myšáka, rychle otevřel pusu a v tu chvíli mu mraveneček rychlostí blesku strčil klacík do pusy. „Au, au, to bolí!“ křičel had na celé kolo. Stočil se do klubíčka a snažil se vyndat si klacík ven, ale nešlo to. Rozzuřený had se po mravenečkovi oháněl, ale marně. Mraveneček uskakoval do stran, až to hada unavilo a odplazil se pryč.

„Už se nikdy nevracej!“ volali mraveneček s myšákem na vystrašeného a unaveného hada.

„Sláva našim zachráncům!“ křičeli živočichové ze všech stran. „Hurá!“ Mravenečka a Myšáka si všichni okolo oblíbili a skládali jim poklonu za jejich statečnost. Díky této události se z myšáka a mravenečka stali nejlepší kamarádi.

Čas plynul, v lese byl klid a z malého mravenečka se postupně stával velký mravenec. Až jedno odpoledne se ozvalo zvláštní hrčení a syčení a objevil se obrovský stroj, který začal kácet strom, čímž ničil příbytky lesním živočichům. Myšák Boris přiběhl za vystrašeným mravencem a začali spolu vymýšlet plán, jak obrovský chrčící stroj zastavit. Dlouho přemýšleli a nakonec vymysleli plán. Myšák s mravencem na zádech se rozběhl přímo ke stroji a skočil do něj. Ve stroji byl šílený rámus, všechno všude skřípalo, chrčelo, pískalo...Hlavně se všude rozpínali dlouhé dráty, Boris měl nejdřív strach, ale nakonec drát překousl a pak další a další. „Povedlo se,“ zakřičel mraveneček po tom, co stroj zastavil a nejel dál

Člověk začal nadávat, proč mu ten stroj nefunguje. Až najednou přijeli další lidi a toho jednoho člověka zatkli. Zaslechl jsem, že prý za krádeň dřeva. Všechno se seběhlo tak rychle, že bylo hodně zvířátek zmatených a také měli někteří zničené domečky. Tak Boris s mravencem začali stavět ostatním živočichům domečky. Boris stavěl a mraveneček mu pomáhal. Borisovi se v lese začalo říkat Boris stavitel. Mravenečkovi se přece jen po delší době začalo stýskat a tak se rozhodl, že se vrátí zpět za svojí velikou rodinou do mraveniště. Svoje věci si sbalil do kusu látky, který mu zbyl, a tak si puntíkatý, červený šátek mraveneček uvázal kolem krku. Když se vrátil do mraveniště, královna mu pohrozila, že jestli bude líný, už se do mraveniště nikdy nebude smět vrátit. Pak ale viděla, že se polepšil. Díky jeho čipernosti, mrštnosti a pracovitosti se mu začalo říkat: „Ferda Mravenec, práce všeho druhu“.

O Vincencovi - Magdalena Popelářová

V 19. století žil v Lanškrouně muž jménem Vincenc. Byl staršího věku, hodně vysoký, štíhlý s černými vlasy a hnědýma očima, který bydlel na kraji lanškrounského náměstí nad tehdejší pekárnou. I když byl celkem pěkný a ženám se líbil, tak žil přesto sám. Byl totiž hrozně pověřčivý, nemluvný a k tomu trochu marnotratný. Kvůli své pověřčivosti ubližoval dokonce lidem. Na Bílou sobotu sousedce převrhl necky s prádlem, protože se nesmí prát. Svého strýce zbil, když si v jeho pokoji otevřel deštník, což přináší smůlu. Jednomu ze sousedů dokonce otrávil psa, neboť jeho vytí podle pověry přináší smrt. Když ho někdo slušně pozdravil, tak si ho mnohdy ani nevšiml. A proto ho lidi neměli moc rádi. Ale měl se dobře a dopřával si. Každý den si chodil do pekárny, nad kterou bydlel, pro nějaké rohlíčky, housičky a jiné pochoutky. Ale neutrácel jenom za to, utrácel i za svůj šat, obuv a hlavně věci, jež vůbec nepotřeboval.

Onoho roku na podzim bylo dost těžké období a Vincenc přišel o svou dobrou práci. Začal mít málo peněz, a proto si už nemohl dovolit kupovat tolik věcí, kolik si kupoval předtím. Vincenc pochopil, že už to tak dál nejde a musí si najít práci novou. Nejprve ho napadlo zamířit do květinářství. Tam ale měli plno. V řeznictví

po chvilce zjistil, že má závratě z krve. Zkusil to i u ševce, ale tahle manuální práce mu nešla. No a takhle to zkoušel skoro všude. Když Vincence nikde nevzali, vrátil se zničený domů, sedl si na židli a přemýšlel, co bude dělat.

A najednou si řekl: „Já pořád někde hledám a přitom mám tu práci přímo pod sebou!“ Vincenc se hned zvedl a běžel do pekárny, která byla jeho jediná šance. Dobrotivá pekařka mu řekla, že ho klidně na práci vezme, ale jestli mu nevadí, že bude pracovat po nocích. Beztak už jí něco dlužil, tak si dluh pěkně odpracuje. Vincenc souhlasil.

Vincenc se zaučil a jednoho dne mu pekařka řekla: „Dnes tu zůstaneš přes noc sám, vymeteš a vyčistíš pořádně pec a připravíš těsto na koláčky.“ Vincencovi to nejdřív nevadilo, že bude dnes pracovat sám, ale pak si vzpomněl, jak si povídaly dvě hospodyně na trhu: „Slyšela jsem, že v místní pekárně straší, a nebezpečí hrozí hlavně nepoctivým a těm, co nevychází s lidmi. Prý ale jen tehdy, když o půlnoci udeří zvon na kostele svatého Václava podvanácté.“

V tu chvíli si Vincenc uvědomil, proč tu nikdo nechtěl pracovat přes noc a začal se bát, že tu noc nepřežije. Když se koukal na hodiny, blížila se půlnoc. Vincenc rychle a nervózně pletl housky a makové koláčky a bylo mu čím dál tím hůř. Měl stále pocit, že tu není sám, anebo že slyší nějaké zvuky. Pak si pomyslel, že když zastaví zvon, tak by se nic z toho, co si v hlavě představoval, nemuselo stát. Oprášil si ruce od mouky a rozběhl se ke kostelu, který byl sotva

pár metrů od pekárny. Vincenc běžel, co mu síly stačily, a když už stál u kostela, tak slyšel první bimbání. Vešel do kostela, běžel po dlouhých schodech a než schody vyběhl, zvon už desetkrát zazvonil. Vincenc hledal jakoukoliv věc, která by mu pomohla zvon zastavit, a najednou uslyšel poslední bimbání...

Když bylo ráno a lidé šli do práce, všimli si, že jsou u pekárny dveře otevřené. Mysleli, že Vincenc zapomněl zavřít. Nechal tam však i rozdělanou práci. Pekařka neměla čas zabývat se tím, a řekla si, že byl jenom líný si po sobě uklidit. Ještě toho dne se Vincenc našel u kostela. Ležel tam mrtvý. Říká se, že Vincenc zvon nezachytil. Když zvon odbil dvanáctou, koukl se z malého okýnka ve věži, něco ho prý trefilo do zad a on spadl. Kdyby Vincenc věděl, že to, co si dvě staré hospodyně povídaly, byly jenom klevety a nebyl z toho ani kousek pravdy, tak by se vůbec nic z toho Vincencovi nemuselo stát. Taky se říká, že Vincenc se v pekárně v den smrti zjevuje, protože chce dokončit svoji práci.

Nový svět - Natálie Kašparová

Příběh vypráví o dívce jménem Sarah, které je třináct let. Chodí do 8. třídy, umí nádherně kreslit nebo psát nějaké povídky. Ale také je nejméně oblíbená ze všech osmáků. I ona sama svoji třídu neměla v oblibě. Pořád se do ní naváželi, že nic neumí. Protože se to poslední dobou zhoršilo, začala si psát deník o svých pocitech. Psala si tam také svoji vysněnou třídu, kde by ji každý podporoval a pořád jen nekritizoval. Vždy, když si večer psala deník, položila si otázku: proč tohle nemůže být skutečnost?

Druhý den ráno jsem se sbalila do školy, jako každý jiný den, avšak něco bylo jiné. Když jsem přišla do třídy, všichni mě pozdravili a normálně se se mnou bavili. Pořád jsem to nějak nechápala. Všichni mne povzbuzovali a já za to byla neskutečně ráda. Chválili mne, jak krásně kreslím nebo píšu super povídky.

Poté, když jsem se vrátila ze školy, převlékla jsem se a zapsala jsem si do deníku, že to byl ten nejlepší den ve škole. Ale stále mi to přišlo divné a tak jsem napsala své jediné kamarádce ve třídě Judit. Odepsala mi, že to udělala pro mne. Nechtěla vidět, jak jsem kvůli tomu smutná a tak přemluvila třídu, aby to se mnou zkusili. Byla jsem trochu smutná, protože jsem věděla, že zítra to bude zase stejné.

Druhý den jsem přišla do třídy a byla jsem udivená. Nic se nestalo, pořád mne zdravili a povídali si semnou. Nejdříve jsem to nechápala a tak jsem šla za Judit, aby mi to všechno vysvětlila. Řekla, že jí ještě večer napsali, že se ve mě spletli, že nejsem divná holka. Byla jsem neskutečně ráda, konečně jsem měla spoustu dobrých kamarádů.

Toto bylo pro Sarah objevení nového světa, kde měla kamarády a nebyla už nikdy na nic sama. Avšak největší dík patří její nejlepší kamarádce Judit, která pro ni toto vše udělala.

Opakující sen - Anděla Venclová

Roku 1943.

Dne 28. března jsme měli pracovní schůzku (s Tajnou Bezpečnostní Službou). Na takovou schůzku se musím připravovat skoro celý den. Musím sepsat vše, co jsem v posledních týdnech zaznamenala. Udělat složky. Pak se musím upravit, jsem přece jenom dáma a to taky zabere spousty času. Naštěstí složky už jsem měla hotové, takže už zbývalo jen zkrášlit se. Po koupeli si vyfoukám vlasy, obléknu se, nalíčím, učešu a jdu. Jenže když jsem si foukala vlasy, zakopla jsem o kobereček, a spadla jsem s fénem do vany s vodou. Asi víte, co se stalo.¹ Divné bylo, že jsem se ráno probudila, no nebylo mi nejlíp, pochopitelně když spíte celou noc ve vaně se studenou vodou. Cítila jsem se, jako kdybych byla mrtvá. Ano je to divné, ale posmrtný život asi opravdu existuje. Další zvláštní věc byla, že jsem nenašla svoje mrtvé tělo, když jsem vstala. Asi už zjistili, že jsem mrtvá a odnesli ho. Od té doby uplynuly dva dny a já jsem stále byla doma, nechtělo se mi vycházet ven, protože proč bych tam chodila, když nemusím. Jíst jsem nemusela, ale když jsem měla na něco chuť, tak jsem si to udělala. Jenže začínalo ubývat jídlo a nechtělo se mi ven, tak už jsem přestala jíst úplně. Spánek jsem taky nepotřebovala, takže jsem měla více času na jiné věci. Začala jsem si uvědomovat, že nemám některé orgány, které potřebujete k životu, takže už jsem si byla definitivně jistá, že jsem mrtvá.

„Dobře, a jaké orgány vám konkrétně chybí,“ otázal se Dr. Lang.

„Myslím si, že mi chybí srdce, mozek a střeva,“ odpověděla Käte.

„A můžeme vás prohlédnout, abychom se podívali, že vám opravdu tyto orgány chybí?“

„Vy mi nevěříte?“

„Ale jistě že věřím, chci se jen přesvědčit. Nebojte se, my vám neublížíme. Chvilku tady na mě počkejte, za chvíli se vrátím.“ S klidným hlasem zakončil rozhovor a odešel do pátého patra. Musím odtud okamžitě pryč. Když mě vidí a vědí, že jsem mrtvá, můžou na mě zkoušet nějaké pokusy a to opravdu nechci. Jenže jak se odsud dostat. Všude po chodbách chodí sestřičky a doktoři a vsadím se, že tady se nic neutají, obzvlášť když je to něco takového jako chodící mrtvola (tím myslím sebe, jelikož jsem mrtvá).² Nezbyvá jiná možnost, než vyskočit z okna prvního patra z druhé strany nemocnice, kde nechodí moc lidí. Jenže jak se teď, nějak nenápadně, dostat z třetího patra do prvního. Musím najít nějaké doktorské oblečení a dělat, že jsem jedna z nich. Mám opravdu velké štěstí, v doktorově soukromé místnosti jsem našla bílé

---

¹ **Myšlenky** - voda je vodivá, takže když se něco takového stane, člověka to celého probije a málokdo to přežije, ona to ale přežila.

² Käte, jako hlavní hrdinka částečně trpí perzekučním bludem, který se u ní projevil z přepracování

Perzekuční blud: člověk, který trpí tímto onemocněním si myslí, že ho někdo nebo něco neustále sleduje, tento člověk se buď skrývá, a nebo se brání podáváním žalob atp.

Käte je německá špionka, ale tato práce jí moc nejde

kalhoty s košilí a pláštěm. Oblékla jsem se a šla na chodbu. Bylo tam poměrně málo lidí, což se hodilo.³

Sen.

Jenže pak mě zastavil jeden z doktorů a řekl: „Dejte tohle prosím Dr. Richterovi.“

„Ano,“ odpověděla jsem rychle třesoucím hlasem. Vzala jsem dokument do rukou a šla dál po dlouhé chodbě, ale pak se mě ještě zeptal. „Vás ještě neznám, vy jste tu nová?“

„Ano,“ vyhrkla jsem nervózně.

„Kdy jste nastoupila?“ otázal se a v tu chvíli se vrátil Dr. Lang, který mě okamžitě poznal. S početnou skupinou lidí začali utíkat a měli namířeno přímo ke mně. Začala jsem utíkat také.

„Chyťte ji!“ zařval Dr. Lang. V ten okamžik mě začali chytat i ostatní na chodbě. Seběhla jsem do druhého patra, kde jsem uklouzla na čerstvě umyté podlaze.⁴ Doktorů mě dohonili a pevně mě drželi. Vedli mě na sál a já jsem přesně věděla, co chtějí udělat. Když mě vedli na sál, na chodbě v druhém patře jsem viděla, že na konci leží mrtví vojáci. Nevěděla jsem, jak umřeli, ale byli to němečtí vojáci, nejspíš asi z druhé světové války.⁵

„Aaaaaaaaaaaaaa,“⁶ zděšeně jsem začala křičet. Pak jsem se probudila se stejným křikem.

Tento sen se mi zdál už po druhé a začíná mě trochu děsit. Dnes je 26. března a nejbližší schůzka TBS je právě 28. března, přesně jako v tom snu. No nic, pokusím se ještě usnout a trochu se vyspat.

Je ráno 27. března a už několik dní sleduji jeden mladý pár,⁷ který údajně nemá rád naši službu. Je půl páté ráno a jdu si udělat kafe. Můj pár většinou vychází pár minut po páté hodině, takže mám ještě půl hodiny čas. Vyrážím. Sledování někoho není tak těžké, ale musíte umět perfektně odezírat a to už tak jednoduché není.⁸ Je osm hodin večer a můj pár už spí a já už také mohu jít spát.

„Aaaaaaaa,“ opět jsem vykřikla. Už zase. Jsem celá zděšená, ale snažím se usnout a podařilo se mi to. Stejně ráno. Stejně dopoledne. Stejně poledne. Stejně odpoledne. A zase je večer a já mám jít spát. Vůbec se mi nechce, protože vím, že se mi bude zase zdát ten hrozný sen. A je to tu zase.⁹ Jenže pak mě zastavil jeden z doktorů a řekl: „Dejte tohle prosím Dr. Richterovi.“

„Ano,“ s třesoucím hlasem jsem rychle odpověděla. Vzala jsem dokument do rukou a šla dál po dlouhé chodbě, ale pak se mě ještě zeptal: „Vás ještě neznám, vy jste tu nová?“

„Ano.“ Vyhrkla jsem nervózně.

„Kdy jste nastoupila?“ otázal se. V tu chvíli se vrátil Dr. Lang, který mě okamžitě poznal. S početnou skupinou lidí začali utíkat a měli namířeno přímo ke mně. Začala jsem utíkat.

„Chyťte ji!“ zařval Dr. Lang a v ten okamžik mě začali chytat i ostatní na chodbě. Seběhla jsem do druhého patra, kde jsem uklouzla na čerstvě umyté podlaze.

---

³ Na chodbě bylo méně lidí, protože Dr. Lang uspořádal schůzku, aby všem oznámil, že Káta je údajně českou špiónkou a že ji mají neustále hlídat po celou dobu, co bude v nemocnici

⁴ Při dopadu na podlahu měla lehký otřes mozku

⁵ Tito vojáci ukazují, jak vše nakonec dopadne

⁶ Konec snu a začátek reality

⁷ Tento pár je jenom nastrčený, protože i u ní v práci vědí, že jí moc její profese nejde

⁸ Jedna z věcí, které vůbec neumí

⁹ Sen

Doktoři mě dohonili a pevně mě drželi. Vedli mě na sál a já jsem přesně věděla, co chtějí udělat. Když mě vedli na sál, na chodbě v druhém patře jsem viděla, že na konci chodby leží mrtví vojáci. Nevěděla jsem, jak umřeli, ale byli to němečtí vojáci, nejspíš asi z druhé světové války.

„Aaaaaa,“ vykřikla jsem.

„Já se neprobudila,“ vyděšeně ze mě vypadlo.

„Ale vy nespíte,“ pobaveně řekl Dr. Lang. Ostatní se začali škodolibě smát. Začala se mi motat hlava a upadla jsem do bezvědomí. Pak jsem se probudila a viděla jsem svoje zesnulé rodiče.

„Käte, musíme ti něco říct,“ řekla matka „my jsme nezemřeli při autonehodě, zabila nás TBS, protože jsme pro ně byli moc nebezpeční. Věděli jsme na ně něco, co bychom vědět neměli a chtěli jsme to proti nim použít. Jenže oni nás ještě před tím stihli zabít,“ dodala. Začala jsem brečet a zase se mi začala motat hlava.¹⁰ Probudila jsem se na sále. Byla jsem připoutaná k lůžku a nade mnou stálo několik doktorů, jeden z nich měl v ruce pevnou izolepu, kterou mi přelepil přes pusku. Začala jsem s sebou cukat, kopat, škrábat co nejvíc to šlo. Když mi pusku zalepil, vzal si do ruky skalpel. V tu chvíli jsem začala panicky a s brekem rvát „neeeeeeeeeeeeeeeee“ a pak...¹¹

Můj pes - Viktorie Večeřová

Psa jsem chtěla, už když mi bylo deset, ale to u nás bydlel táta a nechtěl mi ho dovolit, protože bydlíme v bytě. Sice jsme měli jen křečka. Plemeno psa, kterého jsem chtěla, bylo malé, ale to mu bylo jedno. Když mi pak bylo jedenáct, opět jsem žebřala, aby mi ho mamka koupila, protože většinou, když něco chci, tak mi to povolí radši, než táta. Nemusím ji tolik přemlouvat. Tentokrát mi ho mamka nechtěla dovolit, ale já a moje otravnost je silnější než její argumenty: že se o něj nebudu starat atd. Vlastně je pravda, že párkrát nevyklidím králíkovi nebo neuklidím po ptákově, ale toho si snad nikdo nevšimne. Nakonec jsem jí přemluvila a ona mi slíbila, že psa můžu mít od třinácti let. Byla jsem nadšená a nemohla jsem se dočkat svých třináctých narozenin.

---

¹⁰ Její rodiče také pracovali v TBS, jenže po nějaké době si začali všimnout, že v této službě nadměrně ubývá zaměstnanců. Nikdo to moc neřešil, oni však ano. Pak zjistili, že TBS je zabijela, protože zakladatel a šéf služby trpěl psychózou Windigo, takže když váš nadřízený pojídá lidi tak ho radši poslechnete, ale to její rodiče neudělali.

Psychóza Windigo: člověk, který touto psychózou trpí má nutkání požírat lidské maso, protože si myslí, že se proměňuje v mytickou příšeru.

¹¹ Käte v tom to snu trpěla Cotardovým syndromem [Kotardovým]

Cotardův syndrom: tomuto syndromu se také říká „Syndrom chodící mrtvolky“, protože člověk který jím trpí, si myslí, že je mrtvý a že mu chybí nějaké orgány, bez kterých nemůžeme žít. Ve skutečnosti však mrtvý není, dnes se ale ještě bohužel neví, jaká je příčina toho to syndromu. Podle mě je příčinou stres, nedostatek spánku, dehydratace a přežití „vlastní smrti“ např. klinické

Käte byla ve stresu kvůli své práci, kterou nedokázala vykonávat správně. Ve svém snu spadla s fénem do vany s vodou, která ji pak probila, ale ona to přežila, ale ten sen se pak stal skutečností.

Čas utekl jako voda. Na své třináctiny mi byl nějaký pes úplně ukradený a radši jsem jedla dort a rozbalovala dárky.

Jenomže v tu dobu, kdy si mamka myslela, že jsem na toho psa zapoměla, se mi vrátila vzpomínka na slib, že ho můžu mít. Tak jsem zase šla za mamkou. Tentokrát jsem to měla jednodušší, protože se mi odstranila jedna barikáda a tou byl taťka. Našel si novou přítelkyni a odstěhoval se. „Výhoda pro mě,“ říkala jsem si v hlavě. Barikáda byla odstraněna, ale i tak mě překvapilo, jak se jí nechtělo, mi psa povolit. Nakonec jsem prohrála a tak jsem se rozhodla, že si o daném plemeni něco přečtu. Pak půjdu za mamkou a řeknu jí o něm nějaké základní informace, abych ji přesvědčila, že to s tím psem myslím vážně. Po několika dnech jsem šla za mamkou, na ten krutý souboj argumentů a hádky jen kvůli psovi jsem byla připravena. Nakonec mamka ustoupila a já se na těch pár vteřin, cítila jako největší borka. Ale ještě mi řekla, že si na něj musím našetřit a myslela si, že si na něj našetřím za dlouho. Já jsem si to upřímně také myslela, že budu na svého vytouženého psa šetřit dlouho, ale jelikož byli v tu dobu Vánoce a pak v únoru jsem měla narozeniny, dostala jsem nějaké peníze. V březnu jsem měla už deset tisíc. Když se o tom dozvěděla mamka, tak byla celkem v šoku, ale pak mi řekla, že do chovné stanice napíšeme.

Po pár dnech, co jsme tam napsali, nám odepsali, že si pro pejska můžeme přijet příští týden ve středu. V průběhu týdne, jsem připravovala peníze, pelíšek, dečku. Zkrátka vše, aby měl pejsek v autě pohodlí.

A pak přišla středa. Jelikož se jelo až do Prahy, tak jsme vyjeli brzy ráno. Jízda probíhala v pořádku a my jsme konečně byli na místě. Přišla k nám tmavovlasá paní, která to tam vedla. Seznámili jsme se s ní a šli se tam porozhlédnout. Ukázala nám jejich pozemek pro pejsky a pak jsme šli dovnitř.

Konečně jsem v krabici uviděla malou chlupatou kuličku. Hned jsem se za ní rozběhla a už jsem měla jasno, koho si vyberu. Byl to světle hnědý pejsek s bílým bříškem a lysinkou na čele. Paní se mě zeptala, který se mi líbí, a já ukázala na mého oblíbence. Ona mi řekla, že se jmenuje Mable.

Pak už jsme jen zaplatili, dostali granule jeho oblíbenou hračku a jeli jsme domů. Avšak čas od času mi nebývá v autě dobře a tak jsme se zastavili na benzínce a já musela na toaletu. Když jsem se vrátila do auta, uvědomila jsem si, že tam není Mabel. Když jsem to řekla mamce, byla na mě naštvaná, protože jsem ji neuhlídala a ona utekla. Hledali jsme ji tam asi hodinu a nemohli jsme ji najít.

Už to bylo beznadějně a tak jsme šli do auta a já jsem se slzami v očích viděla, jak opouštíme benzínku. Když jsme přijeli domů, cítila jsem se příšerně. Další dny probíhaly celkem v pohodě. Dva týdny poté, co jsem přišla o psa, jsem jela na tábor. V den odjezdu jsem se pečlivě připravila a náš autobus odjel z dohledu rodičů. V autobuse jsme se normálně bavili a po asi dvou hodinách jsme dojeli na místo a vedoucí nám řekli, že pro nás mají překvapení. Všichni vyběhli z autobusu a začali se vybalovat a ubytovávat ve stanech. Jakmile se většina lidí ubytovala, zapískali na nástup, představili se a pak řekli: „A nyní vám představíme to překvapení.“ Jedna z vedoucích přivedla chlupatou kouli na čtyřech nohách, ale já to nevnímala. A potom vedoucí řekla, tuhle chudinku jsme našli na benzínce kousek odsud a tak jsme se rozhodli, že ji vezmeme do tábora. Zbystřila jsem: „Je to snad Mable? Ano, ano je to ona,“ vykřikla jsem přes celý tábor a běžela za ní. Mabel na mě nechápavě koukala, lekla se a utekla pryč, protože se bála. No a tak jsem se na

táboře první den ztrapnila. Další dny jsem se poznávala s Mable. Poznala můj pach, a když mě měla z celého tábora nejradši, šla jsem za vedoucími. Řekla jsem jim, že mi patří. Když jsme si jí pořídili, tak nám na té benzínce utekla. A oni mi řekli, že mi věří, a i kdybych neřikala pravdu, chtěli ji nabídnout po táboře k adopci, takže si ji můžu ponechat. Hned další den jsem to napsala mamce do dopisu. Mamka mi odepsala, že je to skvělé a že se na mě těší.

Když jsme odjeli z tábora a přijeli domů, věděla jsem, že s Mable si užiju ještě spoustu zábavy a budu s ní mít určitě hodně krásných zážitků.

Hotel Sunshine - Adéla Medunová

Ráda vám představím čtyřhvězdičkový hotel Sunshine. Ředitelem hotelu je George Gray, teď hledá vhodného nástupce, který by ho zastoupil a zmodernizoval hotel. Hledá někoho, kdo by dokázal vyniknout a přesvědčit ho, že bude dobrým ředitelem. Proto sezval pět zajímavých osobností. Byli to vysoce postavení lidé, kteří měli s hotelem plány. Slečna Amálie - čtyř hvězdičková kuchařka, která se snaží získat hotel, aby měla své místo, kde bude pracovat na zdokonalení svých receptů. Pan Ben- bankéř , který se rozhodl, že začne pracovat na své budoucnosti, a proto chce získat tento hotel. Paní Cecílie - bývalá zástupkyně ředitele v hotelu Moon, odešla, protože chtěla začít podnikat na vlastní pěst, a jelikož byla zástupkyní tak v tom má praxi. Herbert - známý zpěvák, který by chtěl odejít do pozadí, ale přitom být stále známí. Paní Brigita, která vlastní zámek v Píšti chce rozšířit své pole působnosti.

O týden později všech pět uchazečů o hotel přijelo a Pan Gray jim dal určitou práci. Amélie měla za úkol připravit slavnostní menu, Ben měl řešit platby, Cecílie spolu s Herbertem měla zamlouvat pokoje a sdělovat hostům základní informace a Brigita měla nad vším dohlížet a kontrolovat že jde vše jak má.

Po dvou dnech se stala tragédie. Do hotelu přijeli hosté, ovšem nebyly volné pokoje. Všichni začali hledat, kde se mohla stát chyba a kam by mohli ubytovat nové hosty. Chyb bylo víc - pozdější snídaně, rozmístění větších rodin do pokojů a špatně vysvětlené informace a podobně - , ale ta hlavní byla v domluvě. Cecílie s Herbertem se asi nedomluvili, a proto přišlo tolik hostů. Pan Gray se tedy rozhodl, že Cecílii vymění s Amélií a Herberta s Benem, myslel si, že když je rozdělí, bude vše dobré. Hosté dostali své pokoje a chvíli to i vypadalo, že je vše dobře dopadne.

Když byl první týden u konce, pan Gray se rozhodl, že našim pěti kandidátům dá jinou práci a vyzkouší, co jim všechno jde. Herbert tedy dostal za úkol vítat hosty a nabízet jim volnočasové aktivity, Cecílie měla kontrolovat platby, Ben měl pro tentokrát za úkol nad vším dohlížet, Brigita spolu s Amélií měly plánovat akce pro hosty a pro veřejnost. První dva dny jim to šlo celkem dobře. Třetí den se došlo k menšímu problému, který ale měl ve výsledku velký rozsah. Hlavní akce začíná ve dvě hodiny. Ovšem všichni co se té akce zúčastnili, přišli o hodinu dřív. To mělo dopad no probíhající narozeninovou oslavu hosta. Brigita spolu s Amélií vymysleli, že když hosty z následující oslavy dostatečně zabaví, tak tolik nenaruší probíhající akci.

Potom co se stalo, tak se všichni kandidáti začali, ptát kdo a proč zrovna ho někdo sabotuje. První koho obvinili, byl Ben, protože se mu nic nestalo. Ten se, ale přiznal, že mu

zásilka jídla přijela o dva dny později. A proto se divil, že je tam dopis, ve kterém je, že to stálo míň než obvykle. Pak jídlo převezli do kuchyně. Vrchní kuchař si stěžoval, že nemá kaviár. Vojtěch proto hned vyrazil do obchodu, aby ten kaviár koupil. Po tomto přiznání už nevěděli, kdo by to mohl být. Další den šli všichni za ředitelem Grayem, aby ho požádali o povolení do hotelu pozvat detektiva, který by našel viníka a zjistil, proč to udělal. Po dlouhém přemlouvání nakonec dovolil pozvat detektiva, pod podmínkou že ho vybere on sám

Když přijel detektiv a začal hledat stopy. Vše co se týkalo našich kandidátů tak pozorně prozkoumal. Když si myslel, že má nějaký důkaz - přeškrtlá slova, termíny oslav a podobně - , tak se ukázalo, že je to omyl. Po tom co se zeptal na pár otázek všech kandidátů, neměl žádné stopy. Pak ho napadlo se podívat na telefonní záznamy, aby zjistil, jestli někdo nevolal v době, kdy nastaly ony potíže. Ovšem to bylo též bez výsledků. Proto se zašel zeptat pana Greye, jestli o těch událost něco neví. Gray mu řekl, že je nesmysl aby někdo sabotoval kandidáty. Po rozhovoru se chystal odejít, protože jeho pátrání bylo k ničemu. Zavolał veliteli, aby mu vzdělil že tento případ nemá řešení. Pak se šel rozloučit se všemi kandidáty a vydal se ke hlavnímu vchodu.

U vchodu si všimnul telefonu a v tu chvíli si uvědomil, že v kanceláři ředitele je také telefon, který ovšem nezkontroloval. Všichni tedy vyrazili do ředitelny. Pan Gray jim tuto situaci vysvětlil. Vše to dělal s jednoduchým plánem, zjistit kdo by byl nejlepší v krizových situacích. Proto se rozhodl, že jeho nástupce bude Vojtěch, protože pohotově vyrazil do obchodu a nikdo si toho nevšiml, tedy kromě kuchařů. Vojta si též vedl dobře v první části. Všichni to panu Grayovy odpustili a Vojtěch se stal dobrým a milým ředitelem, hotel díky němu získal pátou hvězdu.

Stěna mezi námi - Lena Šuláková a Daniela Matoušková

27.4 2025

Většina lidí mimo můj gang si neustále stěžují na nějaký členy jejich party. To jsem já nikdy nepochopila, protože svoji partu miluju jako celek. Je to asi tím, že každý v naší partě je v něčem divný a tím je to snový tým. Nebudem kecat, občas si lezeme trochu na nervy, ale nikdy jsme se nepohádali. Všichni se tam máme rádi. V dnešní době se baví jen holky s holkama a kluci s klukama...bohužel. Ale u nás v našem gangu, se neřeší, jestli jsi to nebo to. U nás se řeší především tvoje povaha a chování.

První s kým jsem se začala bavit, bylo moje zlatíčko jménem Annie. Spolu jsme prožily nejen hezké, ale i špatné chvíle. Právě ve špatných chvílích mi dodávala tu pozitivní energii právě ona. Je to hrozný optimista, vždycky mě podpoří, i když ví, že moje pravda není ta správná, jde za ní se mnou. Naopak ten, co mojí pravdě moc nevěří je Filip, kterému říkáme Fíla. Je vysoký 180 cm a ego má až na strop. Na lidi okolo nebývá úplně příjemný, ale nám vždy pomůže. I když na to nevypadá je to fakt cít'a. Možná je to tím, že je na kluky. Nám to ale nevadí, milujeme ho i přesto.

Pak je tu další kluk, Vojta. Díky Annie je u nás, ale co si budeme, kdyby ho sem nepřitáhla tak ho asi do našeho gangu nepřijmeme, Není zlej, to zase ne, ale není zábavnej. Většinou sedí, je ticho a čte si, je na něm něco fakt zvláštního a možná proto se k Annie tak hodí. Vždycky byla

na divný. Poslední z kluků, který patří do naší party je Adam. Je vysoký skoro stejně jako Fíla a pořád řeší kdo je vyšší. Vzájemně se škádlí. Má tmavý vlasy a stejně barevný oči. Má moc rád hudbu a sám hraje na kytaru. Co se týče jeho chování k nám, holkám, vždycky porozumí našim problémům a za každou cenu se nám snaží pomoci, ale on se nikdy nesvěřuje. Dalším členem naší party je Marina (nikdo ji neřekne jinak). Nechci být zlá, mám ji ráda, ale ze začátku se k nám spíše vetřela, než že bychom ji přijali. Nakonec jsme ji ale přijmuli, protože jsme zjistili, že je vtipná a přátelská. Je to nízká brunetka se zelenýma očima. Před klukama se pořád trochu stydí, ale všichni s ní skvěle vycházíme. A co se týče mě? Jsem celkem malá bruneta s zelenýma očima. Jsme s Marinou, co se týče vzhledu, dost podobný, povahově však úplně jiný. Ona je spíše klidnější povahy a nerada projevuje své emoce. Za to já jsem strašný cíťa, ale hrozně hyperaktivní. Asi bych Vám měla říct, jak se jmenuju. Takže ahoj moje jméno je Teri.

15.5 2025

Dneska jsem tu s Marinou. Vůbec nevím, co vlastně cítím, nevím, co se stalo, ani jak to mám popsat... prostě to fakt nechápu. Byl den jako obyčejný, šli jsme si všichni sednout do hospody. Samozřejmě jen na oběd. A tam se to všechno stalo. Hned jak Annie do hospody přišla, poznali jsme, že není vůbec v pohodě. Když jsme se jí začali ptát, co děje jen nás odbyla, že to nemáme řešit. Když za ní přišel Vojta, ani ho neobejmula. První člověk, kterému zkazila náladu... Já jsem v ten den měla strašně skvělou a veselou náladu, a rozhodla jsem se, že ji budu chtít pomoci bez toho, abych si ji zkazila. Prostě jsem tam přišla za ní, obejmula jsem ji a snažila se ji rozveselit. Hrozně mi vadilo, že to nešlo a že byla takhle protivná... Přiznávám, pak jsem taky začala být dost protivná a nějakou jsme se prostě pohádaly... Annie je prostě našťvaná. Jediný co v hospodě udělala, bylo, že rychle vypila svoji kofolu, zaplatila a vyběhla z hospody. My jen slyšeli prásknutí dveří a byla pryč. Vojta se rychle rozběhl za ní. My ostatní jsme jen seděli a mlčeli... bez jediného slova... po chvíli to na mě všechno dolehlo a já se strašně rozbřečela. První vstal Fíla, šel za mnou a pořádně mě objal. Přiznám, trochu se mi ulevilo. Pak se odhodlala Marina, seděla vedle mě, uklidňovala mě a hladila mi koleno. Adam prostě jen seděl a díval se na nás. Bylo vidět, že byl fakt ve stresu. Po chvíli se vrátil Vojta, vzal Anniinu peněženku, kterou si nechala na stole. Rychle se otočil, a chtěl odběhnout. Fíla ho zastavil a říká „Hej kámo, co jí je?“ Vojta se tedy zastavil a povídá: „Sorry, musím jít“ a odběhl. Marina rozhodla, že půjdeme z hospody, přímo ke mně domů. Fíla nás doprovodil, a pak jsme se s ním rozloučili, a on musel na hokej. Adam měl fakt zvláštní náladu a taky odešel. S Marinou jsme pak vyšly schody a teď jsme doma, (jak už jsem říkala na začátku). Doma jsme si daly čokoládu, zalezly si k televizi a já se trochu uklidnila.

Zanedlouho mi zabrněl mobil, napsala Annie „Ahojky Teru, je mi fakt moc líto co se stalo, promiň, že jsem byla tak nepříjemná, moc mě to mrzí. Doufám, že mi odpustíš, mám tě moc ráda.“

Spadl mi kámen ze srdce. Není na mě našťvaná!

Odepsala jsem ji „To je v pořádku, vím, že jsem taky nebyla příjemná. Promiň. Můžu se zeptat, copak se stalo? Co tě tak rozhodilo?“

Ona už jen odepsala „Zítra ve škole si o tom promluvíme.“

16.5 2025

Dneska jsem se probudila s celkem fajn náladou. Po včerejším večeru jsem se cítila o mnoho líp. Oblíkla jsem se, nasnídala a hurá do školy!

Jsou tři hodiny odpoledne a já už jsem po škole doma. Den potom, co se usmíříme, se musí stát tohle...

Vojta přišel do školy s monoklem kolem oka. Byl to nehezkej pohled, a musím přiznat, že mi ho v té chvíli bylo fakt líto. Annie věděla, kdo to udělal a byla fakt hodně naštvaná. Šla jsem za ní a ona mi to řekla. Když jsem to zjistila, byla jsem z toho úplně mimo. Byl to Adam.

Teď právě sedí za lavicí, a z jeho pohledu jde fakt poznat, že je naštvanej. Je 7:55 a do třídy přichází Marina. Po tom večeru, kdy se všechno „spravilo“ měla dobrou náladu a sedla si vedle Adama. Když viděla jak je naštvaný, tak se ho začala vyptávat co se děje. Adam ji to nakonec řekl, a její nálada se rázem změnila. Začala se rozhlížet po třídě a obě jsme věděly, že je tu další vyhrocená situace.

Hodina matiky proběhla v celku normálně. Následuje velká přestávka. S Marinou jsme šly k automatu, tam mi řekla, proč se to všechno stalo: Když včera Adam odcházel, nešel domů, ale šel za Vojtou a zeptal se ho, proč včera Annie tak moc vyváděla. Vojta mu v klidu odpověděl, že musí za ní. Adam se ale pořád nepřestával vyptávat a tak se Vojta naštvál a řekl mu: „To kvůli vám takhle vybuchla, kdybyste se nechovali jako blbci, tak by to takhle neskončilo“. A to Adama fakt naštválo. Prostě se neudržel a jednu mu vrazil.

Když mi to Marina dovyprávěla, vůbec jsem nevěděla, co na to mám říct. Uvědomila jsem si, že je to celkem velký problém a že vlastně vůbec nevím jak ho řešit. Zbývající hodiny do pauzy na oběd byly plné napětí a Adam s Vojtou na sebe vrhali vražedné pohledy. Cestou na oběd mě Annie jako vždy odchytila u skříněk a vyrazily jsme. Samozřejmě se k nám přidal i Vojta. Hned jak přišel dnes ráno do školy, začal si hrát na strašného chudáčka, a mě už to začalo lézt na nervy. V jídelně jsme si vzali oběd, sedli si ke stolu, a já jsem pro odlehčení situace načala nové téma. Zdálo se, že všechno bude v pohodě, dokud si nepřisedla Marina. Vzhledem k tomu, že Adam na obědy nechodí, přisedla si Marina k nám. Sedla si vedle mě, a v tu chvíli naše konverzace utichla. Toto trapné ticho přerušila Annie s otázkou na Marinu. Zeptala se ji, že když je Adam takovej blb, proč se s ním vůbec baví. Marina jí v klidu odpověděla, že to moc dobře ví. Annie nahlas zařvala, že fakt nechápe, jak se jí takový agresivní blb může líbit. Na Marině bylo vidět, že jí to fakt naštválo, postavila se a naštvaným tónem Annie odpověděla, že se jí líbí alespoň pořádný kluk, na rozdíl od ní. Že Vojta je víc holka, než kluk a že Adam by se aspoň bránil a neutekl by jako srab. No a takhle vznikla další velká hádka.

Největším problémem bylo to, že se naše parta rozdělila na dvě strany, na Vojtovu a Anniinu stranu a na Mariinu a Adamovu stranu. A já s Fílou absolutně nevěděli kam jít, protože Fíla chodí na jinou školu a Annie s Marinou jsou moje dvě nejlepší kamarádky.

23.7 2030

Milí deníčku, po pár letech jsem tě našla, a tak bych ti měla říct, jak to všechno dopadlo. Naše parta už se celá mezi sebou dlouho nebavila. Asi to tak mělo bejt, protože jak se říká, konec je něčeho jiného začátek. Přijde mi ironický, jak jsem před pár lety tak milovala svou partu a říkala jsem, jak je skvělá. Zjistila jsem, že to jak to dopadlo je asi pro všechny lepší. Marina začala chodit s Adamem, moc jim to přeju, jsou spolu fakt roztomilý. Já jsem si našla kluka mejch snů, jmenuje se David a je fakt skvělejší. Co se týká nás čtyř, vycházíme spolu a občas někam zajdeme.

A co se týče Annie, Fíli a Vojty? Fíla se odstěhoval do Ameriky a začal se hodně věnovat hokeji, občas si napíšeme, ale už to není takový. No a Annie s Vojtou? Pochopila jsem, že to nejsou pravý kamarádi. Co se týče Annie, nechápu, jak jsem mohla být tak hloupá a věřit jí. Když se na to tak zpětně koukám, ten kdo vždycky rozpoutal hádku, byla právě ona. Ale musím přiznat, že díky ní jsem pochopila, že v životě je fakt zbytečný se hádat, a ještě zbytečnější jsou lidi, kteří bezdůvodně hádky začínají.

V dnešním světě je takových jako je Annie spousta, a právě oni, jsou ti, díky nimž se mezi lidmi staví stěny, a pokud s těmito lidmi budeme trávit čas a v podstatě je v tom podporovat, mohlo by se také stát, že nakonec všichni skončíme sami...ve své místnosti. Ale já si vybrala jinou možnost, vybrala jsem si, že chci být s lidmi, které mám ráda a na kterých mi záleží. A právě s těmito lidmi nás žádná stěna nikdy nemůže rozdělit...

Měj se hezky deníčku

Tvoje Teri

Cesta do Mamílie aneb záchrana nevinné duše - Markéta Kukuczková

Tak jsme se zase sešli po dlouhé době. Já Jane, Helen, Kate a její nej kámoška Ella. Všechny zcela znuděné, že nemají žádné plány na prázdniny. Nechceme žádný mejdan, ale pořádný výlet do Mamílie. Každá je úplně šťastná, jenom já tuším, že výlet nebude jen tak ledajaký. Bude dobrodružný.

Tak my všechny šestnáctky letíme do tak krásného města, přesněji do hotelu Sia, kde ubytování je zatím v pohodě, ale večer se ukáže celá zápletka našeho výletu.

Helen najde pod postelí pistol a dopis. Celá naše parta je plná všelijakých emocí. Co když se zločinec objeví, co když je to vrah. Spousta otázek, ale žádná odpověď. Ella také zhorší situaci. Vystřelí omylem z pistole. Následně po výstřelu nás chytí ochranka hotelu a předá policii. Po výsledku zázrakem vyvážneme bez trestu. Pistol nám zabaví, ale dopis schovaný v hotelovém pokoji ne. Případ vyšetřuje policie i my, ale na vlastní pěst. Chceme lupiče dopadnout a vyřešit tak záhadu dopisu a pistole v našem hotelovém pokoji. V dopise vyhledáme adresu setkání a čas, kdy a kde schůzka proběhne. V dopise se totiž píše, že pan X se má setkat s paní Lindou v Kočičí ulici. Ještě týž den vyrazíme na místo setkání, ale bez Helen, která zůstane v hotelu.

V temné uličce si naše hlavy uvědomí nepříjemnou věc „jak může žena, která nedostala dopis od pana X se s ním sejít?“ Vracíme se tedy do hotelu, ale Helen je pryč. V apartmánu nikdo není, jen dopis, ve kterém je napsáno: „Jane, Kate a Ello, určitě víte, co stojí v minulém dopise. Domluvíme se tak, že Vaší kamarádku Vám vrátím pod podmínkou, že se sejdeme na stejném místě v Kočičí ulici, a slíbíte, že na dopis a zbraň zapomenete.“ Všem třem se klepou strachy kolena a kladou si otázky, jestli mají zmizení Helen nahlásit policii, nebo mají pátrat a řešit věc sami. „Co teď?“ Po chvíli váhání přistoupí na druhou možnost. Všechny se připravujeme na bitvu, která druhý den nastane. Přesně ve dvě hodiny v noci se tři holky proti jednomu muži s pistolí sejdou v Kočičí ulici. Připoutaná Helen sedí u železné tyče. Muž je celkem s pistolí levý, vystřelí asi dvacet nábojů, ale mě trefí jen jednou a to do ramene. Bitva pokračuje. Nakonec se podaří jedné z holek stříknout tužidlo na vlasy zločinci do očí. Kate

využije zločincovy slepoty a praští ho klackem přes záda a tím ho srazí na zem. Zločinec je poražen. V zápětí Ella volá policii. Helen je vysvobozena a vrah policii předán. Tím končí naše noční dobrodružství v Mamílii.

Bez návratu - Jana Junková

Otevřela jsem oči. První věc, co byla přes mlhu, co se rozprostírala v celém mém zorném poli vidět, byla noční obloha pokryta září miniaturních hvězd. Podařilo se mi posadit, rozhlédnout se kolem sebe a po chvíli zírání do temné dáli usoudit, že je tohle zřejmě jen jeden z Lucidních snů, které velmi často mívám, takže se staly prakticky součástí mého života. Jenže tentokrát jsem stále měla pocit, že něco není v pořádku. Jakýsi hlas v mé hlavě mi stále dokola opakoval, ať se z místa, na kterém jsem se ocitla, dostanu co nejrychleji pryč. Nic takového se ale nestalo, a já tam, čekajíc na to, co si pro mě osud připravil, jen nehybně seděla.

Náhle se za mnou cosi ozvalo a dokázalo mě to vytrhnout z myšlenek zpět do ‘‘reality‘‘. Instinktivně jsem se ohlédla za zdrojem onoho zvuku a ihned potom toho zalitovala. Naskytl se mi pohled na tělo nehnutě ležící na zemi. Byla jsem si jistá, že když jsem se tím směrem dívala jen před malou chvílí, tělo tam ještě nebylo. Hluboký nádech mi dopomohl k lepšímu zhodnocení situace: Ocitla jsem se na neznámém místě, bez špetky vědomí, proč tu jsem, co se dělo před tím a jak se odsud co nejrychleji dostat. Lepší už to být nemůže.

Zatnula jsem co nejtěsněji zuby a odhodlala se vyrazit k ležící osobě. Ušla jsem zhruba pět kroků, když v tom jsem spatřila její tvář. Byla jsem to já. Mé vlasy byly promočené v kaluži krvi, ve které moje tělo leželo. Do paměti se mi zaryl pohled na oči. Ta mrtvolně chladná zrcadla, do kterých jsem se nemohla přestat dívat. Srdce se mi rozbušilo jako splašené. Nezbylo mi nic jiného, než padnout na zem. Chtěla jsem křičet, co nejhlasitěji dokážu, ale zmohla jsem se jen na takový šepot. Připadala jsem si tak bezmocná a slabá. Ani nevím, jak dlouho bych tam jen tak seděla, kdyby do té doby mně obklopující mlha nezačala náhle ustupovat do tiché prázdnoty.

Uslyšela jsem zvuk přicházejících kroků a skoro se i zaradovala, protože mi v hlavě přebývala naivní myšlenka, že osoba, co ke mně míří, by mi dokázala nějak pomoci. Podívala jsem se směrem, ze kterého můj zachránce kráčel. Avšak z pohledu, který se mi naskytl, mi naskočila husí kůže. Kráčelo ke mně cosi, stvůra, jejíž vzezření se mi vypálilo do paměti už navždy. Její vyzáblé tělo pokrývala vrstva tenké kůže, která se místy trhala, a odhalovala tenké kosti. Hleděla jsem tím směrem, neschopna cokoli udělat.

Příšera otevřela pusu a hlubokým hlasem řekla „Další“. Vydala jsem ze sebe nelidský výkřik. Přála jsem si, ať to už skončí, jenže stvůra mluvila dál, jakoby se nic nestalo. „Byla jsem na tvém místě. Taky jsem byla tak tupá“.

Dokázala jsem ze sebe vykrotit jen nesrozumitelné „Kdo jsi?“ Jistě, bála jsem se odpovědi, ale nic mě nemohlo připravit na to, co následovalo. „Jsem člověk. Tedy, bývala jsem do doby, než jsem udělala příšernou chybu. Tu, které ses dopustila i ty a stejně stejně jako já za ní budeš trpět...“ Nevěřila jsem, že tahle věc bývala lidskou bytostí. V hlavě se mi vyrojilo nespočet otázek, na které jsem však nedostala odpověď. „Ty si na nic nevzpomínáš?“ Ozvalo se z tlamy té nestvůry stojící pár metrů přede mnou.

Zavrtěla jsem hlavou a uvědomila si, že si skutečně vzpomínám jen na malé detaily. Nevěděla jsem ani jak se jmenuji. „Nech mě ti osvěžit paměť“ Řekla a na její ohavné tváři jsem spatřila nepatrný úsměv. Náhle zvedla ruku a pomalu ke mně kráčela. Znovu se mi rozbušilo srdce, ale dokázala jsem pouze stěží dýchat, nedokázala jsem si představit, jak utíkám do bezpečí. Takže jsem tam jen tak stála. Dotknula se mé hlavy a já ihned cítila, jak upadám do bezvědomí. Ucítila jsem jen pád na zem a zaregistrovala, že se stvůra vzdaluje z mého dohledu...

Nevím, k čemu to přirovnat, ale jako sen se mi v hlavě začaly přehrávat obrazy. Vzpomínky z mého života. Viděla jsem svou malou sestřičku, jak si hraje na zahradě, zatímco já jsem zaneprázdněna u plátna. Vzpomněla jsem si, o jakou malbu jsem se pokoušela.

Víc a víc překrásných a radostných vzpomínek se mi honilo hlavou a já byla naprosto unešená. Mimo jiné jsem spatřila sebe se svými přáteli, jak se po zavírací hodině vkrádáme do bazénu, maturitní ples a hrdý pohled mých rodičů, když jsem se dostala na vysokou školu.

Mé vzpomínky však se však začaly rozplývat a já začala opět vnímat okolní svět. Ležela jsem na zemi. Stále na tom stejném místě, jako před tím. Cítila jsem se příšerně. Chtěla jsem se vrátit domů, ke své rodině. Chtěla jsem se znovu setkat se svými přáteli.

Osud měl se mnou zřejmě jiné plány, protože jsem zahlédla tu nechutnou stvůru, jak se ke mně znovu přibližuje. Teď, když jsem si vzpomněla, kolik věcí a lidí můžu ztratit, bála jsem se o svůj život ještě víc. Příšera na mě chladně pohlédla a řekla „Vzpomínáš?“ Otevřela jsem pusou. Nebyla jsem si úplně jistá, zda chci na tu otázku odpovědět. Naštěstí mě přerušila další větou. „Budeš jim chybět. Na to jsi v tu chvíli nepomyslela?“ Byla jsem zmatená. Snažit se vzpomenout si mi moc nepomohlo, takže mi nezbylo nic jiného, než se ptát. „Já se nevrátím? V jakou chvíli?“ Stvůra si neodpustila hrdelní smích. Přejel mi mráz po zádech, když jsem ten zvuk, vycházející z její pusy uslyšela. „Tak přeci jen si nepamatuješ všechno. Víš, jsi tu z nějakého důvodu. Můžeš tomuhle místu říkat, jak chceš: Vězení... možná peklo. Jedno je ale jasné: budeš tu trpět za svoje činy. Navždy.“ Začala jsem vyšilovat. „Trpět za co? Proč tu jsem? Chci jít domů!“

Stvůra se usmála laskavým tónem a pronesla „Neboj se. Když tu budeš dost dlouho, zapomeň, že jsi kdy žila.“ Ticho na místě, kde jsme se nacházeli, náhle prořzl můj ostrý výkřik. Konečně jsem sebrala odvalu a utíkala pryč. Běžela jsem tak rychle, jako nikdy před tím. Už jsem začínala mít pocit, že jsem se příšeře vzdálila na tolik, že by mě už nemusela najít. Ne. Hned jak jsem kvůli dlouhému běhu padla na zem vyčerpáním, viděla jsem ji. Stála přímo přede mnou a já měla pocit, že jsou tohle mé poslední chvíle života. Začala jsem prosit. Zněla jsem jako malé dítě. Přes vzlyky jsem se sebe dostala jen „Nech. Nech mě jít. Prosím, udělám cokoli. Prosím“ Stvůra zavrtěla hlavou. Pozvedla mou hlavu a já cítila, jak se mi její ostré drápy zabodávají do kůže. „Teď mi řekni: Jak se má tvoje sestra Nya? Počkat... To už se ty nikdy nedozvíš.“ Byla jsem tak bezmocná a slabá. Přes své slzy jsem už skoro neviděla. Vypadala jsem směšně, ale v té situaci byl vzhled poslední věc, která mě zajímala. Vydala jsem ze sebe jen „Proč? Co jsem udělala? Prosím, chci jít domů“ Příšera mě odhodila stranou a já cítila ostrou bolest, když jsem dopadla na tvrdou zem. Teď jsem už nad sebou naprosto ztratila kontrolu. Stvůra se zamračila. „Ty si vážně nevzpomínáš na to, co jsi udělala? Ten den, kdy jsi to vše ukončila, pro tebe asi nebyl úplně jednoduchý, nemám pravdu?“ Řekla s ironickým zájmem a zahleděla se mi hluboko do očí. Následovalo nekonečné ticho, které však přerušila další má vzpomínka. Odehrávala se asi takhle:

Ucítla jsem, jak mi nějaká osoba poklepala na rameno. Vzhledla jsem a s udiveným výrazem hleděla na svého otce. Zhluboka se nadechl, aby získal čas na to promyslet si, co mi řekne. „Jak se cítíš?“ Neměla jsem sílu odpovědět. Bez duše jsem civěla do očí člověka, který se mě marně snažil uklidnit. Jeho slova jsem však nevnímala. Až nakonec jsem se odhodlala vstát a beze slova jsem odešla. Můj dech se na chvíli zastavil, když jsem otevřela dveře na balkon. Zůstala jsem tam stát. S očima plnýma slz se mi vracely všechny vzpomínky. Přesně tady se to tehdy stalo. Nechat svou mladší sestru bez dozoru není dobrý nápad, obzvláště, když si za místo, kde si bude hrát s její novou panenkou, vybere právě balkon. Já to v ten den ale nevěděla. Byla jsem tak otrávená jejími prosbami o přidání se do její hry, že jsem odkráčela pryč. Bezcitně a lhostejně jsem práskla dveřmi, a nechala svou nejdražší sestřičku samotnou, na tom nejnebezpečnějším místě. Držela bych ji a nepustila celou dobu, kdyby mi došlo, co se může stát.

Když jsem dořešila „důležité“ problémy, se kterými se každý mého věku musí potýkat a šla zkontrolovat Nyu, uviděla jsem ji. Seděla na okraji zábradlí. Spíše takového starého dřevěného plotu. Houkala nohama a zpívala si písničku. Její nejoblíbenější písničku, kterou kromě ní každý z naší rodiny nenáviděl, jelikož jsme byli nuceni ji stále dokola poslouchat.

Zakřičela jsem její jméno a běžela k proskleným dveřím na balkon. Ve spěchu se mi do nich podařilo narazit. Křičela jsem víc a víc, jak jsem lomcovala s klikou a vši silou se snažila dveře otevřít. Vždycky jsem ty dveře nenáviděla. Klikla se často zasekávala, což mi ve chvíli, kdy jsem se snažila zachránit Nyu moc nepomohlo. Nakonec jsem však je otevřela. Nya se na mě usmála. Její krásný úsměv se však změnil ve výraz strachu, když jsem k ní s očima plnýma slz spěchala. Nejspíš se bála, že něco provedla, takže se ze zábradlí snažila rychle dostat. Už se chystala plot ohraničující náš balkon opustit, když se to stalo. Uklouzla jí ruka a narazila na zábradlí. Držela se jednou rukou, zatímco hlasitě brečela a snažila se dostat nahoru. Běžela jsem za ní a křičela.

Držela plotu už jen špičky prstů, když jsem k ní přiběhla a chytila jí. Cítla jsem, jak se obě třese. Když jsem ji však vši silou táhla zpět, cítila jsem jistou úlevu. Nya byla překvapivě těžší, než jsem myslela, takže jsem musela zabrat, abych ji povytáhla alespoň o kousek. S trochou štěstí se o tom rodiče ani nedozví. Už jsem přemýšlela, jak svou sestru uklidním, až ji vytáhnou nahoru, když v tom jsem to uslyšela. Zvuk, který změnil můj život. Byl to ten dřevěný plot, který nevydržel nápor mé sestry a zhroutil se společně s ní. Můj pohled se zamžilo a já cítila emoci, kterou bych nikomu nepřála okusit. Mou drahou sestru čekala už jen jedna věc. Její zděšený křik, když se řítla k zemi, mi pověděl vše, co Nya právě cítí. Na krátký moment jsem nemohla dýchat a mé vidění se kompletně zamžilo. Chtěla jsem křičet, chtělo se mi zvracet, chtěla jsem brečet, ale nemohla jsem. Jen jsem tam stála bez jediného pohybu. Její křik náhle úplně utichl, a já moc dobře věděla, co to způsobilo. Věděla jsem, co následuje po pádu, ale nedokázala jsem si to připustit. Mé oči přestaly na chvíli fungovat úplně, a já už jen cítila, jak ztrácím vědomí.

„Cítla jsi za to, co se stalo odpovědnost, že? Přesně rok po té nehodě sis vzala život, nemám pravdu? “ Vše začalo dávat smysl. Cítla jsem emoce, které bych nedokázala slovy popsat. Padla jsem na kolena a v záchvatu pláče si znovu vzpomněla na písničku, kterou si Nya zpívala. Už nikdy nespátřím světlo světa. Už nikdy nevidím úsměv svých rodičů. Už nikdy. Mé hluboké myšlenky přerušilo: „Teď když mě omluvíš, mám ještě práci...“ S těmito a ještě několika dalšími slovy stvůra odkráčela z mého dohledu. Už jsem ji nikdy neviděla. Ji, ani

žádnou další živou bytost. Jediné, co mi zůstalo je hlas mé malé sestřičky, který mi v hlavě dodnes zpívá její nejoblíbenější písničku...

Odvážná Laura - Dominika Luisa Boháčová

Laura se vrhla na postel s pláčem. Opětovnou hádkou s rodiči nedosáhla vytouženého cíle. Tentokrát se jí už nikdo nezastal, což ji velmi ranilo. Dnes už jí tedy nezbývalo nic jiného, než jít spát a přemýšlet o všech událostech dnešního dne.

Ráno se cítila velmi unavená, ale musela do školy i se svým starším bratrem. Neměla chuť se s nikým bavit, a tak byla ráda, když i on mlčel. Hned před školou se odpojila a zamířila do své třídy 9. A. Každý den ve škole a hlavně ve své třídě byl pro ni utrpení. Nikdo se s ní nechtěl bavit. Asi proto, že byla taková stydlivá. Měla problém najít si přátele. A tak jí všichni opovrhovali. To už ale zvonilo, a ona rychle utíkala, aby hodinu stihla.

Když Laura dosedla do své lavice, která byla schovaná až úplně vzadu, vzpamatovala se vlastně až teď a snažila se soustředit na hodinu. Po chvíli se ale přistihla, jak stále myslí na včerejšek. Nemohla uvěřit, že jí rodiče takto vysloveně zakázali, aby uskutečnila svůj velký sen. Ona by to přece dokázala nebo snad ne? Měli rodiče nějaký důvod, nebo jí to prostě nepřejí. Tím si Laura nebyla jistá. Pak nad ní náhle zaznělo: „Tak a Laura nám teď poví, jak by vyřešila rovnici na tabuli. Teď jsem Vám ukázala postup a myslím, že jste všichni dávali dobrý pozor.“ Pár spolužáků se zasmálo, ale Laura z toho nadšená vůbec nebyla. Po chvíli jejího nešťastného zírání na tabuli ji učitelka poslala posadit se. Nejhorší ale bylo, že pak řekla: „Budu si muset promluvit s tvými rodiči.“ To mi tak ještě scházelo, pomyslela si Laura, ale pak už na to nedbala, protože jim učitelka chtěla ještě něco sdělit. „Teď všichni poslouvejte! Jak jistě víte, za měsíc vás čekají přijímačky na střední školy. Budeme se proto v tomto čase, co nám ještě zbývá, všichni soustředit, a uděláme maximum pro to, abyste se dostali na školy, na kterých budete dále studovat. Dnes si ale dáme tak trochu přestávku a pobavíme se o tom, na jakou školu chcete jít.“ Učitelka všechny postupně vyvolávala. Ostatní říkali moc zajímavé věci a Laura se začala trochu stydět za svou bujnou fantazii. Pak ale došlo na ni. A tak sebrala odvalu a s velkým odhodláním vše vypověděla. Teprve když vše řekla, podívala se na ostatní. Ti chvíli mlčeli, ale nakonec ve třídě převládá smích. Učitelka se pak odhodlala: „Lauro, prosím tě, to je přece hloupost. Jsi moc chytrá dívka a byla by škoda, kdyby se z tebe stala... Přemýšlej o tom ještě, ano?!“ Dívka to pak byla přinucena slíbit. Naštěstí už ale hodina končila.

Po jejím příchodu domů našla v pokoji svého kocourka. Byl jediný, který jí rozuměl, a ona za to byla ráda. Dostala ho o předloňských Vánocích. „Tehdy jsme ještě byli pravá rodina, mohla jsem se komukoliv svěřit. Teď už jsi mi zbyl jen ty,“ řekla a přitulila se k němu. Večer přišli rodiče z práce a celá rodina se sešla u večeře. A teď to zase začalo. Nejdříve se tatka snažil začít ten rozhovor po dobrém: „Víš, Lauro, je sice krásné, že chceš jednou dělat tak statečné a prospěšné povolání jako je hasič, ale prostě to nejde a ty to víš.“ Mamka se pak přidala: „Máme tě moc rádi a nechceme o tebe přijít a toto je velice nebezpečné povolání. Existuje spousta dalších, která by se ti mohla líbit.“ To už to ale Laura nevydržela. Tentokrát ani nedokázala nic říct a utekla pryč.

Ještě v noci prohlížela internet a snažila se najít odkaz „Jak se stát dobrým hasičem“. A tu jí jeden padl do oka. Rozklikla ho a zjevil se před ní začátečnický kurz pro hasiče, který začínal za čtyři dny. Jeho délka pak byla tři týdny. Naštěstí byl zadarmo a pro teenagery se zvláštním bonusem- závěrečnou zkouškou, díky které mají o pár procent větší šanci dostat se na hasičskou školu. Laura se zaradovala a hned se přihlásila. Měla teď v úmyslu těch pár dní ještě ve škole přežít, a pak se nenápadně dostat na určené místo. Ale jejím největším cílem bylo dokázat všem, že i patnáctiletá dívka to může dotáhnout hodně daleko.

Ve škole probíhalo všechno hladce. Po vyučování si ji učitelka zavolala do svého kabinetu. „Včera jsem mluvila s tvými rodiči a podle všeho jste měli malou hádku. Už je vše v pořádku?“ „Ano,“ odpověděla Laura, i když si tím nebyla úplně jistá. „No a tak mě napadlo...nejednalo se o tvůj výběr školy?...Vůbec se tvým rodičům nedivím, opravdu by sis měla zvolit něco jiného!“ To Lauru ale ještě více rozzlobilo a dodalo jí to další odvalu utěci.

Den jejího odjezdu nastal velmi rychle. Měla již sbalené věci, a tak se nemusela obávat, že na něco zapomene. Zatím ale netušila, že to nebude jen tak. Ještě před jejím útekem musela vymyslet, jak se tam vlastně dostane. Po chvíli přemýšlení Laura málem vykřikla: „No jasně! Pojedu nejprve autobusem odsud až na naše náměstí v Českém Krumlově, potom přisednu na vlak a rovnou do Budějovic.“ Pak zamkla dům a ještě pode dveřmi nechala vzkaz, na kterém stálo:

Ahoj mami a tati, rozhodla jsem se, že za svým snem přeci jen půjdu. Nebojte se proto o mě! Jela jsem na speciální výcvik hasičů. Vráťím se za dva měsíce. Prosím vyříd'te to ve škole. Je mi líto, jak jsem se s vámi pohádala. Teď už vím, že to stejně nemělo smysl. Vaše Laura

Pak se ještě jednou ohlédla a utíkala na zastávku, která stála nedaleko.

V autobuse, a později ve vlaku se už cítila mnohem klidněji. Na zastávce o dvě stanice dál nastoupil nějaký chlapec, kterého Laura nikdy předtím neviděla. Protože vlak byl už přeplněn, sednul si právě vedle ní. Bylo zvláštní, že není ve škole, jako všechny ostatní děti. Asi musel být jiný, právě tak jako ona. Nakonec jí to nedalo a pokusila se opatrně začít rozhovor: „Ahoj, já jsem Laura a ty?“ Po chvíli odpověděl: „Jsem Marek, rád tě poznávám. No...a proč nejsi ve škole jako všichni?“ „Vlastně jsem se tě chtěla zeptat na to samé,“ řekla a pokračovala: „Já jsem se přihlásila na kurz hasičů v Českých Budějovicích. Je to můj velký sen stát se hasičem a rodiče mi to nechtějí dovolit, tak jsem tu tajně.“ A on na to pověděl: „Vážně? Já také, ale moji rodiče o tom vědí a souhlasí s tím. Mám tam bratrance, tak jedu za ním.“ A tak rozhovor pokračoval dále a Marek se mezitím seznámil s Laurou a s celým jejím osudem. Cesta jim rychle ubíhala a netrvalo to dlouho, a byli v cíli.

To už byl večer a rodiče Laury společně došli domů. Doufali, že už to dcera pochopila a alespoň se s nimi navečeří. Náhle uviděli pode dveřmi zasunutý papírek. A když ho vytáhli a přečetli si, co na něm stojí, oba dva málem omdleli. A proto dnes místo společné, poklidné večeře byli všichni vystrašení a nevěděli, co dělat. Nechat Lauru někde cvičit na hasičku přece nepřicházelo v úvahu. Okamžitě proto bratr obvolával své známé kamarády hasiče. Laura o těchto jeho známostech nevěděla. Rodiče o ní měli strach hlavně kvůli jejímu bratrovi. Jako malému mu dovolili jít na podobný hasičský kurz. Nikdo kromě těch tří o tom nevěděl, ale on měl z velké zkoušky, která čekala i Lauru, ošklivě poraněné koleno. Od té doby už nikdy nemohl běhat jako dříve. Ale všem byla tato skutečnost, kde si to udělal, utajena. Nikdo stále nevěděl,

kde se dívka nachází, ale i přesto se vydali Lauru okamžitě hledat. Bylo jim jedno, zda budou muset projet celou republiku. Důležité bylo, aby dceru našli...

Laura a Marek dorazili na hasičské cvičiště až pozdě večer. Už tam na ně mezi cvičiteli a ostatními mladými hasiči čekal i Markův bratranec. Jmenoval se Jirka, jak Laura později zjistila, a okamžitě se skamarádili. Pak se trochu zabydleli a šli spát.

Ráno začal opravdu tvrdý výcvik hasičů. Kupodivu tam byla jediná holka. Nedala se ale zastrašit a celkem úspěšně cvičila s ostatními. Pořád se zlepšovala a učila se něco nového. Laura byla asi poprvé v životě opravdu šťastná. Překvapovalo ji neustále, kolik věcí už vlastně dokáže. Nejlepší ze všeho ale nebylo splnění jejího snu, ale spíš že si našla opravdové kamarády, protože ve škole se s ní nikdo moc nebavil. Laura byla odhodlaná stát se opravdovou hasičkou, a tak se velmi snažila.

Rodiče mezitím projížděli celý kraj, později i celou Českou republiku. Měli hrozný strach, na cestě už nebyli jen oni, ale i policie a dokonce i neznámí lidé. Ti všichni se vydali dívku hledat. Po několika neúspěšných pokusech zastavili na odpočívadle. A tu jim někdo zavolal. Táta to zvedl a na druhém konci se ozval hlas: „Dobrý den, nerad obtěžuji, chtěl bych vám jen říci, že jsem zřejmě objevil, kde by se vaše dcera měla přibližně nacházet.“ Po celou dobu co hlas mluvil, rodiče jeho slova jen hltali. Když si vše vyslechli, ani nečekali na rozloučení a ujížděli směrem k Lauře.

Poslední dobou si všichni stále něco šeptali a byli z toho hrozně nadšení. Bylo zvláštní, že to Lauře neřekl Jirka a dokonce ani Marek. Asi ze samého štěstí na ni zapomněli. Rozhodla se tedy, že se jich zeptá. A tak zašla za Markem. „Marku, o čem si to všichni pořád povídají?“ zeptala se. Marek se rozpovídal se zářícíma očima: „Za tři dny bude velká zkouška, po které se rozhodne, zda dostaneš výhodu na přihlášení na školu, anebo ne...“

Mezitím co Laura skákala radostí z té skvělé zprávy, netušila jaké je v jejím městě pozdvižení. Celá škola už věděla, že Laura utekla na nějaký hasičský kurz. A tak se najednou stala velkou hvězdou. Ostatní, hlavně její spolužáci, doufali, že jednou budou jako ona.

Cesta její rodiny zatím pokračovala. Jako náhodou zjistili, že jsou od dcery vzdáleni ještě několik hodin cesty. A přitom právě v ten den měla být ona velká zkouška. To ale oni netušili. Jen doufali, že přijedou včas, než si jejich holčička něco udělá.

Poslední dva dny Laura s Markem obzvlášť pilně trénovali, až si byli jisti, že už jsou dostatečně připraveni. A pak nadešel ten velký den. Cílem bylo; překonat všechny překážky s hadicí, uhasit oheň, který plápolá na vrchu nejvyšší věže v okolí. Byla to velmi těžká zkouška, ale ne pro Marka a Lauru, kteří jako všichni ostatní, šli ve dvojici.

Začátek byl odpískán a Laura s Markem se rozběhli vpřed. Překonali překážky- vlastně už jim zbývala jen ta poslední. Ta byla nejtěžší. Mělo se velmi rychle rozběhnout a pak ji přeskočit. Laura byla vyšší, a tak ji v pohodě přeskočila. Marek se o to také pokusil, ale poranil si nohu. Naštěstí se přes ni zvládnul dostat. Hned se ukázalo, že ji má zlomenou. Laura rychle přemýšlela co dělat. Už ji ani moc nezajímala její sen. Spíš ten Markův. On se tak těšil. „Marku, poslouvej!“ vyhrkla. „Musíme to dokázat, pojď!“ Laura ho podepřela a dosoukala ho až k věži. Už zbývalo jen uhasit oheň. Marek pak řekl: „Díky Lauro, teď už to dokážu. Tak na tři, ano? Raz...dva...tři!“ Pak z posledních sil namířili hadice na oheň, a ten konečně přestával hořet.

Náhle uslyšeli skřípot kol a troubení aut. Netrvalo dlouho a Lauře došlo co se děje. Teď ale pocítila strach. Co jí asi řeknou rodiče? Bála se opravdu hodně.

„Lauro, co to mělo znamenat?!“ řekl otec. Laura ale cítila, že v jeho hlase bylo něco zvláštního. Nedokázal se na ni zlobit. Pak následovalo velké rodinné obětí. Teď ale přišla na řadu Laura, aby všechno vypověděla. A tak vyprávěla o tom, jak si vše usmyslela, sbalila věci a vydala se na cestu, pak jak vlastně poznala Marka, a tak dále. Rodiče se nad ní nakonec slitovali a řekli: „Když jsi to dotáhla až takhle daleko, byl by už nesmysl zakazovat ti jít na hasičskou školu“. A po celou dobu se usmívali. Ještě ale zbývalo vysvětlit jednu otázku. A ta zněla: Jak jste mě vlastně našli? Po chvíli vyprávění se Laura konečně dozvěděla rodinné tajemství o jejím bratrovi a jeho lásce k hašení ohně.

Ještě než Marka odvezla sanitka, Laura se cítila trochu provinile, jako by za jeho zranění mohla ona. Tím že mu nenabídla pomoc při přeskokování překážky, se začalo ozývat svědomí. Marek jí však pošeptal: „Lauro, já...děkuji ti za všechno,“ a to ji uklidnilo.

Neuplynul ani měsíc a přišly přijímačky na střední školy. Laura byla samozřejmě trochu nesvá a bála se. K jejímu velkému překvapení jí ale přišla podpořit nejen její rodina, ale také Marek, který už je měl za sebou. Už přicházela do třídy, když se zase zastavila. Spatřila totiž její učitelku, jak přemlouvá svého syna: „Petře, děláš si ze mě legraci? Prosím tě, to mi přece nemůžeš udělat!“ „Mami, sice nejsem dospělý, ale můžu se svobodně rozhodnout, na jakou školu půjdu! Tak mě nech.“ A vešel do třídy. Jeho matka z něj byla nejprve zoufalá, ale nakonec se tomu dokázala i s Lauřinými rodiči upřímně zasmát. „Kdo by to byl do něj řekl...nakonec ho ta vaše Laura inspirovala a zřejmě půjde také na hasičskou školu,“ zasmála se. „Věřil jsem, že to naše holčička může dotáhnout daleko, ale tohle jsem nečekal,“ dodal pak Lauřin tatínek.

Přijímačky proběhly celkem rychle a všechno šlo jako po másle. Laura uspěla a tím si zajistila místo v okresní škole pro hasiče. Pak už nezbývalo než slavit. To se odehrálo v bytě paní učitelky a jejího syna, který též přijímačky zvládl. Teď už si Laura ani její přátelé nemohli nic jiného přát. Laura se splnilo vše, co si kdy vysnila.

Jak jsem se stal spisovatelem - Šárka Červinková

(Pozor příběh obsahuje hodně špenátu, pokud špenát nemáte rádi nebo ho přímo nesnášíte, pak nečtěte tento příběh)

Antonín Spinach, byl chlapec, který žil s rodiči na špenátové farmě, daleko od vesnice. K snídani, obědu i k večeři měli jen samý špenát. Když jste vyšli ven před dům a rozhlédli se, neviděli jste nic jiného než špenát a zase špenát. Jeho rodiče špenát milovali, ale on ho přímo nesnášel, nesnášel vůni špenátu, chuť špenátu ani podobu špenátu, nic špenátového. Co tedy jedl? Ptáte se? No přece špenát, přestože ho nesnášel, nic jiného mu nezbývalo. Jen občas, když se mu poštěstilo, tak mu jejich čeledín Fanda, který vozil špenát do vesnice na trh, něco přivezl. Většinou to bylo jablko nebo pomeranč. To pak Tonda nechodil na společné jídlo do kuchyně, místo toho si sám v pokoji vychutnával jablko. Jedno jablko mu vydrželo neuvěřitelných osm dní. Rodiče to rozčilovalo a snažili se ho donutit sejít dolů, ale nebylo jim to nic platné.

Tondovým největším snem bylo stát se slavným spisovatelem. Snil, že jednou odejde z tohoto proklatého špenátového místa a stane se jím. Tonda totiž hrozně rád psal a vymýšlel nejrůznější příběhy...no dobře zas tak nejrůznější nebyly, vlastně v nich psal o jedné a té samé věci, o špenátu. Ono totiž máte docela omezený pohled na svět, když jste celý život na jednom

místě a to na špenátové farmě. Jeho příběhy se jmenovali například „O velkém špenátu“, „Chlapec a dvanáct špenátů“, či „Špenátový Joe“. Nejzábavnější byl asi příběh s názvem Špenátový malý princ, který vyprávěl, jak malý chlapec, jenž žil na malé špenátové planetě, cestoval na jiné menší i větší planetky a poznával je, zas tak se ale od té jeho nelišily, jen co je pravda. Na všech byla buďto farma nebo velký špenátový les. Jen jedna byla jiná, neznámá, na ní vše skrývala mlha a princovým přáním bylo zjistit, co se za mlhou schovává. Jenže to nevěděl ani samotný Tonda. I když jeho příběhy nikdo nečetl, psaní ho bavilo. Celé dny ležel v posteli a psal a psal, ono se stejně na této špenátové farmě nic jiného dělat nedalo, tedy v případě že jste nesnášeli špenát.

Jednoho dne, nebo spíše noci, kdy náš příběh začíná, si tedy sebral svoje „saky, paky“ a potichu se propípl domem, tak aby nevbudil rodiče, protože ti by s jeho odchodem určitě nesouhlasili. Doufali totiž, že on, jejich jediný syn, po nich jednou převezme farmu a bude slavným špenátoprodavačopěstovačem. Opatrně za sebou zavřel vchodové dveře a zhluboka se nadechl. Vůně noci dostatečně zakryla vůni špenátu a Tondovi na tváři vykouzlila úsměv. Byl připraven. Připraven vyrazit na dlouhatánskou cestu do nejbližší vesnice, která nesla jméno Slavnostice a byla vzdálená asi padesát kilometrů. Aby nezemřel hladu a žízní, vzal si na cestu pět litrů špenátové šťávy a spoustu špenátu (nic jiného doma bohužel neměli, ani jablko).

Šel mnoho dní, až se ocitl na kraji Slavnostic. Zůstal stát s pusou otevřenou a vytřeštěnými očima. Abyste pochopili, on v životě neviděl jiné lidi, než svoje rodiče a jejich čeledína Fandu, proto byl překvapen, když viděl tolik lidí pohromadě. Také ho udivilo množství a různorodost stromů a květin, protože celou cestu sem šel po špenátovém poli a teď viděl rozkvetlé jasany, lípy, bílé sedmikrásky, žluté pampelišky a jim podobné rostlinky. Zůstal tam stát jako solný sloup asi deset minut, dokud na něj nepromluvil jeden blondatý chlapec, podobně starý jako on.

„Ahoj, seš v pořádku? Vypadáš zaraženě. Já jsem Mirek Mocmluvný a tvé jméno?“ řekl chlapec.

Mluvil hrozně rychle. Tonda chvíli zaraženě zíral, než se zmohl na slovo. To už mu ale netrpělivý chlapec skočil do řeči:

„Tak já budu hádat. Seš Honza, ne Adam nebo Tobiáš ne to taky ne... už to mám Filip!“

„Jsem Tonda,“ špitl potichu, že ho málem nebylo slyšet.

„Tak Tonda...aha, a z čeho seš tak vyjukanej? Si snad nikdy neviděl vesnici?“ zeptal se Mirek a rozchechtal se.

„Ne neviděl,“ odpověděl Tonda. Na to se Mirek rozesmál ještě víc. Když ale uviděl Tondův výraz, pochopil, že si nedělá legraci a tak radši zmlkl.

Po chvíli se zeptal: „Vodkud tedy seš?“

A tak mu Tonda vyprávěl odkud je, kam jde a další takovéto důležité „blbosti“. Jako poslední se zmínil o tom, že se chce stát slavným spisovatelem. To Mirka zaujalo, řekl, že on by chtěl být ilustrátorem a požádal Tonda, aby mu příběhy ukázal. Tonda mu je ukázal. „Vždyť sou všechny vo špenátu?“ vykřikl Mirek a nevěřicně zíral střídavě do sešitu a na Tonda.

Tonda pokrčil rameny a řekl: „O čem jiném bys chtěl psát?“

To už bylo na Mirka moc, drapl Tonda za ruku a táhl ho po cestě, směrem ke středu vesnice a přitom mumlal: „To snad není možný, to snad není možný, samej špenát, špenát a zas špenát...“

„Kam mě to vedeš?“ zeptal se úzkostlivě Tonda. Nevěděl, kam se dívat dřív, všechno kolem pro něj bylo neznámé a tím pádem i trochu strašidelné.

Mírek neodpověděl. Šli rovně, jako by směřovali přímo na náves, těsně před ní ale uhnuli na úzkou kamennou cestičku, minuli asi pět domů s bílou omítkou a zastavili až před zářivě žlutým domem s černou střechou.

Nebyl velký ani malý. Měl čtyři okna a dveře z černého dřeva. Tonda na něm mohl oči nechat, tak se mu líbil.

„Tady bydlím,“ oznámil mu Mírek. Tonda na něj překvapeně hleděl. Než však stačil něco říct, Mírek pokračoval: „Musíme jít potichu, rodiče by mi vynadali, kdyby se o tom dozvěděli...“. Mírek se naklonil blíž a dodal šeptem: „Já si totiž domů nesmím vodit ani kámoše a ty si úplně cizí, to by se jim už vůbec nelíbilo“.

Prošli chodbou, minuli zavřené dveře kuchyně, zpoza kterých se ozýval zpívající ženský hlas, a ocitli se na schodišti. Šli potichu po schodech nahoru, když tu schody zavržali. Mírek jako by zkameněl.

Z kuchyně se ozval ten ženský hlas: „Mirku, jsi to ty?“

„Jojo mami, mám ale hodně úkolů, budu u sebe v pokoji,“ zavolal Mírek a postrčil Tondu směrem k tmavě zeleným dveřím, s velkým plakátem Darth Vadera z hvězdných válek.

Tonda se u něj zastavil a chvíli si jej prohlížel a potom se zeptal: „To je fotka? Kdo na ní je? Tvůj táta?“

Mírek se rozesmál: „Ha, ha...Ne...Ha, ha...to je plakát a je na něm postava z filmu.“

„Z filmu?“ otázal se Tonda a vypadal zmateně.

„Jo, ale teď pojď dál, vysvětlím ti to později,“ odpověděl Mírek a rychle otevřel dveře.

Místnost za nimi byla malá, ale útulná vévodila jí prostorná postel z tmavého dřeva. Vlevo od ní stál stůl s malou zelenou lampičkou a notebookem. Nejvíc Tondu ale upoutal malířský stojan, na němž ležel rozmalovaný obrázek.

„Ty maluješ?“ zeptal se Mirka.

„Ano, já bych se chtěl jednou stát ilustrátorem. Víš, já jsem nejdřív zkoušel psát příběhy, ale moc mi to nešlo, tak jsem toho nechal a začal místo toho chodit na fotbal. Pak jsem se jednou nachomýtnul k nějaké výtvarné dílničce a hrozně se mi to líbilo. Maloval jsem a maloval a byl u toho šťastnej. A tak nějak to došlo až sem.“ Vysvětlil Mírek a rukou pokynul ke stěně za stojanem. Stěna byla celá polepená obrázky. Tonda k ní přešel a prohlížel si obrázky. Ukázal na jeden, jenž zobrazoval blondatého kluka, který vedl za ruku malé světlovlasé děvčátko s jasnými modrými očima, oblečené ve fialových šatičkách a zeptal se: „To jsi ty, že jo? A kdo je ta holčička?“ „To je moje mladší sestra Markéta,“ odpověděl Mírek.

Znenadání se z přízemí ozvalo hlasité zvolání, až Tonda nadskočil. Někdo začal zuřivě dupat po schodech. Dveře se rozlétly a na prahu stála ta holčička z obrázku. Otevřela pus, aby něco řekla, pak si ale všimla Tondy a vyděšeně vytřeštila oči.

„Nekřič prosím, Market, to je Tonda, můj nový kamarád. Nemá kde bydlet, tak bude bydlet u nás, ale rodiče se o tom nesmí dozvědět, ty by mě hnali,“ vysvětlil rychle Mírek, protože si všiml, že se Market nadechuje k výkřiku.

Market párkrát otevřela a zase zavřela pus.

„Prosím, Market,“ řekl Mírek a prosebně se na ní podíval.

„A co za to?“ zeptala se a vrhla na Tondu podezřívavý pohled.

„Dám ti dnes svůj moučník,“ navrhl Mírek.

„Platí.“

Už se chtěla otočit, ale Mírek ji zarazil: „Co jsi mi to chtěla původně říct?“

„Že je večeře!“ odpověděla Market. Otočila se na patě a odkráčela.

Mírek se otočil na Tondu.

„Zkusím ti něco ukrást,“ slíbil mu a následoval Market.

Tonda se bezradně rozhlédl po pokoji, pohled mu padl na postel a tak se na ni usadil.

„Mírku, proč schováváš to jídlo pod stůl?“ zeptala se Mirka paní Mocmluvná.

„Já nic neschovávám,“ zapíral Mírek. Nechápal, jak to jeho máma může vidět, když je k němu zády.

„Ale schováváš, já to vidím. Market, ty o tom nic nevíš?“ otázala se matka.

„Možná ano, možná ne,“ odpověděla Market. Mírek se na ní zlostně podíval a přísahal, že si to s ní co nejdříve vyřídí.

To ale nebylo vše, paní Mocmluvná pokračovala ve výslechu: „Kam to nosí Market a proč?“

Mírek se na Market varovně podíval, ta na něj vyplázla jazyk a nabrala si plnou lžičku JEHO jahodové zmrzliny.

„Možná tomu klukovi, kterého schovává v pokoji!“

„Jakému klukovi?! Okamžitě ho přiveď! Jak ses opovážil někoho sem přivést bez dovolení! Je to ten Tomáš od Foukavých nebo snad Jirka od kostela?“ zakřičela paní Mocmluvná.

„Ne, je to Tonda, kluk z té špenátové farmy, jak od nich na trhu kupuješ špenát...“ Mírek převyprávěl celý Tondův příběh, jen vynechal to, že o tom jeho rodiče nevědí. Paní Mocmluvná Mirkovi po dlouhém přemlouvání dovolila, aby Tondu přivedl na večeři. Potom se uvidí co dál.

„Pojď na večeři!“ řekl Mírek, sotva vrazil do pokoje.

Tonda ale zůstal sedět na posteli.

„Proč nejdeš?“ zeptal se překvapeně Mírek.

„Já nechodím na večeři,“ odpověděl Tonda provinile.

„Ježíš a proč nechodíš na večeři?“ nechápal Mírek.

„Já nemám rád špenát,“ řekl Tonda a zatvářil se ještě provinileji. Na to se dal Mírek do hurónského smíchu. Tondův výraz se proměnil na zoufalý, vůbec nechápal, co řekl tak vtipného.

Když se Mírek dosmál, řekl: „Milý Tondo, ale k večeři nebude špenát.“

To Tondu překvapilo úplně nejvíce ze všeho, co mu dneska Mírek řekl. Vyvalil oči a téměř neslyšně, jako by to bylo nějaké tajemství, se zeptal: „A co teda?“ Mírek se usmál a odpověděl: „Pojď a uvidíš.“

Večeře Tondovi moc chutnala. Mirkova mamka udělala pečené kuře s rýží a Tonda si třikrát přidal. Nedivte se, vždyť to bylo první jídlo, které kdy jedl, když nepočítáme špenát a jablka. Paní Mocmluvné se Tonda zalíbil a dovolila mu u nich zůstat. Pan Mocmluvný po večeři nastěhoval do Mirkova pokoje postel ze stejně tmavého dřeva, jako měl Mírek. Pak už šli chlapci do postele, ale ještě si povídali. Mírek Tondovi ukazoval různé hry na notebooku a všechny svoje knížky. Ty se Tondovi moc líbily. Za chvíli ale únavou usnuli.

V dalších dnech Mírek Tondovi ukázal celou vesnici a seznámil ho s dalšími kluky. Za pár dnů už byl ve vesnici jako doma. Tondovi se všechno moc líbilo, bavilo ho hrát kuličky, fotbal či vybíjenou a rád si hrál s Market a Mirkem. Nejvíce se mu ale líbily sobotní večery, kdy

s Mirkem vylezli na vysokou borovici za domem a pozorovali západ slunce. Každý takový večer si vzal Tonda sešit a psal svůj první opravdový příběh. Hotové části dával Mirkovi a on k nim kreslil ilustrace. Pana a paní Mocmluvné bral Tonda jako své rodiče a paní Mocmluvné říkal, že je nejlepší kuchařka pod sluncem, což jí samozřejmě lichotilo. Pak ale přišla ta osudná zpráva.

„Manželům Spinigovým ze špenátové farmy se ztratil syn.“

Hlásal hlavní titulek vesnického zpravodaje. Mirek s Tondou se právě chystali jít na snídani, když jim cestu zastoupila Mirkova máma. Hrozně se na ně zlobila, že jí neřekli, že Tonda utekl. Trvala na tom, aby neprodleně šli za Tondovými rodiči, kteří zrovna prohledávali vesnici a vysvětlili jim to. Tonda s Mirkem se pokusili utéct, ale nepovedlo se jim to. Než se nadáli, už stáli před Tondovými rodiči. Ti Tondovi vynadali. Poté poděkovali paní Mocmluvné a odjeli zpět na farmu.

Mirek byl po Tondově odjezdu den ode dne smutnější. Neustále se koukal do rohu pokoje, kde ležel jejich příběh. Chyběla jim jedna jediná stránka a mohli by ho vydat, jen jedna jediná. Paní Mocmluvná zprvu byla ráda, že se Tonda vrátil ke svým rodičům, ale když viděla svého syna takhle smutnit, rozhodla se, že to musí napravit. Tonda koukal znuděně z okna, rodiče se ho snažili přesvědčit, aby vylezl a šel jim pomoc, nebo se alespoň najíst. On to ovšem tvrdohlavě odmítal. Koukal do dále, směrem kde tušil Slavnostice a přemítal, co asi dělá Mirek a ostatní kluci, se kterými se skamarádil. Když tu uviděl modré auto, jak se přibližuje k jejich farmě. Zdálo se mu povědomé...no jasně bylo to auto Mocmluvných. Tonda nadšeně vyskočil a chtěl otevřít okno a zamávat, ale zarazil se. Pořád tu byli jeho rodiče, a ty v jejich názoru nezlomí ani Mirek ani manželé Mocmluvní. Dokonce ani Market. V tváři se mu opět objevil smutný výraz. Pozoroval, jak Mirek s rodiči zašli dovnitř a věděl, že za chvíli vyjdou ven s nepořízenou. Nedá se tedy popsat, jaké bylo jeho překvapení, když uslyšel zaklepaní na dveře. Otevřel je a za nimi stáli jeho rodiče, tvářili se smutně a tak nějak provinile. Tonda je vůbec nepoznával. Za nimi se na Tonda zubil Mirek a paní Mocmluvná. Tonda pohlédl zpět na rodiče, ti ho objali a on jim objetí po chvíli opětoval.

„Moc se ti omlouváme, Tondo, paní Mocmluvná nám ukázala všechny tvoje příběhy. Opravdu jsou moc hezké,“ promluvila jako první máma.

„Otevřela nám oči a my zjistili, že náš jediný syn asi nechce být slavným špenátprodavačopěstovačem. Jestli tedy chceš, tak můžeš jít a bydlet s Mocmluvnými a stát se spisovatelem,“ dopověděl táta.

Tonda vyskočil alespoň metr do vzduchu a sebral ze země batoh. (Měl ho tam připravený, kdyby se naskytla příležitost utéct). Už už chtěl jít, ale otec ho zarazil.

„S jednou podmínkou!“ řekl přísně. Tondovi při těch slovech připadalo jako by někdo ten balón štěstí v jeho nitru propíchl špendlíkem.

„Jakou?“ zeptal se smutně.

Rodiče ještě chvíli drželi bezvýrazné tváře, ale potom se rozesmáli.

„Musíš k nám jezdit na návštěvu každý týden a vždy když něco vydáte, musíme být mezi prvními, kdo si to přečte,“ odpověděl se smíchem otec. Na to se rozesmáli i Mocmluvní. Smáli, až jim tekly slzy. Pak tedy Tonda odjel s Mirkem do Slavnostic, dodělali svůj první příběh a dali ho do vesnického zpravodaje. Ihned po jeho vydání slavili svůj první veliký úspěch.

Za chvíli Tondovi nikdo neřekl jinak než Špenátový spisovatel a Mirkovi jinak než Mocmluvný ilustrátor. Stala se z nich nerozlučná dvojka. Psali a kreslili spolu další a další příběhy a

povídky a stávali se tak slavnějšími a slavnějšími, i když jen v nejbližších vesnicích. Jejich nejslavnějším dílem ale zůstal ten úplně první příběh, který nesl název: JAK JSEM SE STAL SPISOVATELEM. Tak teď jste asi zmatení anebo vám už došlo, že já jsem ten Tonda, Antonín Spinach nebo jestli chcete, Špenátový spisovatel. Tenhle konec jsem ke svému příběhu dodal až později, dříve příběh končil vydáním mého prvního příběhu. Ale jak vidíte, nikdy jsem se neodnaučil napsat alespoň jednou ve svých příbězích slovo špenát a protože tohle je ten první, tak je to ten nejšpenátovější.

Antonín Spinach

Zase špenát - Martin Malínek

Bylo krásné mlživé ráno. Nad horizontem se začalo tvarovat slunce a v kaktusech se supi skrývali před světlem. V té kombinaci písku a mlhy si to krácel jakýsi chodec. Měl plnovous dlouhý až po opasek a škrábance po celém vyhublém těle. V levé ruce měl prázdnou plechovku od čehosi zeleného a v pravé zrezivělý revolver bez nábojů. Pomalým, vyčerpaným krokem si to krácel až k malému pouštnímu městečku Valentine Valley. Ve Valentine Valley můžete dělat dvě věci. Sedět na ulici nebo jít za obchodníkem s veteší, Frankem. A náš chodec, říkejme mu Joe, měl jasno. Vrazil do dveří jako slepý nosorožec do stromu a povídá „Franku, já tě zabiju!“ zakřičel našťvaně. „Joe, ty ses vrátil? Tak cos našel?“ zeptal se Frank spokojeně. „Co jsem našel, CO JSEM NAŠEL?! Vidiš, jak vypadám a první na co se zeptáš je, co jsem našel?!“ Zadýchal se Joe. „No, když tě tak vidím, tak nic dobrýho,“ řekl Frank. „Už po čtvrtý jsi mě poslal do pouště jen s plechovkou špenátu a rozbitým revolverem. A tentokrát byl ten špenát dokonce plesnivej.“ Sténal Joe. „Ale no tak Joe, seš jenom unavenej, pojd', ošetřím tě tad...“ nestihl dopovědět Frank. „Ne, ne, ne, končím, mám dost těch tvejch her. Chceš se mě jenom zbavit, abys měl obchod sám pro sebe. Víš, když nám ho tat'ka svěřil, tak se nemohl rozhodnout, jestli ho dá tobě nebo mně, ale já řek, že to je v pohodě, ať ho má brácha. Teď toho ale lituju. Končím!“ přerušoval Joe. Popadl svůj klobouk a odcházel ke dveřím. „Pamatuješ, co ještě říkal táta?“ pronesl Frank na poslední chvíli. „Chlapci, tenhle byznys není jednoduchej, musíte spolupracovat, rozumíte mi?“ „O to se celou dobu snažím, Joe. Snažím se, ale v tomhle městě se nic pořádnýho udělat nedá. Musíme prorazit někam dál, třeba Los Angeles nebo New York. Tam se ale bez prachů nedostanem, a proto jsi měl shnilej špenát, protos neměl pořádnou bouchačku, prostě jsem chtěl jít dál, víš?“ našťvaně vysvětlil Frank. A z toho všeho ječení si sedl na židli. „Aha, tak, já,“ zakoktal Joe nervózně. „Ne Joe...já se omlouvám, měl jsem ti to říct, já vím, jen...dej mi chvíli,“ zadýchal se Frank. Najednou si Joe sundal klobouk, přiběhl s radostí k Frankovi a povídá. „Ne, právě naopak, eh, podívej se,“ Joe vytáhnul z batohu starou nepoškozenou indiánskou flusačku, která má cenu tak šest set dolarů. Frank nestihl vydat ani pípnutí a hned běžel ke stolu s flusačkou. Nasadil si pracovní brýle s dioptrií, že by dohlédl i na Mars a do detailů ji zkoumal. „Joe, to je nádhera, ty symboly na ní jsou ještě z doby čučudejů,“ radoval se Frank. „Čučudejů?“ zeptal se Joe. „Neptej se,“ odpověděl Frank. Najednou se zastavil. Spadl mu štětec, se kterým oddělával špinu z flusačky. Sundal si brýle a povídá. „Joe, máme problém. Chybí u ní závěr.“ Joe se na Franka podívá a říká. „Co je to závěr?“ zeptal se Joe. „To je právě ta nejdražší věc na flusačce. Bez ní je bezcenná. Bez toho závěru se do Evropy

asi nedostanem,“ vysvětlil Frank. „To tím jako chceš říct, že musím najít nějaký...závěr?“ zvýšil hlas Joe. „Je to potřeba Joe, jestli se chceme dostat do Evropy, tak musíš,“ řekl Frank. „Ne, už ven nejdu. Řekl jsem, že nejdu, tak nejdu,“ našťvaně řekl Joe. „Poslyš, o tomhle jsme snili celý život, o to jsme se snažili celý život.“ Frank se nadechnul, podíval se na Joea a povídá. „Hele, chápu, že jsi našťvaný, že jsem ti to neřekl dřív. Chápu, že jsi našťvaný a že obchod nevlastníš ty, ale jestli nechceš, aby si jméno našeho otce každý spojoval s nějakým zapadákovem v poušti...tak prosím,“ řekl se slzou v očích Frank. Joe se podíval do země, chvíli přemýšlel nad tím, jestli to udělat nebo ne. Nakonec se sebral, podíval se Frankovi do očí a s hrdostí řekl. „Ale žádnéj plesnivej špenát!“ Bratři se tedy usmířili.

Druhý den ráno se Joe oblékl, opláchl si obličej a přišel před dveře obchodu, kde stál Frank s koněm. „Ale no tak, tak daleko to není,“ zasmál se Joe. „To víš, musel jsem ti to nějak usnadnit, bráško,“ zasmál se i Frank. „Ou a ještě něco...tady.“ Frank něco dělal na stole a po chvíli Joeovi přinesl plechovku čerstvého špenátu a krásný revolver Colt 188-3 šestibarel. „Frankie, prosím tě, to už přeháníš. Kolik si za to utratil, pane bože?“ „Nic oproti tomu, co dostaneme za tu flusačku,“ odpověděl Frank. „Ha ha, to je brácha, jak ho znám. Tak já jedu,“ zajásal Joe. „Joey, ještě něco. Slyšel jsem, že se tady hemží nějaký gang výtržníků, tak si na ně dávej bacha.“ „Jasný brácha.“ „Jo jasný...hodně štěstí,“ řekl Frank nervózně a odešel. Celou tu dobu co se bavili, působil Frank nějak nervózně. Jakoby něco tajil. To ale Joe přehlédl a vydal se na cestu. Jel a jel, až dojel k místu, kde našel flusačku. Ihned začal hledat ten závěr. Při hledání si vzpomněl, jak ho jeho otec bral s Frankem na střelnici. Zkoušeli si různé zbraně, výbušniny. Jejich táta je o nich všechno naučil. Jednou dokonce přivezl na střelnici flusačku, o které toho věděl víc než dost. Joe si ty vzpomínky přehrával v hlavě. Hledal a hledal, ale našel maximálně tak dalšího štíra. Už se pomalu stmívalo a Joe stále nic nenašel. Rozhodl se, že to zabalí a odjede zpátky do města. Jeho kůň vypadal hladově a tak se rozhodl, že ho nakrmí svým špenát. Když krmil koně, Joe si vzpomněl na jednu vzpomínku z dětství. „Hele kluci, dívejte se, jak se trefím do toho terče támhle v zadu,“ řekl Joeův otec. Výstřel minul o metr. Daleko, než byl terč samotný. Otec zklamaně řekl: „Aaa...vem to čert, kdyby ta flusačka měla lepší závěr, tak by se z toho střílelo vostošest.“ Malý Frank se podíval na otce a řekl „Ale tati, flusačky přece nemají závěr.“ V tu chvíli si to Joe uvědomil. Frank se ho chtěl celou dobu zbavit. Ještě než stihnul mrknout, kůň začal sténat a nakonec padnul na zem. Špenát, který Joe od Franka před odjezdem dostal, byl otrávený. Joe se na chvíli zastavil a upadnul na zem ze šoku. Našťval se a pro sebe si řekl: „Frankie...FRANKIE!“ Popadl svůj revolver a rozběhl se k městu. Když už byl u města, Joe byl na pokraji svých sil. Skoro ani neviděl, co se děje ve městě. Viděl jen nějaké oranžové světlo. Přišel ke kádi s vodou, opláchl si obličej a viděl, jak je město v plamenech a všude byly prázdné nábojnice od přestřelky. Ten gang, o kterém mluvil Frank, přijel do města pro lup. Joe vešel do obchodu s revolverem mířeným vpřed. Frank tam nebyl. Postupoval potichu k pokladně, za kterou ležel omráčený Frank. Joe chtěl s největší chutí zmáčknout spoušť, ale neudělal to. Zahodil revolver, popadl Franka za nohy a vytáhl ho ven z domu.

Druhý den se Frank probudil uprostřed pouště. S ničím jiným, než s plechovkou špenátu. Frank vstal zmaten, ohlížel se kolem sebe. Vzpomatoval se a popadl plechovku špenátu. Procházel se pouští vyhladovělý a s pražícím sluncem v zádech. Celou tu dobu se díval na tu plechovku špenátu s myšlenkou, že je to Joeova past, že je to ten otrávený špenát. Šel dál, dokud už nemohl. Byl tak vyhladovělý, že šlo vidět, jak se mu tvaruje kolem hrudníku bijící srdce.

Popadl nejbližší kámen, otevřel s ním tu plechovku se špenátem. „Když mám zemřít, tak aspoň nasycený jedem. To si za své hříchy zasloužím,“ řekl s pauzami na nádech Frank. Mlátil s kamenem do plechovky jak neandrtálec, aby ji otevřel. Když už ji otevřel, měl smíšené pocity z toho, že plechovka byla prázdná. Frank se překvapeně podíval do nicoty plechovky a se svým posledním dechem řekl: „Joey“.

Překvapení - Tereza Oláhová

Milí deníčku, jmenuju se Lea. Mými nejlepšími přáteli jsou: Kamila, Maxi a Sára. Povím ti, co se stalo asi před týdnem.

Byl pátek a já měla narozeniny. Když jsem přišla do třídy, tak už tam moji kamarádi seděli. „Ahoj, víte co je dneska za den?“ nadšeně jsem se jich zeptala. „Pátek?“ řekl Maxi. Chvíli jsme se tomu smáli, ale pak jsem řekla, že mám dneska přece narozeniny. „A jo,“ řekla Kamila a hned na to Sára dodala: „Promiň Leo, my mysleli, že až příští týden.“ Oni vážně zapomněli na mé narozeniny?! Ale nikdo z nás už nestihl nic říct, protože už zvonilo na hodinu.

Když jsme odcházeli ze školy, tak jsem se jich zeptala, jestli nechtějí jít někam ty moje narozeniny oslavit. „Promiň, dneska mám sbor,“ řekla Sára. „A já ještě doučování,“ odpověděl Maxi. „A co ty, Kamilo?“ zeptala jsem se a doufala, že alespoň Kamila bude moc. Ale nemohla, musela hlídat mladší sestru. Chvíli jsem si dokonce myslela, že se vymlouvají. Když jsme se rozloučili a každý šel svým směrem, zjistila jsem, že jsem si u Sárky v batohu ráno nechala sešit a tak jsem honem běžela zpátky, abych ji dohnala. Když jsem ji už z dálky viděla, tak ale nebyla sama. Byla tam i Kamila a Maxi! Nemohla jsem tomu uvěřit, že se doopravdy vymluvili. Byla jsem smutná a našťvaná a tak jsem se rozhodla je sledovat. Chvíli jsem je ztratila z dohledu, ale pak jsem je uviděla u Sárky na zahradě, jak tam jsou spolu a baví se...i beze mě. Ani si mě nevšimli a tak jsem šla domů. Když už jsem byla skoro doma, tak jsem to nevydržela a běžela za nimi, abych se jich zeptala, proč mi lhali. Když jsem tam přišla tak vykřikli „Všechno nejlepší!“ Udělali pro mě tajnou oslavu, proto mi museli lhát. Neváhala jsem a běžela je obejmout. „Děkuju,“ řekla jsem jim. Pak mi popřáli, snědli jsme dort a šli tancovat. Byly to ty nejlepší narozky ze všech.

Táborové dobrodružství - Tereza Novotná

Text nominován na cenu MINITALENT 2020

„Drnk! Bum! Bác! Auuu!“ přesně takové zvuky se ozývaly, když se kufry různě posunovaly, přesouvaly a případně i poletovaly po autobusu a trefovaly děti do hlav, nohou a dalších částí těla. Táborníkům se to samo sebou nelíbilo, proto byl v autobuse slyšet jejich křik: „Paní vedoucí, mě bolí hlava! Bééé, mě jeho zavazadlo bouchlo do nohy.“ Také se ozývalo: „Já chci čůrat. Paní vedoucí, mně se dělá špatně. Nech mě! Hleď si svého. Já chci domů...“ Asi po deseti zastávkách a pár dlouhých hodinách cesty (ve skutečnosti jsme jeli pouze dvacet minut, ale mně to připadalo jako dvacet hodin) jsme dorazili do cíle.

Všichni se vyhrnuli z dopravního prostředku, který bleskově odjel. Asi doufal, že nás už nikdy neuvidí – tedy spíš, že nás už nikdy nepoveze. Náhle jsem otočil hlavu a spatřil jsem

krásné, barevné stany a čistou, až průhlednou říčku. Pak však moje oči sklouzly z plakátu a uviděl jsem roztrhané, špinavé, černozeleňé stany (jestli se tomu tak dalo vůbec říkat) a podivně hnědý potůček.

Když už jsme se dostatečně pokochali tou scénérií, začali nás táboroví vedoucí rozdělovat do našich nových bydlení, ve kterých jsme měli vydržet následující dva týdny. „Lukáši, ty půjdeš s Adamem, Ríšou a Honzou. Linda bude s Terezkou, Luckou a Sárrou. Je tady Sára? Sára Fialová? Haló!“ přidělovala nám vedoucí kamarády do černozeleňých stanů. My jsme samozřejmě dostali ten nejhorší a bylo nás tam pět!

Celou noc jsem musel přemýšlet, jak se pak odvděčím mamince za to, že mě sem přihlásila. Ale napadl mě jen pavouk...

Ráno jsme museli na rozcvičku, takže nás pro jistotu probudili už v šest hodin! Ranní cvičení vedla naše rázná kuchařka, které se přezdívalo Voldemort. „Á raz dva tři, á raz dva tři... a teď si dáme dvacet koleček kolem celého tábora!“ křičela a rozkazovala. Bylo znát, že si svou roli cvičitelky náležitě užívá. Jindy by mi to docela určitě vadilo, toho dne ale ne, protože bylo moc krásné počasí a na nebi ani mráček. Sluníčko se doširoka usmívalo na svět pod sebou a já jsem si řekl, že toho pavouka přece jen mamce nikam nedám.

Pozitivní nálada mě rychle opustila během snídane. Měli jsme totiž hnědo-fialové cosi s chlebem. Ani dopolední seznamovací aktivity mi úsměv na tvář nevrátily. „Tlesk, tlesk, já se jmenuji Zdeněk a mám rád...“ Dlouho jsem přemýšlel, jaké slovo na zet mám opravdu rád! Nedávalo to smysl. Proč musím říci něco na z?! Miluju fotbal, avšak mě rodiče pojmenovali Zdeněk, ne František. Po pětiminutové trapné chvílce ticha mi začali napovídat ostatní: „řekni zadky! Nebo Zemana.“ Pak už to nevydrželi ani vedoucí: „určitě máš rád zmrzlinu.“ Tak jsem tedy poslušně zopakoval to slovo na zet, i když mám raději nanuk.

Odpoledne nám začaly táborové hry. Užili jsme si třeba hru na babu, klíš'ata a další. Také, jak bývá na táboře zvykem, jsme plnili i různé bobříky. Ne každý táborník byl při jejich plnění dostatečně vytrvalý, ale všichni jsme splnili alespoň jednoho bobříka, a to konkrétně toho, že nebudeme celý zbytek dne jíst. Z tohoto bobra jsme měli upřímnou radost, protože Voldemort vaří fakt strašně.

Někteří táborníci se také statečně přiblížili k té kalné vodě a největší odvážlivci se v ní jako první vykoukali. A když ostatní viděli, že jim nic není, vlezli tam nakonec taky. Dopadlo to tak, že se ve vodě cachtal celý tábor. Jen vedoucí na nás koukali ze břehu a nekoupali se, protože z té vody dostali vyrážku. To mi nějak zvlášť nevadilo. Nepotřeboval jsem vidět padesátnice v úzkých, nedej bože v dvojdílných, květovaných plavkách.

Takhle podobně se všechno odehrávalo i po následující dny. Poctivě, ale ne z vlastní iniciativy (zdravím tě, maminko), jsem si vedl deník. Můžu vám proto podrobně popsat různé změny v našem programu:

Druhý den – seznamovací aktivity nahrazeny druhou rozcvičkou, místo hnědo-fialového cosi s chlebem bylo zelené cosi s rohlíkem

Třetí den – přidána třetí poobědová rozcvička, snídane skloubena se svačinou, vyhlášen zákaz koupání

Čtvrtý „revoluční“ den – vzpoura táborníků, zrušena jedna rozcvička a opětovně povoleno koupání, snídaňová svačina zachována

V tento revoluční čas se obloha tajemně zatáhla. Právě toho večera nás děsila kuchařka strašidelnými historkami u ohně. Jedna zněla takhle: „V jednom táboře děti zlobily a nechtěly nic jíst, a tak na ně mocný vládce kuchařů seslal kletbu, která je měla vyplavit z tábora a dát je do výchovného zařízení, kde by se naučily jíst.“ Po téhle historce jsem se vážně nebál, že bych měl problém s usínáním.

Dlouho jsme se tomu blábolu s kamarádem Frantou, velkým milovníkem zmrzliny, smáli pod naším černozeleňým hadrem. Nemohl jsem vůbec zabrat. Myšlenky mi v hlavě rychle utíkaly. Když se mi už přece jen podařilo zavřít víčka, tak mě probudila ledová voda, jež mi v pravidelných intervalech kropila čelo.

V průběhu noci totiž začala řídit strašná vichřice. Z nebe padala v tlustých provazcích čirá tekutina a zlatavé blesky lemovaly černou oblohu. Když se rozednilo, na zatažené obloze nebylo po slunci ani památky, a silný déšť neustával. Hlavní vedoucí se to nelíbilo, a tak zamračeně řekla: „Táborníci, nevycházejte, ze svých stanů a nepřibližujte se k říčce!“ Samozřejmě nikdo nezůstal na místě a u potoka se vytvořil dav, jež museli vedoucí nakonec rozehnat. Jak jsem tam tak stál, připadal mi vodní tok mnohem mohutnější.

Hned další den nastal v táboře poplach, neboť voda jej začala pomalu zaplavovat. Hladina vody i nadále prudce stoupala. Děcka řvala a panikařila, do toho kuchařka běhala a neustále hystericky opakovala: „Já jsem vám to říkala! Ha, ha, ha!“ Každý si o ní myslel to samé – prostě se zbláznila.

Dospělí zavolali vrtulník, hasiče, záchranku a hlavně psychologa pro naši milou kuchařku. Byla to taková zábava! Vrtulník nevěděl, kam má přistát, záchranka ani nedojela, hasiči skákali do studené vody a zachraňovali ty, co neumí plavat, a psycholog, ten honil pokřikujícího Voldemorta. Takhle nějak skončil můj nejbláznivější tábor.

Doktor na inzerát - Tereza Novotná

Text nominován na cenu MINITALENT 2020

„Pouze dvě věci jsou nekonečné. Vesmír a lidská hloupost. U té první si tím však nejsem tak jist.“

Albert Einstein

Jednoho večera, pročítaje nedělní noviny, jsem zahlédl zajímavý inzerát. Upoutal mě jasně rudý nápis POZÓR, ne se třemi vykřičníky, ale rovnou s čtyřmi. Text byl jednoduše napsaný a obsahoval v poměru více gramatických chyb, než má průměrný čtyřkař ze základní vesnické školy v diktátě. Nemocnice svatého Šebediáše v něm varovala před novou smrtelně nebezpečnou chorobou. Cituji nyní příznaky: občasná únava, chuť k jídlu, munda při čekání (čímž asi mysleli nuda) a potřeba vypít za den alespoň jeden litr nějaké tekutiny. Potom, co jsem si daný inzerát prostudoval nejméně pětkrát, jsem se zhrozil. Plně jsem si uvědomil, že všechny symptomy do puntíku splňuji. Musí to být pravda, píše se to přeci v novinách! Mám to černé na bílém. Je to tak, onemocněl jsem záhadnou Coponofóbií, o které jsem dosud neslyšel! Ani na okamžik jsem nezaváhal, vyťukal jsem číslo, jež bylo pod varovnou zprávou uvedeno, telefonicky si objednal doktora (pouze za dvě stě korun na hodinu) a pozval jsem ho k sobě domů.

Asi tak za tři hodiny zazvonil u mých dveří. Otevřel jsem a slušně pozdravil.

„Dobry den! Máte to tu hezky zařízený,“ prohodil při zouvání můj léčitel. Byl oblečený do dlouhého bílého pláště, který měl na sobě ještě cedulku s cenou (kdyby to někoho zajímalo, tak za něj zaplatil sto padesát) a odkazem na webové stránky www.levnekostymy.cz. Zpod svrchníku mu vyčuhovaly dvě roztrhané nohavice vyrobené z džínoviny. Celý tento outfit doplňoval plastový stetoskop, jež se doktorovi houpal kolem úzkého krku.

„Děkuji vám. Dal byste si něco k pití? Třeba čaj? Nedávno jsem si koupil opravdu vynikající na urologické cesty.“

„Radši něco tvrdšího.“

„Takže černou kávu?“

„Chlape, teda pane, řek sem něco tvrdšího. Pivo, morgena, velkej rum,..."

„Omlouvám se, to tady bohužel nemám. Možná budu mít ve spíži láhev vína.“

„Víte, co?! Radši nic nenoste. Pojd'te, dáme se do léčení.“

Jak řekl, tak udělal. Posadili jsme se vedle sebe na pohovku a já mu krátce povykládal o svém problému.

„Hned, když vám kouknu do ksichtu, tak vidím, že jste nakaženej, ale nebojte, naše nemocnice svatého Bešakiáše, nebo tak nějak, tu nemoc objevila a samozřejmě víme, jako jediný, jak ji vyléčit. Je naprosto zbytečný kontaktovat jiný doktory, hledat to na internetu nebo snad dokonce volat policii, protože nikde jinde vám nemůžou pomoci!“

„Ano, pane doktore, zcela vám rozumím.“

„Vaše léčba bude probíhat následovně: lehnete si na gauč, zavřete oči a budete počítat do stovky. Za každým třetím číslem se zhluboka nadechnete. Je vám to jasný?! A ještě něco, když cokoliv uslyšíte, například vrzání dvírek od skříně, neotvírejte oči. Fakt je velice důležitý, aby byly zavřené. Máte ještě nějaký dotaz?“

„No, pane doktore. Proč by měly vrzat dvířka od skříněk?“

„Takže žádnej nemáte, tak začnem!“

Pohodlně jsem ulehl, začal jsem počítat a zhluboka oddychovat. Poté, co jsem úspěšně dokončil svoji léčbu, jsem se vzpřímeně posadil. Musel jsem ještě počkat, než se vrátí můj léčitel, který se právě zouval v předsíni. Hleděl jsem upřeně na bílou stěnu. „Nebývala tam televize?“ pomyslel jsem si.

Druhého dne ke mně pan doktor dorazil znovu. Tentokrát jsem byl připraven. Otevřel jsem ledničku a nabídl mu vychlazený půllitr zlatavého moku. Léčení probíhalo podobně jako včera, avšak tentokrát jsem nemohl nalézt klíčky od svého auta ani svoji ojetou škodovku.

Pán v bílém plášti do mého domu docházel už týden. Za tu dobu jsem nemohl najít čím dál více věcí. Šlo hlavně o šperky, elektroniku či menší nábytek. Když jsem se na to doktora otázel, odpověděl mi, že je to projev Coponofobie. Abyste pochopili, stáli jsme zrovna před pohovkou a já povídám:

„Pane doktore, tento týden mi zmizelo mnoho věcí. Prohledal jsem celý dům, ale nenašel jsem je. Nevíte proč?“

„A co se vám třeba ztratilo?“

„No, třeba tady na zdi bývala televize, pokud si dobře pamatuji.“

„Dyť tam furt je. Vy ji nevidíte?“

„Ne, nevidím, pane doktore.“

„Toho jsem se obával. To je kvůli té nemoci! Zhoršuje se to. Musíte se smířit s tím, že neuvidíte určité předměty.“

„Aha.“

Dny ubíhaly, peníze ubývaly a já si začínal všimnout, že se panu doktorovi pletou nějaké lékařské termíny. Jednou po mé standardní léčbě sebevědomě pronesl:

„Budu vám muset udělat kolonoskopii.“

„Je to vážně tak vážné? Prosím vás, že to nebude hodně bolet? Já si to jen představím a živě cítím tu bolest...“

„Člověče, vy se hnedka všeho bojíte. Prostě řeknete á a já vám to tam strčím!“

„Ah.“

„Přesně takhle, ale víc zněle. Počkejte, já to přinesu.“

„Vy to chcete provádět tady?“

„Pořád se vám něco nezdá. Kdo je tady doktor?!“

„To přece nemůžete...“

„Ale můžu! Řekněte á.“

„Á.“

Vytáhl špachtli a strčil mi ji do krku. Nebo se mi například snažil změřit pulz palcem na rameni. Měl jsem pro něho, ale pochopení. Chudáček, musí být přepracovaný! Hold lékařů je málo.

Uplynul už další týden. Doktor stále pravidelně docházel. Jednoho osudného dne však nedorazil. Marně jsem vyčkával celých dvacet čtyři hodin u domovních dveří! A každou hodinu zběsile vytáčel telefonní číslo z inzerátu! Hledal kontakt na Nemocnici svatého Šebediáše! Nepřišel... Prostě mě opustil. Vyměnil mě za jiného pacienta. Připadal jsem si odmítnutý. Nechtěný. Pak mě ale přepadl daleko horší pocit. Co když se mu něco stalo?!

Ve žlutých stránkách jsem nakonec našel číslo na Nemocnici svatého Šebestiána. Okamžitě mě napadlo, že se přeci v těch novinách mohli splést. Neotálel jsem a ihned tam zavolaal. Zvedla mi to vrchní sestra, která příjemným hlasem (jako mívají poštovní úřednice) vysvětlila, že na tyto voloviny nemá čas, že žádného takového doktora nezná a že jestli s tím nepřestanu otravovat, zavolá policisty.

Její poslední slova mě přivedla na nápad. Půjdu s tím na policii! Oznámím jim záhadné zmizení mého skvělého lékaře.

Vešel jsem do malé budovy, v níž sídlili strážci zákona. Řekli mi, ať se posadím a sdělím jim, proč jsem tady. Vysvětlil jsem, že jdu nahlásit zmizení.

„To je velmi zajímavé. Můžete nám tu osobu blíže popsat?“

„Ovšem. Jedná se o muže ve středních letech. Pracuje jako doktor a léčil mě doma. Nosí dlouhý bílý plášť, roztrhané rifle, tenisky,... a nakupuje online na levnekostymy.cz.“Když jsem pronesl tato slova, tak se na mě oba podívali. „Má hnědý kratší plnovous, oříškové oči, náušnici v levém uchu a tetování na pravé straně krku.“

„Víte pane, my také už delší dobu hledáme tohoto muže. Znáte takzvané šmejdy? No, tak tenhle chlap dříve prodával nekvalitní hrnce důchodcům. Jak jste se s ním seznámil?“

„Skrz inzerát v novinách. Zjistil jsem, že mám Coponofóbie, kvůli které se mi ztrácely věci, a on mě z ní léčil. Páni policisté, upřímně si myslím, že to není ten muž, jehož hledáte...“

„Že ne?!“ trochu posměšně pronesl. Přinesl fotografii toho šmejda.

„To je nejspíše jeho dvojče.“

„Pane, vážně si to myslíte?! Vždyť nám tady sám tvrdíte, že nosil nějaký kostým, nabízel svoje služby v podivném inzerátu, vymyslel si nemoc a vykradl vás!!!“

„Pane policisto, nevím, kde běžně nakupují doktoři své oblečení, ale třeba ten plášť nemohl sehnat, a proto ho nakoupil v levných kostýmech. To, že nabízel svoje služby v novinách, nic neznamená. Že v inzerátu byly chyby, taky nic neznačí. Plno lékařů je z ciziny. Nemoc si rozhodně nevymyslel, on ji totiž sám objevil. A cennosti mi zmizely, jak už jsem řekl, kvůli mé nemoci, protože jsem je ani neviděl, ani na dotek necítil.“

Chvilí na mě upřeně hleděli. Pak jeden zašeptal tomu druhému, něco ve smyslu: To je blbec! Ticho jsem nakonec přerušil svojí otázkou.

„Kdybyste ho nakonec našli, dali byste mi prosím jeho adresu? Chtěl bych mu poslat peníze za tento týden.“

Školní láska - Markéta Hermanová

V jednom krásném městečku žila jedna dívka, jménem Jane. Byla krásná a každý kluk ji chtěl, ale ona žádného nechtěla. Žádný jí nepřipadal jako ten princ z pohádky. Tak si řekla, že to nějak nebude řešit, určitě pozná, až se objeví ten pravý princ. Všichni kolem ní byli zadaní a ona byla pořád sama, ale nic si z toho nedělala, protože v životě neměla žádný vážný vztah.

Když začal nový školní rok, tak si říkala, že nechce vůbec myslet na kluky. Takže si užívala volný čas s kamarády a s rodinou. Také četla knížky, koukala na filmy, hlavně na romantické. Už pomalu nevěděla co číst nebo na co koukat, protože skoro všechno přečetla a viděla. Začala chodit více ven s kamarády. Už nějaký rok se jí líbil jeden kluk jménem Filip. Byl to takový ten kluk, kterého chce každá holka, ale ona byla taky krásná. Podle ní byly všechny dívky krásné. Ona, oproti němu, byla neviditelná, protože na škole bylo tolik jiných dívek a ona byla jen jedna z těch několika dalších. Když se více začala bavit s kamarádkou Amálkou, která byla ségra toho Filipa, tak ho mohla více potkávat. Občas taky spolu prohodili pár slov. Když se s ním začala bavit, tak mu chtěla říct, že se jí líbí, ale většinou nebyla schopná mu to říct a nějak nebyla schopná mluvit. Většinou bylo mezi nimi trapné ticho. Byla strašně ráda, že se s Amčou baví, už kvůli tomu, že se potkává s Filipem. Jednou u Amči spala a nudili se. Napadlo je, že si napíší dopis o svém vysněném klukovi, protože to Jane viděla jednou ve filmu a že si ten dopis dají do obálky a někde ho schovají, aby to bylo takové jejich tajemství. Když ten dopis psali, tak pochopili, proč to ta dívka ve filmu psala. Jakoby se jí ulevilo a mohla na ten papír napsat všechno o svém vysněném klukovi.

Uběhlo pár týdnů a obě dvě měly tak nějak ujasněné, jakého kluka by chtěly, protože se jim to za tu dobu rozleželo v hlavě. Když se nějaký objevil, tak to většinou nebyl ten pravý. Říkaly si, co to je zase za ňoumu.

Jednoho dne se okolo ní začali motat dva kluci a nějak jí dávali najevo, že s ní chtějí chodit. Ona tomu nějak moc nerozuměla, proč zrovna tak naráz. Jeden byl Filip, který se jí líbil a druhý byl takový nevýrazný kluk Mikuláš. Jane se s nimi začala čím dál tím víc bavit a s Mikulášem se stali nejlepší kamarádi. Chodila s každým zvlášť tak různě ven nebo na jídlo. Když byla jednou venku s Filipem, tak se koukla na čas a neuvědomila si, že ho má na tapetě

mobilu. On se jen podivil slovy „aha?“. S Mikulášem strašně oba rádi vařili, tak občas spolu vařili. Stalo se, že celá kuchyň byla špinavá nebo něco spálili, ale nic si s toho nedělali, jen se tomu zasmáli. Mikuláš stále doufal, že to bude on, ale ona mu dávala najevo, že začne chodit s Filipem. Začala s ním po nějaké době chodit, s Mikulášek byla furt nejlepší kamarádka. Ale zároveň jí bylo líto, že s toho Mikuláš byl smutný. Teď byla už spokojená, že má kluka, kterého chtěla a nejlepšího kamaráda, kterému může říct cokoli a může se na něj kdykoliv obrátit. Jednoho dne jí připomněla Amča dopis, ať si ho přečte a ujistí se, že to je ten pravý princ, kterého chce. Jane si říkala proč? Vždyť já jsem spokojená s Filipem. A když si to četla, uvědomila si, že to není Filip, že je to Mikuláš. Není tak úplně dokonalý jako Filip, ale je to ten, kterého si Jane představovala a ten s kterým chce žít až do konce života. Takže s Filipem se rozešla. Zjistila, že on není ten pravý a začala chodit s Mikulášem, se kterým byla spokojenější než s Filipem. Teprve až teď si byla jistá, že je to ten pravý kluk.

Čas stopnout (ne)jde - Aneta Krýzlová

Jmenuji se Adriana. Už od mala mám náhrdelník. Nevím, jak jsem k němu přišla, jenom vím, že s ním můžu stopnout čas. Je to jednoduché, prostě jenom lusku a čas se zastaví. Dost toho využívám, jsem na tom doslova závislá.

Jednoho dne mě vzbudil křik mé mamky, která vyšilovala z toho, že jsem zaspala. Nebyla jsem vyděšená, protože jsem věděla, že můžu stopnout čas a v klidu dojít do školy. Vstala jsem, oblíkla se, vzala jsem si batoh a vyrazila do školy. Jakmile jsem zavřela dveře, luskla jsem a čas se zastavil. Pomalu jsem šla. Když jsem došla do školy, luskla jsem a čas šel dál. Nikdo nepoznal, že jsem stopla čas a ani to, že jsem málem přišla pozdě. Třetí hodinu jsme měli psát test a já se neučila, ale to mi nevadilo. Stačí jenom lusknout a můžu si to všechno opsat ze sešitu. Zazvonilo a učitelka rozdávala testy. Když se nikdo nekoukal, luskla jsem, ale nic se nedělo, čas šel dál. Zkusila jsem to znovu a znovu ale stále nic. Na poslední chvíli se mi to podařilo. Ale když jsem měla vše dopsané a chtěla jsem opět spustit čas, nešlo to. Ani po třetí po čtyři a dvacátý ani jakýkoliv jiný pokus, který jsem zkusila. Začala jsem panikařit, vše kolem mě je zmražené a já s tím nemůžu nic dělat.

Jelikož nefunguje čas nevím, jak dlouho jsem neslyšela žádný zvuk, neviděla jakýkoliv pohyb, ale vím, že to bude dost dlouhá doba. Chodím po ulicích a koukám na zastavené lidi, kteří mají občas velmi zvláštní polohy a obličej. Jsem tu sama, nudím se a nevím, co mám dělat. Prošla jsem město, zastavila jsem se doma, ale i zde bylo vše zastavené. Stejně tak i u babičky, která seděla u stolu a popíjela kávu. Sedla jsem si k ní a i když vím, že mě neslyší, všechno své trápení jsem jí řekla. Od babičky jsem se zase vydala na prohlídku bezduchého města. Došla jsem až na druhou stranu, vylezla jsem na nejvyšší kopec v okolí a sedla si na zem. Začala jsem brečet. Co si jenom počnu? Když v tom najednou dole na cestě mezi domy uvidím záblesk světla. Sakra, co to je!? Ihned jsem se na to místo vydala. Když jsem doběhla, nemohla jsem věřit svým očím. Na houpačce u nějakého domu se houpal neznámý kluk. Ze všech sil jsem na něho zakřičela. Přišel za mnou a řekl: „Konečně jsem tě našel, jmenuji se David.“ Nechápatým pohledem jsem se na něj koukla. Nerozuměla jsem mu. Chytl mě za ruku a odtáhl nejspíš do svého pokoje, kde mi vše vysvětlil. Proč mě hledal a proč můj náhrdelník nefunguje. Nefunguje,

protože mu chybí druhá část a bez druhé části náhrdelník funguje jen dočasně. Do dnes jsem neměla ani potuchy, že existuje nějaká druhá část náhrdelníku. „A kdo má tu druhou část?“ zeptala jsem se. On mi odpověděl: „Kdysi jsem ho vlastnil já, ale někdo mi ho strhl z krku a utekl pryč. Od té doby se ho snažím najít, protože beze mne náhrdelník nefunguje, ale marně. Lidé se neustále hýbou a já nemám šanci se kouknout, jestli ho nemají na sobě,“ řekl David. V tu chvíli mě napadlo, že když se lidé nehýbou a máme nekonečně čas, můžeme druhou část náhrdelníku najít a čas poté opět spustit. Hledali jsme snad úplně všude. Prošli jsme celé naše město, prohledali jsme všechny osoby, které jsme jen potkali. Některé dokonce i dvakrát a náhrdelník stále ne a ne najít. Prošli jsme i podzemní část města, ale nic. Přišlo mi divné, že hledáme pouze v našem městě. Náhrdelník může být kdekoliv na světě, nebo snad ne? Zeptala jsem se na to Davida. Ten mi odpověděl, že náhrdelník je někde tady, že náhrdelníky nefungují, pokud se oba nenachází ve stejném městě. Bylo divné, že se Adriana s Davidem ještě nikdy nepotkali. Městečko přeci není tak velké. Z Davida vylezlo, že není příliš společenský typ. Chodím pouze do školy a ze školy. Nemá moc kamarádů, spíš žádné.

Když jsme už byli úplně v koncích, vrátili jsme se na místo, na kterém jsme se poprvé setkali. Nevím, jak nás to napadlo, ale něco nás tam táhlo. Posadila jsem se na starou houpačku a David se opřel o její konstrukci. Najednou se ozvalo hluboké burácení a blízko nás se otevřel jakýsi vchod do skály. Ještě jsme ani pořádně neviděli, co se skrývá uvnitř, ale vlezli jsme tam. Uvnitř jsme našli laboratoř s velkými stroji, barevnými světélky a vedle nich stáli vědci v bílých pláštích. Úplně na nejvyšším podstavci ležel Davidův náhrdelník. Měli jsme štěstí, že nikdo jiný než my se nemohl hýbat. David hrdinsky řekl, ať tu na něho počkám a on dojde pro náhrdelník. Poslechla jsem ho a David se pro něj vydal. Vzal náhrdelník a my opustili laboratoř bez jediné známky toho, že by tam byl někdo cizí. Tedy ovšem až na to, že jim chyběl ukradnutý náhrdelník. David mi venku vysvětlil, že to byli lovci času, kteří se o náhrdelník zajímají už dlouhá léta. Nikdy by ho ale nenapadlo, že zrovna oni by mu ho ukradli.

„Konečně čas opět půjde dál,“ oznámila jsem. Spojili jsme obě části náhrdelníku. Náhrdelník zazářil a potom pukl a roztříštil se na mnoho kousků. Čas znovu šel. S Davidem jsme se na sebe koukli a usmáli jsme se. Bylo ta krásné znovu slyšet lidský smích a vidět vydechované lidi, jak spěchají na autobus. Sice jsem neměla náhrdelník, který mi umožňoval mít nekonečně času. Zato si ho budu více vážit a užívat si ho naplno. Toto dobrodružství mi také dalo Davida, který se stal mým nejlepším kamarádem. Chodíme spolu do školy a společný čas si užíváme spolu.

Od začátku - Michaela Krycnerová

Seděla jsem v čekárně a žaludek jsem měla sevřený strachem. Celá jsem se třásla. Co jim asi tak řeknu? Mám jim říct pravdu? Nebo mám lhát? Běhaly mi v hlavě otázky jedna za druhou. Srdce mi bilo jako splašené. Nechci tam, ale když jim řeknu pravdu, možná se mi uleví. Jenže, co když to budou chtít řešit? Holky se to dozví a ublíží mi. Nemůžu jim říct pravdu, to mě budou trápit do smrti. Už dlouho to nevydržím.

Trvá to skoro rok. Jakmile jsem nastoupila do prvního ročníku střední školy. Vyhlídly si mě. Už první den na mě začaly pokřikovat. Neměla jsem tam žádnou kamarádku, protože jsem typická introvertka, takže snadná oběť šikany. Na základce se mi nic takového nedělo. Měla jsem tam

nejlepší a zároveň jedinou kamarádku Kláru. Byly jsme na všechno dvě. Jenže ta je teď někde na zdravce a já jsem tu sama.

No a teď je půlka května a já tu sedím v čekárně u psychologa, s obrovským strachem. Není mi nejlíp. Ani nevím, proč jsem sem chodila. Asi už nechci mít černý svědomí za to, že jsem to nikomu neřekla. Na školy jezdí různí pedagogové s přednáškami, o tom, jak se to snaží zastavit a já to všechno zkasím. Měla jsem se svěřit. Jenže komu? Táta od nás odešel, už když mi byly tři roky. Máma kvůli tomu musela změnit práci. Pracuje pořád, vůbec na mě nemá čas. Ani si pořádně nevzpomínám, kdy jsme spolu byly někde na výletě, nebo třeba na večeři. Sourozence nemám, jsem vlastně úplně sama. Na všechno a na všechny. Proto sedím teď tady? Možná. Chci začít žít od začátku. Prosila jsem mámu, jestli bych nemohla jít na jinou školu, ale ta jen řekla, že teď nemá čas, prý to vyřešíme později. Ale jestli se ty blbky dozví, že jsem o tom někomu řekla, ublíží mi. Měla bych jít pryč...

Z mých myšlenek mě vytrhl něčí hlas, oznamující že jsem na řadě. Nádech a výdech. „Budeš lhát! Nesmíš říct pravdu, prostě nesmíš!“ opakovala jsem si v duchu. Vešla jsem. Jako z obrovské dálky jsem zaslechla: „Posaďte se.“ Tak jsem si sedla. Byla jsem jako ve snu. Nevnímala jsem. Jen jsem zadržovala slzy a myslela na tu hrůzu. Bylo to všechno tak živé. Tak moc živé. „Haló slečno,“ vytrhl mě z přemýšlení nějaký hlas. „Promiňte, já jsem...“ zvedla jsem hlavu a oněměla jsem úžasem. Ten muž, který seděl naproti mně...

Strašně mi někoho připomíná. Mé podvědomí ho zná...Ale odkud? Zopakoval mi to, co říkal před tím. „Dobrý den,“ hlesla jsem. „Já jsem Veronika.“ Na chvíli se odmlčel, jakoby přemýšlel. Nebo snad vzpomínal...? Další otázka byla mířená na to, proč tu jsem. To mě vrátilo zpět do reality. Sklopila jsem oči. „Mně můžete věřit, Veroniko,“ dodal. „Budu si dělat poznámky, ale všechno bude anonymní. Bude to jen mezi námi, pokud budete chtít.“ Přikývla jsem. Zhluboka jsem se nadechla a trhaně jsem spustila. Lhala jsem. Řekla jsem mu, že mi umřela sestra při autonehodě a ještě nějaký kraviny. Asi po minutě přerušil mé koktání. „Veroniko, sama tomu nevěříte, tak proč to říkáte mně? Myslíte si, že já tomu uvěřím? Ne. Jsem tu proto, abych vás vyslechl a pomohl vám.“ Lehce se usmál a povzbudivě mi stiskl ruku. „Jen do toho,“ dodal. Uvnitř mě se spustil boj. Část mě křičela, ať mu řeknu pravdu, protože už se přeci nechci trápit. A kdo jiný mě vyslechne, když ne on. Je to přeci jeho povolání, ne? Jenže moje druhá část křičela, že pokud mu řeknu pravdu, dozví se to holky. „Lži! Musíš lhát!“ křičela jedna část. „Řekni pravdu. Sama moc dobře víš, že chceš říct pravdu. Tak proč to neuděláš? Vážně se bojíš? Nesmíš se bát, řekni pravdu!“ hlásala má druhá část. Zavřela jsem oči, aby přes ně nemohly slzy a slyšela jsem sama sebe, jak říkám pravdu. Řekla jsem mu snad úplně všechno. Vylila jsem si před ním celé své zlomené srdce. Když jsem skončila, rozbřečela jsem se. Už to nezvládám, je toho na mě moc. Všeho. Ten muž chvíli nic neříkal. Zase jakoby přemýšlel. Máma se takhle dívá, když vzpomíná. Že by i ten muž vzpomínal? Po dlouhé pauze se mi podíval do očí. Já jsem ty svoje sklopila. Po tvářích mi zase začaly stékat slzy. Jako ve snu mě dovedl k židli a oznámil mi, že se to musí řešit. Někam odešel, nevím kam. Já pořád plakala. Styděla jsem se za sebe. Nedokázala jsem si představit, že bych měla jít zítra do školy. Nechci ty „krávy“ ani vidět. Bojím se.

V tom jsem prudce vstala a rozběhla jsem se pryč. On vyběhl za mnou, jenže já byla mladší, tudíž i rychlejší. Navíc utíkám často. Ze školy, i z domu. Slzy už mi z očí tekly proudem. Měla jsem chuť křičet. V tom se to stalo. Chtěla jsem odbočit, ale už bylo pozdě. Dětilo nás jen

několik metrů. Zrychlil se mi dech. Oči mi tikaly ze strany na stranu. Třeba si mě nevšimnou, ale to asi těžko, na ulici jsme byly jediné. Dostala jsem obrovský strach. Šly přímo proti mně. Ony. Ty, které mi zničily život.

Zastavila jsem se, sedla jsem si a schoulila se do klubíčka. Nohy stáhla k břichu a čekala jsem, až mě Katka, Silvie nebo Monika zahltí nadávkami a výhrůzkami. Jenže ono nic. Pomalu jsem otevřela oči. To co se mi naskytlo před očima, bylo nevidané. Sylvie plakala, Monika měla kamennou tvář a ani Karolína neměla k pláči daleko. Co se to s nimi stalo? Naše „hvězdy“ přece nikdy nebrečí. A už vůbec ne přede mnou. První se vzpamatovala Monika. Ruce měla za zády a nohou nervózně hrabala před sebou v kamínkách na cestě. Očima nervózně přejížděla z jedné své kamarádky na druhou, jenže ani jedna se zjevně ke slovu neměla. Zmátly mě. Takhle se nikdy nechovaly. Možná, že se to dozvěděly, ale jak? V tom mi zazvonil mobil. Holky sebou zděšením trhly. Zalovila jsem v kapse, abych ho vytáhla, v tom Monika vyjekla: „Nezvedej to, prosím!“ Udiveně jsem na ni pohlédla. Proč bych to jako neměla zvedat? Kdo mi vůbec volá? Podívala jsem se na mobil. Další šok. Nikdy, ale opravdu nikdy si nepamatuji, že by mi volala máma. Její číslo mám uložené jen tak pro jistotu. Nikdy jsem ho nepoužila. K čemu taky, když se téměř nevidáme? Musím to zvednout, zajímá mě, co se stalo, že volá... „Ano?“ řekla jsem poté, co jsem příchozí hovor zvedla. „Miláčku, kde tě najdu?“ ozvalo se z mobilu. Cože? Nechápala jsem. Jak, kde mě najde? A proč mi říká miláčku?! „Veru, jsi tam? Kde teď právě jsi, jedu z práce za tebou. Volali mi z poradny. Všechno vím. Potřebuji si s tebou promluvit.“ Jo taaak. Už tomu začínám rozumět. „Na nábřeží. Před tou cukrárnou,“ pípla jsem do sluchátka. Ještě jsem slyšela upozornění, že nemám nikam chodit. Stála jsem jak přikovaná, mobil pořád u ucha. V tom ke mně přišla Silvie. Podívala se mi zpřímá do očí. „Vyloučili nás,“ hlesla tichým hlasem. A to, co jsem slyšela z Karolíniných úst, mi vyrazilo dech. Oněměla jsem. Karolína se mi omluvila. Prý se to všechno dozvěděla ředitelka. „Chtěly jsme tě ještě najít a omluvit se. Neměly jsme to dělat.“ Ostatní už jsem neposlouchala, protože jsem zaslechla přijíždějící auto. Ohlédla jsem se. Holky zmlkly a pohlédly stejným směrem. Auto zastavilo a z něj vystoupila matka i s tím psychologem. Vedla s ním družný hovor. Bylo vidět, že je zmatená, překvapená, ale zároveň se bojí. Když došli ke mně, máma se mi podívala do očí. Rozbrečela se, stejně jako já. Pevně mě objala. Když se ode mě odtrhla, poodstoupila směrem k muži, který mi byl tak povědomý. A teď když tak stál vedle mámy, měla jsem pocit jako bych je vedle sebe už viděla... „Veroniko, promiň mi to. Měla jsem ti říct dřív, jak to bylo. Měla jsem ti říct, že táta od nás neodešel, protože nás neměl rád. Jeho matka, tvoje babička, byla těžce nemocná. Musel se o ni postarat. Já však byla žárlivá husa. Nevěřila jsem mu, myslela jsem, že mě podvádí. Velice drasticky jsme se kvůli tomu pohádali. V práci si na mě všichni ukazovali, ale já měla svoji hrdost a nechtěla jsem přiznat pravdu. Radši jsem tě nechala trpět. Odpuť mi prosím. Připadám si strašně. Jako máma bych ti měla být oporou, jenže já zklamala. Aspoň, že tě vyslechl tvůj táta, když už ne já.“ Máma mě zmátla ještě víc než holky. Ale ty očividně teď byly stejně zmatené jako já. „Počkat, ty mi chceš říct, že ten muž je můj táta?“ došlo mi po chvíli. „Ano Veroniko, já jsem tvůj otec. Chápu, že jsi překvapená, stejně jako já i tvá matka. Ale co kdybychom to vyřešili třeba u nás doma?“ odpověděl za mámu ten muž, teda táta. Máma souhlasila, tak jsme nasedli do auta. Máma už chtěla jet, ale já nemohla. Nemohla jsem tam nechat děvčata jen tak stát. Ony se mi omluvily, odhodily svou hrdost, ne jako tenkrát má matka. Ony se na mne však jen smutně podívaly a vydaly se směrem do centra. Rozběhla jsem se za nimi. „Holky! Já se za

vás ve škole přimluvím. Nemůžu vás tu takhle nechat.“ Silvie mě najednou obejmula. Karolína i Monika se přidaly. Tak jsme tam tak stály s nejistou budoucností, ale pocitem štěstí a lásky, s životem vráceným na startovní čáře.

Zase špenát! - Petra Sedláčková

Mé jméno je Tomáš Mladý. Bydlím s rodiči na kraji vesnice Bobulov. Chodím do místní školy a mám spoustu kamarádů, teda až na jednoho. Jmenuje se Adam a chodíme spolu do stejné třídy. Bývá zlý. Já ho znám od malička, chodili jsme spolu do školky a teď i do školy. Nemá mě moc rád. Radši se mu vyhýbám.

Každý má v životě svoje vysněné místo, kam se chce podívat. I moje maminka má jedno takové. Chce se jet podívat do Paříže. Bohužel nemáme dostatek peněz, protože mí rodiče naletěli podvodníkům. Ti jim sebrali všechny peníze, které měli. Nikomu tenhle pocit nepřeji. Já bych to už taky nechtěl zažít. V posledních měsících jsme na tom ale už lépe. Blíží se maminy narozeniny. Já ani tatínek nevíme, čím bychom jí udělali radost. Kytkou nebo čokoládou? To byly tradiční dárky a my jsme jí chtěli dát něco výjimečného. V každém obchodě jsme se koukali, ale nic jsme nevybrali. Nic co by nás zaujalo. A tak tatínek navrhl, že se podíváme na internet. Koukali jsme na oblečení, na šperky a na kabelky. Já se v těch holčičích věcech moc nevyznám, a tak jsem to nechal spíš na tatínkovi. Ten znal maminku mnohem lépe a déle. Hledali jsme dlouho, teda tatínek. Já jsem mu nakukoval přes rameno. Klesala nám naděje, že stihneme nějaký dárek vybrat. Já jsem navrhl, že se podíváme na poslední stránku, kdybychom nic nenašli, tak ji koupíme třeba kabelku. Na poslední stránce se nám objevila reklama. Cestovní kancelář „Nový svět“ spolu s pořadem „Uvař Česku“ vyhlásili soutěž. Byla o tom, že se do soutěže přihlásí jeden z členů rodiny a uvaří libovolné jídlo. Je to jedno jaké. V den soutěže jim porotci prozradí jednu ingredienci, kterou musí jídlo obsahovat. Hlavní cenou byl zájezd do Paříže. Když jsem to viděl, neváhal jsem a řekl jsem tatínkovi: „Naše maminka je moc dobrá kuchařka. Lepší neznám. Nepřihlásíme ji?“ tatínek přikývl. Potřebujeme její souhlas. Přihlásit se musí sama. Hned jsem šel za ní. „Mami, koukej, co jsme našli,“ s radostí jsem běžel za ní a ukázal jí počítač se soutěží. Maminka se na to koukla, přečetla si to a řekla: „Tak se tedy přihlásím.“ My s tatínkem jsme byli nadšení, protože jsme našli způsob, jak splnit mamince její sen. Zadala tam svoje údaje a poslala přihlášku. Hned ji došel email, kde stálo: *Jste úspěšně přihlášen/a. Budeme se na Vás těšit za týden ve filmovém ateliéru číslo dvacet pět, kde se pořad „Uvař Česku“ natáčí. Sejdeme se zde ve třináct hodin. Pravidla soutěže si pozorně přečtěte na našich webových stránkách.*

Budeme se na Vás těšit.

Cestovní kancelář „Nový svět“ a televizní pořad „Uvař Česku“.

Radostí se mi rozbušilo srdce. Byl jsem už nedočkavý a těšil jsem se na soutěž. Dny utíkaly jako voda a nastal večer před soutěží. Šli jsme spát všichni brzo, abychom byli na ten velký den připraveni, a plní sil. Nemohl jsem spát, jak jsem byl natěšený.

Nastal den „D“. Den soutěže. Maminka je nervózní, ale my ji podporujeme a držíme ji pěsti. Víme, že to zvládne levou zadní. Nasedli jsme do auta a jeli jsme. Cestou jsme si povídali a říkali si vtipy, aby nám to uteklo rychleji. Po hodině jízdy jsme dorazili na místo. Maminka se

šla nahlásit, že tu je a vzít si svoji zástěru se svým číslem. My s tatínkem jsme se šli kouknout dovnitř, proti komu bude soutěžit. Když jsem šel, nedával jsem pozor na cestu, bylo tam hodně lidí a tak jsem narazil do jednoho kluka. „Promiň,“ řekl jsem mu. Neviděl jsem mu do obličeje. Měl skloněnou hlavu. Jak ji zdvihl, hned jsem poznal kdo to je. Je to Adam. „Co do mě strkáš? Nevidíš, kam jdeš?“ Začal být na mě hnusný, ale už jsem si zvykl a ignoroval jsem ho. Nechtěl jsem s ním mít nějaké problémy. Šel jsem radši za rodiči.

Než všichni dorazili, tak jsem šel ještě na záchod. Najednou jsem slyšel, jak tam Adam s někým telefonuje. Víím, že to není slušný poslouchat cizí hovory, ale byl jsem zvědavý. „Mám skvělý plán. O přestávce nasypu do špenátu Tomovi matky hodně koření, aby prohrála,“ řekl potichu Adam, aby ho nikdo neslyšel. Já jsem byl vedle v kabině a rozuměl jsem mu. Radši jsem potichu odešel ze záchodu. Mezitím všichni přišli a soutěž mohla začít. Porota všem popřála hodně štěstí, ale ještě jim prozradili tu tajnou přísadu. „Tajná přísada je...špenát,“ řekla s napětím porota. Já jsem byl v tu chvíli zaražený. Nečekal jsem, že to bude zrovna špenát. Ale mamince jsem věřil, protože určitě něco dobrého vymyslí. Běžel jsem se jí hned zeptat. Řekla mi, že má ráda klasická jídla a tak uvaří bramborový knedlík, špenát a maso. Pamatovala si tajný rodinný recept, který se v rodině předává po generace. Tento recept udělá jídlo výjimečným. Už se spustil odpočet a pustili se do toho! Nejdřív si šli všichni do spíže pro ingredience. Maminka nevypadala vystrašeně, byla v klidu. Zatím co ostatní spěchali, aby to stihli do limitu. My jsme s tátou všechny pozorovali, ale hlavně naši maminku. Zvládala to

skvěle, jako by byla doma a vařila to jídlo jen pro nás.

Celá soutěž probíhala v pořádku. „Crrrrr“ Zazvonil budík. Skončil limit. Všichni soutěžící začali nosit svá hotová jídla na velký stůl, kde pak je budou porotci hodnotit. Nastala menší pauza. Všichni soutěžící šli na chvíli na čerstvý vzduch a porotci šli do své šatny, takže v místnosti nikdo nezůstal. Tedy ne na dlouho. Adam se už pomalu blížil uškodit mé mamince. Tak jsem šel potajmu za ním. Připadal jsem si jako tajný agent, který někoho sleduje. U mě byl zloděj nebo

padouch Adam. Schoval jsem se pod stůl. Plán mu vycházel. Nikdo tam nebyl teda až na mě. Nejdřív si šel pro nějaké koření, aby mohl jídlo zničit. Udělal to rychle, aby ho nikdo nepřistihl. Já měl taky plán. Až odejde, což bude, doufám, co nejrychleji, tak ty dva špenáty vyměním. Ten špatný dám mamince Adama. Už pomalu odcházel a teď přichází na řadu můj plán. Vylezl jsem z pod stolu a najednou jako bych slyšel porotu. No a byla to ona. Šli asi dřív. „Co můj plán?“ řekl jsem si vystrašeně v duchu. Ani nevím, co bych jim řekl. Tak asi se odplížím pryč za ostatními. Mrzelo mě to. Maminka má zkažený špenát. To určitě nevyhraje. Když tak mamince dáme něco jiného a zkusí to třeba příště. Ale pro mě je vítězka. Jak jsem došel ven, tak všichni začali chodit dovnitř, protože se bude hodnotit. Porota všechna jídla ochutnala a psali si na papír hodnocení. Byli tajemní, nebylo vůbec poznat, jestli jim to chutnalo nebo ne. Proto jsem byl ještě o to víc napjatější, ale myslím, že to nevyhraje. Vše ochutnali a za chvíli budeme znát vítěze. Ještě se porota dohodla a mohlo se jít na to. „Všetchna jídla byla něčím výjimečná, ale vyhrát může pouze jedno,“ pronesl hlavní porotce. Držel v ruce obálku s výhercem. Já jsem byl nedočkavý a už jsem to chtěl vědět. „A výhercem, který obdrží zájezd do Paříže, se stává...paní

Mladá. Gratulujeme,“ řekl nadšeně porotce. Já jsem měl v sobě smíšené pocity. Na jednu stranu jsem byl rád, že maminka vyhrála a splní si sen, ale na druhou stranu jsem to nechápal, protože to Adam pokazil. Nebyl jsem jediný. Kdo to také nechápal, byl i Adam. Hodně mě zajímalo, proč zrovna vyhrála moje maminka, možná to vyzní divně. Tak jsem se šel porotců zeptat. „Dobrý den, mohl bych se zeptat, čím vás zaujalo jídlo mé maminky?“ zeptal jsem se jich. „Ahoj chlapče, jídlo tvé maminky bylo netradiční a mělo jinou, lepší chuť. Proto jsme ho vybrali.“ Poděkoval jsem a šel jsem pogratulovat mamince. Ta byla šťastná a radostí brečela. Nám s tatínkem moc poděkovala, protože bez nás by to nevyhrála. Bylo rodinné objetí a už maminka dostala hlavní cenu. Zájezd do Paříže. No a stačí jen malý krůček k splnění maminčina velkého snu.

Soutěž už skončila. Všichni se vrátili domů a my také. Doma jsme všichni oslavovali. A mohli jsme už hledat termín. My jsme měli za týden prázdniny. Tak jsme si dovolenou naplánovali hned na první týden.

Jeli jsme tedy do Paříže. Lepší město neznám. Oslavili jsme tam maminčiny narozeniny a ještě nám děkovala, že jsme takovouhle příležitost našli. Užili jsme si to.

A co by to bylo za příběh bez šťastného konce? Vyhrálo dobro i maminka Tomáše.

Obyčejná sedmdesátková love story - Denisa Fikejzová

Červenec 1975, Rye, Východní Sussex, Anglie

Začínaly letní prázdniny. Mně bylo osmnáct let a pracovala jsem jako brigádnice v místním obchodě se sušenkami. Dělalí jsme ty nejlepší domácí citrónové sušenky s bílou čokoládou, jaké si umíte představit. Jemné jako andělský smích, rozplývaly se na jazyku jako obláčky, hotové ztělesnění božstva... Promiňte, nechala jsem se trochu unést. O sušenky tu vlastně vůbec nejde. I když nebýt jich, tenhle příběh by se asi nikdy neodehrál.

Jednou ke mně přišla dívka, na první pohled stejného věku jako já. Věděla jsem, že se před pár dny přistěhovala a nikoho tu nezná. Já nebyla zrovna holka, s kterou by se hodně lidí kamarádilo. Rozhodně jsem se chtěla pokusit na ni dobře zapůsobit. Cítila jsem, že by z toho mohlo vzniknout hezké přátelství. Stála před všemi těmi sušenkami a bylo vidět, že se nemůže rozhodnout. Nedejvíla jsem se jí, všechny vypadaly úžasně.

„Zkuste ty citrónové, naše specialita,“ promluvila jsem na ni.

„Dobrá tedy. Tím snad nemůžu nic zkazit.“ odpověděla.

Ochutnala hned na místě. Zakousla se a doslova ztuhla. Chvilí stála jako zaražená, než se zmohla jakéhokoli slova. „Pane bože. To je snad to nejlepší, co jsem kdy jedla.“

„Však jsem to říkala. Specialita. Nebojte, já se vyznám.“

„No tak to rozhodně. Děkuju moc, bez vás bych tohle božský jídlo asi nikdy neochutnala.“ „Není zač. Jste tu nová, že? Já jsem Jennifer.“ představila jsem se jí.

„Elizabeth, ale můžeš mi říkat Betty. Přistěhovali jsme se sem z Londýna, protože táta si tady údajně našel svoji vysněnou práci nebo co. Nejdřív jsem se divila, proč se z Londýna stěhovat za práci někam na vesnici, ale nakonec jsem za to ráda. Tady na venkově je to podle mě mnohem lepší než ve městě. Moc se mi tu líbí a je tu klid.“

„Vidíš to. A já bych zase nejradši vypadla z téhle díry někam do většího.“

Bylo to nudné nedělní odpoledne a do obchodu nikdo nechodil, tak jsme se daly do řeči. Po chvíli bylo poznat, že máme vážně hodně společného. Zrovna jsme se bavily o hudbě.

„Jó příští týden mají Led Zeppelin v Londýně koncert. Chtěla bych tam jet, ale nemám s kým.“ řekla Betty.

„To si děláš srandu! Vážně?“ odpověděla jsem, „Pane bože, miluju je... Víš co? Mohly bychom jet spolu!“ Vůbec jsem nad tím nepřemýšlela. Prostě to ze mě vypadlo. O sekundu později jsem toho začala litovat. Však se sotva známe. Co si o mně Betty pomyslí? Ona ale neváhala a vykřikla:

„Tak jo! To bude skvělý. Už se nemůžu dočkat.“

Koncert jsme si skvěle užily. Můžu s jistotou říct, že to byl ten nejlepší zážitek mého života. Od té doby jsme každý den chodily ven a už do týdne se z nás stala naprosto nerozlučná dvojka. Byla jsem vážně šťastná. Jednoho dne mě Betty přivedla k sobě domů a představila rodině. S jejím tátou jsem se sotva stihla srazit ve dveřích, protože teď trávil veškerý čas v práci. Její maminka na mě byla moc milá a přemluvila mě, abych zůstala na večeři. Pane jo! Tak skvěle jsem si před tím dlouho nepošmákla. A taky jsem se seznámila s jejím bratrem. Jmenoval se James a byl o rok starší než my. Vážně jsme si sedli a netrvalo dlouho a byla z nás tři parta. Všude jsme chodili spolu. Byli jsme si bok po boku prakticky pořád. Občas za mnou James dokonce přišel do práce a po tom, co mi skončila směna, jsme šli vyzvednout Betty a byli venku až skoro do noci. Nic nemohlo překonat to, jakou radost jsem měla, když jsem byla se svými přáteli.

Srpen 1976

Posuneme se o rok kupředu. Jsou opět prázdniny. James dostal od rodičů k narozeninám nové auto, nádherný rudý Triumph TR6. Dohodli jsme se, že vyrazíme kempovat. Někam hodně daleko. Na pořádný roadtrip. Těšila jsem se na to hodně dlouho. Už týden předem jsem si vybírala oblečení. Pamatuji si to do teď. Měla jsem na sobě džínovou sukni, bílou košili uvázanou nad pasem, pár bot Converse a celý outfit jsem doplnila kulatými slunečními brýlemi a oranžovým šátkem zavázaným ve vlasech. James mi tehdy řekl, že mi to moc sluší. Ještě teď mám živě v paměti, jak moc jsem se červenala. Nevěděla jsem, co na to říct. Ještě nikdy před tím mi tohle nikdo neřekl. Kromě mých rodičů samozřejmě. Ti mi to říkali každou chvíli. Ale tohle bylo něco jiného. S sebou jsem si ještě zabalila džíny a tričko Led Zeppelin, které jsem si koupila o rok dříve na koncertu. Přece jen je to o dost pohodlnější. Ani jsme nevěděli, kam pojedeme. Zkrátka jsme se rozhodovali po cestě, kde odbočíme doprava, kde doleva a kde pojedeme rovně. Z autorádia vyhrávala kazeta, na kterou si James k téhle příležitosti nahrál vlastní playlist písniček.

„Co to je?“ zeptala jsem se, „Tu jsem asi nikdy neslyšela.“ Moc se mi líbila.

„Lake Shore Drive,“ odpověděl James, „Zpívá ji Aliotta Haynes Jeremiah. Podle mě je to perfektní roadtripová písnička.“

V hudbě se vyznal jako nikdo jiný. A rozhodně měl pravdu. Hodila se úžasně. A tak jsme pokračovali dál po cestě, kam nás vítr zavál, se staženou střechou a pozitivními myšlenkami. Povídali si a smáli se. Každému z vás bych přála zažít ten pocit. Ten skvělý pocit, kdy jste s lidmi, které máte rádi, máte vítr ve vlasech, posloucháte svou oblíbenou hudbu a zapomínáte na všechno špatné. Zkrátka když si užíváte života, jak nejvíc to jde.

Na konci dne jsme se utábořili. Už ani nevím, kde to bylo. Na tom ale vlastně nesejde. Betty si s sebou vzala svou novou kytaru. Celou noc jsme proseděli u táboráku a zpívali naše nejoblíbenější písničky. My Sweet Lord od George Harrisona, Angie od Rolling Stones, Wish You Were Here od Pink Floyd, zkrátka to nejlepší z hudby. Pozdě k ránu si vzal kytaru James.

„Nevěděla jsem, že to umíš.“ řekla jsem.

„No jasně, že jo.“

„Tak se ukaž. To chci teda vidět.“

Jen co začal hrát první tóny Love of my Life od Queen, ztuhla jsem. Byla to nádhera. Betty nemohla jinak, než hned začít zpívat, přestože měla pusu plnou opékaných maršmelounů. Já a James jsme dostali záchvat smíchu. Tyhle momenty jsem měla na našem přátelství nejradši. James musel začít hrát znovu a Betty pak už našťestí dál nezpívala a za to jsem byla moc ráda. Jak jsem tam tak seděla a dívala se do ohně, zaposlouchaná do překrásného zvuku nástroje, občas se můj pohled zatoulal na Jamese, který pod svitem nočního měsíce, musím přiznat, vypadal nádherně a já si začala něco uvědomovat. Pane bože! Já k němu asi něco cítím.

O týden později

Je to tak. Jsem do Jamese zamilovaná. Nevím přesně, co mám s touto skutečností dělat. Nemůže mě mít také rád? Určitě jen jako nejlepší kamarádku. Ale co by pak znamenaly všechny ty momenty, kdykoli mi řekl, jak mi to sluší? Kdykoli mi podržel dveře nebo za mnou z ničeho nic přišel do práce a zůstal tam se mnou, dokud jsem neskončila? Nemohlo by to snad něco znamenat? Sešla jsem se s Betty. Ona určitě bude vědět co s tím, říkala jsem si. Všechno jsem jí vyklopila.

„Tak to je teda dobrý.“ vyhrkla.

„Co je na tom tak skvělého podle tebe?“

„Copak jsi nikdy neviděla, jak se na tebe kouká? Jak se mu rozzáří oči pokaždý, když tě uvidí? Jak se na tebe usmívá jako sluníčko? Holka, ten je do tebe zabouchlej už od první chvíle, co tě spatřil.“

„V-vážně?“ vykoktala jsem.

„No jasně. Koukejte s tím vy dvě hrdličky co nejrychlejc něco udělat.“ řekla, načež pak odešla domů.

Nemohla jsem na to přestat myslet. Je to pravda? Musím uznat, že si vybavuji všechny ty věci, o kterých Betty mluvila. Ale vždycky jsem si myslela, že se tak James chová ke všem. Že je prostě takový. Zdá se, že ne. Ale co teď?

Další den

Ale ne. Ale ne! Právě za mnou přišel do práce. Co mám dělat? Nemůžu se na něj ani podívat, aniž bych nezačala panikařit.

„Ahoj Jen,“ promluvil na mě. „Hele říkal jsem si, jestli bys někdy nechtěla někam zajít?“

Co tak najednou? Řekla mu snad Betty něco? Pane bože, doufám, že ne! Mělo to být jen mezi námi. Musím se uklidnit.

„Však někam chodíme pořád.“ zasmála jsem se.

„Jó no já myslel jenom ty a já.“ Nevěřila jsem tomu. Zve mě snad na rande?

„No jasně. Tak jo.“

„Dobře. Dneska v osm. Počítám s tebou.“ Odešel. Začala jsem poskakovat jako šílená. Že by to bylo takhle jednoduché?

Ten večer jsme se skvěle bavili. Nakonec jsme si koupili zmrzlinu a šli si sednout do parku. Musela jsem něco udělat.

„Jamesi?“

„Ano?“

„Ty... Ty ke mně něco cítíš?“ Chvilí mlčel.

„Možná trochu?“ Vyznělo to spíš jako otázka.

„Jak to myslíš?“

„Myslíš si snad, že bych tě zval na rande, kdybych k tobě nic necítil?“

„Takže je to rande?“ Začal se smát nad mojí hloupou otázkou.

„No jistě. Co jsi myslela?“ Byla jsem tak ponořená do zvuku jeho smíchu, že mi chvíli trvalo, než mi došlo, že ode mě opravdu očekává odpověď.

„Já upřímně ani nevím.“ Znovu se zasmál. Mohla bych to poslouchat pořád.

„No vidíš. Tak je to rande a víc už se v tom šťourat nebudeme, dobře?“

„Dobře,“ odpověděla jsem. Chvilí bylo pouze ticho, než jsem ho prolomila svou otázkou, nad kterou jsem už pěkných pár minut přemýšlela. „Ale jak dlouho?“

„Co jak dlouho?“

„Jak dlouho ke mně něco cítíš?“

„Abych řekl pravdu, už od chvíle co jsme se seznámili.“

„A to mi to říkáš až teď?“

„Měl jsem ti to říct dřív?“

„Jistěže ano. Já se tady ve dne v noci trápím tím, že jsou ty city jen na mojí straně a ty tady na mě vybalíš tohle.“

„Takže pokud to dobře chápu, ty se mi tu teď vyznáváš?“ Brala jsem to naprosto seriózně, ale on se začal opět smát a já si nemohla pomoci a musela se přidat. Když jsme se konečně zklidnili, James znovu promluvil:

„A od kdy máš vlastně ty tyhlety...“ dělal, jako by hledal to správné slovo. „City?“

„Já ani nevím. Uvědomila jsem si to, když jsi hrál na kytaru u toho ohně.“

„Tu písničku jsem se popravdě naučil kvůli tobě.“ Je možné, abych se do něj každým slovem, co řekne, zamilovala ještě víc a víc? Protože po téhle větě jsem myslela, že se na místě láskou rozteču. Zbytek večera jsme strávili přesně na té lavičce, kde jsme byli do teď a smáli se každé blbosti. Bylo to kouzelné. Ačkoli pohledy kolemjdoucích byly k nezaplacení. Mně to ale nevadilo. Byla jsem šťastná

Abych to zkrátila... Nyní je rok 1982. Stále bydlíme v Rye. Já se oficiálně stala majitelkou obchodu se sušenkami. Zatímco tohle píšu, James ukládá do postele našeho malého synka Freddieho. Pojmenovaného po muži, který složil tu nádhernou píseň, díky které jsme se dali dohromady. Zpívá mu Our Last Summer od Abby – Naši nejmilejší. Symbolizující to léto, kdy naše láska začala. A já jsem šťastnější než kdykoli dřív a nemohu nic jiného, než říct:

„Díky bohu za citrónové sušenky.“

Místo zkázy - Viktorie Schwabová

Nevím, proč jsem to udělala, ale šla jsem blíž. Něco mně tam přitahovalo. Pokračovala jsem a stromy se zvětšovali. Byla jsem tomu blíž, než jsem chtěla. Něco mně přinutilo dotknout se prvního stromu a dál už to šlo samo. Uviděla jsem uprostřed velikou hroudu z listí. Mé tělo, které už nebylo ovládáno mou myslí se vydalo na ni. I když jsem se usilovně snažila odejít, nešlo to. Každý krok byl těžší a těžší a já už skoro brečela. Najednou jsem byla nahoře. Nic se nedělo. Bála jsem se snad zbytečně? Ne. V okamžiku začalo pršet a hřmít létaly blesky a les začal hořet. Bylo světlo a zase tma.

Probudila jsem se na tvrdé slaměné podestýlcepřikryta hrubou šedivou dekou. Ze stran na mě byly natlačeni další lidé a já se cítila jako sardinka v plechovce, která se nemůže ani pohnout. Na sobě jsem měla nepohodlný oblek s bílo černými pruhy jako ve vězení. „Co jsem proboha udělala?“ přemýšlela jsem a stále si nemohla vzpomenout, co před několika okamžiky stalo. Chvíli jsem tam proto jen tak polehávala a snažila se přijít na to kde jsem.

Je rok 2020 a chystáme se jet na chatu. Toto místo přímo zbožňuji, jelikož je daleko od lidí, kteří by mi mohli ublížit. Vždy se tak moc těším, ale dnes jako by se přihnala nějaká bouře, co ve mně nadšení potlačovala. I přes toto jsem se pomalu odhodlala dojít do koupelny. Když jsem dorazila na snídani, tak se na mě můj mladší bratr jen zašklebil a už jsem tušila, že něco provedl. Jako bych to neříkala. Obsah mojí krabičky sušenek byl poloprázdný a zbyla vněm jenom jedna zlomená pochutina. Mávla jsem nad tím rukou a radši se vydala pro cereálie.

Po ani ne minutě mého přemýšlení jsem zaslechla hluboký hlas muže, jenž křičel podivná cizí slova. Jelikož jsem mu nerozuměla ani A opakovala jsem to co dělali ostatní. Vstali, obuli se a rychle se zařadili. Tentokrát to byl, ale jiný, co nás obcházel a shazoval na zem. Hned jak jsem nuceně poklekla, hodila jsem na onoho člověka oblečeného ve vojenském obleku znechucený úšklebek. K mému neštěstí si mě tento mladík všiml, avšak nic moc neudělal, když nepočítám tu tichou nadávku v cizím jazyce. Na další povel jsme vstali a vydali se ven ze stavení. Došli jsme k zvláštnímu okénku a jelikož jsem byla mezi prvními v řadě tak jsem velice rychle zjistila k čemu slouží. Vydávali zde nechutné polévky, které jsme si bez váhání měli vzít. Sedla jsem si a pohleděla na břečku, v tu chvíli se v mé mysli zjevovala další podivná vzpomínka.

„Mňam ty jsou tak dobré.“ povzdechla jsem si nahlas nad sladkoučkou snídaní s medem. „Ó to bylo tak procítěné.“ zazněl přes celou kuchyň rádobu vtip mého bratříčka, kterého mama hned napomenula. Radši jsem se proto rozhodla jít sníst tuto dobrotu do vlastního pokoje. Pustila jsem si do sluchátek písničky a začala balit věci na odjezd. Mojí prioritou byly beztak jen mobil, sluchátka, deník a kytara, na kterou jsem se ráda učila v přírodě hrát. Zhlédla jsem dalších pár videoklipů, projela sociální síť a šla do auta. Dnes jsme odjížděli nezvykle brzo. Docela mě to překvapilo, ale nelámala jsem si s tím hlavu. Nasedla jsem a zaposlouchala se do melodie, jež mi hrála v uších.

S vážnou nechutí jsem zmiňovaný pokrm snědla. A překvapivě chutnal ještě hůř, než jsem myslela. Po rozhlédnutí jsem, ale uviděla, jak ostatním chutná a domnívala se, že jsem zřejmě moc vybíravá. Znovu jsme se postavili do řady a následoval asi desetiminutový přesun k nákladním vozům. Cestou jsem nic moc nevnímala. Všimla jsem si pouze jednoho. Z komínu té největší budovy stoupal podivně zapáchající kouř, zavánějící jako hniloba. Nasedli jsme do vozu

a já si našla místečko v rohu vedle asi stejně staré dívenky jako já. Ze zvědavosti mě napadlo, zeptat se co tady vlastně děláme. „Cože ty nevíš, kde jsme?“ řekla potichu a nechápavě. „Si snad židovka, nebo... ne?“ dodala a odvrátila se ode mě.

Cesta trvala tak zhruba hodinu s různými zastávkami pro nanuky, z kterých si nikdy já ani bratr nemůžeme vybrat, a tak radši rodiče jedou dál. Dále jsme pokračovali na z drmolené lesní cestě. Potom přes louku do lesa, a nakonec na opuštěnou chatu v které vyrůstala moje prababička. Po příjezdu jsme byli omrknout ono místo, jestli zde je vše, jak má být. Můj sourozenec se však těšil na jiné. Sběr lesních jahod a borůvek nástěšilo oba a vždy jsme soutěžili o to kdo jich víc nasbírá. Jak jsem mohla tušit, vyhrál to znovu soupeř, jelikož jsem nebyla, tak hbitá, abych mu jako on mě vždy vše vyfoukla.

Snažila jsem se spát, jelikož jsem byla hladová a nespá. Nešlo to. Každou chvilku se auto houpalo sem a tam a mně se z toho chtělo zvracet. Když jsme konečně dorazili, vyhnali nás násilím ven i když se nikdo nesnažil nijak bránit a já v tu chvíli pochopila, že to do této chvíle byla jen „pohádka“. Ocitli jsme se totiž na jakém si pracovišti. Doruky nám dali motyky a my jsme museli okopávat pole. Nikdy jsem nic takového neviděla. U nás na to byli traktory, ne? Radši jsem, však nic neříkala a snažila se alespoň něco udělat. Po úmorném dni, kdy nám dali sotva jeden nechutný pokrm jsme se vraceli celí znavení zpět. Pořád jsem to nebrala jako skutečnost, a tak se má mysl opět uchýlila k vzpomínání na předchozí den.

„To není fér.“ naoko jsem se urazila a šla pryč abych se mohla dostavit na mé oblíbené místo. V autě jsem popadla kytaru a kráčela si to na louku ze které byl nádherný výhled na zdejší hory. Sedla jsem si a začala pobrnkávat náhodnou melodii. Rozhlédla jsem se po okolí. Jediné, co jsem v tu chvíli vnímala bylo ševlení listí, zpěv ptáků a... ostrov na louce. Byl tam vždy. Malý ostrůvek s pěti vysokými stromy uprostřed velikého moře trávy. Bála jsem se tam chodit. Toto místo na mně působilo vždy tajemně a strašidelně, i když se jen tak ničeho nebojím. V nenadání jsem, však vstala a šla k němu. Nevěděla jsem, co dělám.

V táboře jsme dostali znovu zbytky jídla z rána. Neměla jsem hlad a jelikož jsem byla zabraná do vlastních vzpomínek ani mě to nelákalo. Příkladali nám stoupnout si do řady a být zticha. Vybírali lidi. Postupně šli po pořadě. Celou dobu jsem dělala nenápadnou a měla zavřené oči. Hotovo? Pomyslela jsem si a podívala se na odcházející zástup, ale... najednou se jeden voják otočil a zaměřil pohled na mně. Přišel a táhnul mě do houfu odsouzenců, i když jsem se bránila vši silou. Byl to ten samý, co ráno. Šli jsme tam. Do té budovy s komínem. A co bude? To vím.

Jdu umřít.

Mí rodiče se zbláznili - Kateřina Kaucová

Milé děti, rodiče vám určitě vyprávěli pohádku o Červené Karkulce, Popelce, Růžence a mnoha dalších princeznách, ale o jedné jste určitě ještě nikdy neslyšely.

Tato krásná hodná dívka se jmenuje Štěpánka a žije v království Bílé Růže. Nikoho nebaví trávit celý svůj život na jednom místě a úplně stejný problém měli král s královnou tohoto krásného království, kteří se rozhodli jet na cestu kolem světa. Štěpánce se ale nikam jet nechtělo, a tak zůstala v říši a své osmnácté narozeniny oslavila sama. Ubíhaly dny, týdny,

dokonce i měsíce a po opravdu dlouhé době se královští rodičové vrátili domů. Něco ale nebylo v pořádku.

Když král vystoupil z kočáru, měl na hlavě místo koruny klobouk a na nohách podivné otevřené boty, v nichž měl podobné ponožky, jako jí kdysi pletla babička do postýlky.

„Ahoj Štěpánko, jakpak se ti dařilo? Doufám, že dobře?“ řekl pan král a pomohl vystoupit královně z kočáru. Princezna se podivila ještě více, protože královna na sobě měla upnuté šaty končící o mnoho dříve, než jí začínají kolena a černé brýle přes které jí nebylo vidět do očí. Oblečení krále i královny vůbec neodpovídalo základům etikety v království. Matka své dítě s láskou políbila a dodala: „Někoho jsme ti přivezli“.

Z kočáru vystoupil hubený muž v podivném červeném přehozu a zelenými kalhotami s hnědým kufříkem, který pořád nosil u sebe. Jeho ostré rysy v tváři v princezně vyvolaly pocit úzkosti a ještě více se lekla jeho zelených očí. Jmenoval se Vincent. Už to jméno znělo tak pisklavě jako myška, která vyběhla z kočáru hned za ním a běžela za královnou a králem. Štěpánka se myšky velmi lekla a ani Vincent se jí vůbec nelíbil. Měla podezření, že mu jde hlavně o peníze a přízeň panovníků.

„Tento pán ti bude dělat učitele. Chceme totiž, aby ses naučila pracovat s počítači. Říkali jsme si, že to tady máme všechno staré a nezajímavé. V jedné zemi, ve které jsme byli, stačilo zmáčknout takové tlačítko a například se otevřely dveře. Budeme to tady mít také tak moderní. Už jsme, díky Vincentovi, objednali pána, který nám dodá počítače a pomůže zavést elektřinu, bez ní by nic nefungovalo.“

Dívka nevěřila svým uším. Najednou chtějí král s královnou něco měnit, do teď se nemohl přestavět ani nábytek v pokojích a najednou celé království? Dívka své rodiče vůbec nepoznávala. Dokonce jednoho dne za její maminkou viděla běžet úplně tu samou myš, která za nimi vystoupila z kočáru. Královna se ale vůbec nelekla. A přitom se dříve těchto stvoření nesmírně bála.

Štěpánka měla za sebou už dvě hodiny s těmi podivnými stroji a vůbec se jí nelíbily. Počítačům nerozuměla a Vincent byl na ní velice nepříjemný. Pořád jí chválil šaty, ptal se, kolik peněz stály a další podobné otázky. Vždycky měl s sebou ten hnědý kufřík, a i když Štěpánku velice zajímalo co v něm je, byl vždy tajemný a nikdy jí nedovolil se kufříku ani dotknout.

Princezna už byla ze všeho zoufalá a její rodiče jí neposlouchali. Až jednoho večera, když v noci nemohla usnout, se procházela po dlouhých chodbách zámku a v tom slyší z pokoje Vincenta, jak si s někým povídá za pomoci takové zvláštní krabičky. Pomalu se vydala za ním a poslouchala za dveřmi.

„Prokope dík za ty počítače a elektřinu. Klapeto tady jak na drátkách. A neboj, vše mám pod kontrolou. Těm dvěma kašparům na trůně jsem na ruku připevnil ty tvoje mechanické náramky, díky kterým je můžeme ovládat. Ti vůbec nevědí, co se tady děje a ten nápad s tou hlídací myší, byl úžasný. Náramky střeží perfektně a já tady nemusím skoro nic dělat. Jen učit tu husu, co je úplně levá. Představ si, že ani ten počítač neumí zapnout. Už se těším, až přijedeš. Budeme se tu topit v penězích.“ Poté už vypnul tu mluvící věc a šel spát. Zato princezna celou noc nezamhouřila oka. Nikdo jí přece nebude říkat husa a své rodiče z moci nějakých náramků zachrání. Protože se myší bála, další den poprosila zahradníka, aby jí pomohl myšku chytit a dát do klece. Musela jí někam schovat a jediné bezpečné místo byl její pokoj. Sice trochu nerada, ale nakonec tam myšku odnesla a dala jí dokonce sýr. V noci se potají připlížila do ložnice rodičů a

pokusila se jim náramky sundat z ruky. Vůbec to ale nešlo, a tak celá smutná odešla do svého pokoje odpočinout si. Lehla si do postele a najednou slyší drncání, škrábání a velkou ránu.

Rychle rozsvítila a na zemi vidí jenom zbytky z klece. A hned o kousek vedle stál mládenec s blondatými, zajímavě učešnými vlasy na stranu a modrýma očima, která chránila jakási sklička. Vypadal jako nějaký princ, protože měl na sobě slušné, bohatě zdobené oblečení.

„Áááááá,“ zaječela princezna. Chlapec jí však ujistil, že jí nechce nic udělat. A tak začal jejich rozhovor. „Co tady děláte, pane? Proč jste v mé ložnici?“

„Já jsem myška, teda Tadeáš, princ ze země Tisíce moří. Jsem tu, protože jste mě vysvobodila, děkuji.“ Princezna se také představila a pak si uvědomila: „Ale jak jsem vás vysvobodila? Já vám přece žádnou pusu nedala. Když jsem byla malá, maminka mi vyprávěla o princezně, která svým polibkem vysvobodila prince z podoby žabáka. A jestli jste byl myš nebo žabák je celkem jedno, ne?“

„To nedala, princezno,“ usmál se Tadeáš. Poté dodal: „Dala jste mi sýr. To je moje neoblíbenější jídlo, a jen to mě dokázalo přeměnit zpět ze zakletí toho čaroděje.“

„Čaroděje?“

„Ano, Vincent je kouzelník z moderního světa. Pracuje s těmi krabicemi, které vědí skoro všechno. I moje rodina se od něho nechala nachytat. Ještě s jedním přítelem, myslím, že se jmenuje Prokop, co ty bedny vyrábí. Vždy ukradnou všechny peníze z královské pokladny a poté zámek zničí. Já jsem se však od mého dobrého přítele dozvěděl, že když jeho výrobky namažu jeho oblíbeným pitím, zničím je tím. Co je to však za pití nevím. Vincentovi to však stačilo, že vím tohle a proměnil mě v toho zvláštního hlodavce. Poté jsem musel dělat, co chtěl on. Nějak mě ovládal a já vůbec nevím jak.“

„Tadeáši, pomůžeš mi zachránit moje rodiče? Já ho jednou slyšela, jak se s tím Prokopem bavil přes takovou věc a říkal, že maminka s tatínkem mají na rukách nějaké náramky. Přijdeme na to, jakým pitím je musíme potřit a ty náramky zničíme. Jen se nesmí dozvědět, že už nejsi myš.“

A aby Tadeáš Štěpánce mohl pomoci, převlékl se za vědce a přijel na zámek jako na návštěvu. Oba u každého jídla sledovali, jaké pití si dává, ale pořád zkoušel nové druhy čajů, šťáv i alkoholu. Toto pozorování k ničemu nevedlo. Až jednou Vincent neopatrně rychle položil svůj kufřík a něco v něm zacinkalo. Tadeášovi i Štěpánce bylo hned jasné, co je v kufříku.

Potřebovali se k němu dostat a nikdy jindy, než v noci nemohli. Proto jednou po odbítí půlnoci se potichu vydali do Vincentova pokoje. Po špičkách našlapovali až k jeho posteli, u které byl kufřík položen. Princezna ho už už chtěla vzít a... Vincent najednou vstal z postele. Začal se procházet po pokoji a u toho říkal: „Peníze, penízky, penízečky“. Princ a princezna jenom tiše stáli v koutě a doufali, že si jich Vincent v té tmě nevšimne. Překvapilo je, když přišel přímo za nimi a svoji noční čapku nasadil Tadeášovi na hlavu a poté znovu ulehl do postele.

„Máme štěstí, Štěpánko, byl jenom náměsíčný. Zkus opatrně otevřít ten kufřík.“ Dívka tak učinila, ale byl zamčený. Museli protovelice potichu proslídit celý jeho pokoj, ale i toto hledání bylo marné.

„Podívej se ještě do šuplíku v jeho nočním stolečku,“ řekla Štěpánka Tadeášovi. A jak se princ ohnul, spadla mu čapka, kterou mu nasadil Vincent. Když se bambule dotkla země, potichu zazvonila. Naštěstí to princezna slyšela. Hned čapku vzala a roztrhla bambulku. A co v ní nebylo? Klíč. Rychle otevřela kufr a opravdu v něm byly sklenice s podivnou zelenou tekutinou. Tadeáš nápoj ochutnal a musel potvrdit, že byl opravdu výborný. Vzali si tedy jednu sklenici a

chtěli rychle utíkat do ložnice krále a královny. Jenomže Tadeáš zakopl o židli a zlého učitele vzbudil. Začala tedy honička. Princezna i princ utíkali, co jim nohy stačily. Vincent utíkal hned za nimi a skoro chytil princeznu za vlasy. Ta se ale našťestí na poslední chvíli z ruky čaroděje vyvlíkla. Nadělali takového hluku, že král s královnou byli po příchodu Štěpánky a Tadeáše dávno vzhůru. Štěpánka rychle oba náramky polila a tím svoje rodiče vysvobodila. Vincent se však zmocnil sklenice a začal čarovat. „Enter, Delete, Alt, Capslok Shift a dál. Nechci vás tu už vidět, možná v zimě ně-li dříve. To říkám já, čaroděj, nejsem žádný dobroděj.“ Už se snažil vylít nápoj na Štěpánku, prince, královnu a krále, ale Tadeáš byl rychlejší a vodičku obrátil na něj. Vincent zmizel a Štěpánka řekla Tadeášovi: „To bylo velice odvážné, mohl tu tekutinu vylít na tebe, a co já bych si bez tebe tady počala.“ Pak dala Tadeášovi pusku a celou příhodu pověděla mamince a tatínkovi.

Ti byli na oba zachránce náležitě pyšní a vystrojili jim tu nejhezčí svatbu, kterou kdy, kdo měl. A od té doby na zámku žijí Tadeáš se Štěpánkou a mají plno dětí.

A co Vincent? Ten už se na zámku nikdy neobjeví, protože v království Bílé Růže nikdy zima nebyla a ani nebude.

Doufám děti, že jste opravdu pozorně poslouchaly. A až budete mít jednou svoje vlastní děti, tuto pohádku jim i s Červenou Karkulkou, Popelkou, Růženkou i ostatními princeznami budete vyprávět.

Sedm soch (pracovní název) - Barbora Medunová

Postavy:

Bonnie

Alec

(Na scéně jsou jen čtyři čtvercové bloky poskládané do čtverce ve středu scény. Je tu 7 lidí v černém oblečení, ve kterém jde vidět minimum kůže. Mají nasazené bílé masky, které zakrývají celý obličej, dále jen sochy. Socha, která představuje matku, leží vlevo vepředu z pohledu diváka. Socha otce sedí mezi sochou matky a bloky. Sochy pečovatелů stojí v zadní části mírně doleva. Socha Mary stojí vpravo vzadu. Socha Chloe sedí uprostřed pravé části. Socha Finna leží vpravo vepředu a je překryta černým plátnem. Je tu i Alec, oblečený v černém oblečení, stejně starý jako Bonnie, ale nemá masku. Je otočen zády k divákům. Na těch 4 blocích „leží“ Bonnie, teenegerka oblečená v černé sukni a bílé košili, má na pravém zápěstí červený pruh.)

(Bonnie se prudce zvedne a hluboce se nadechne, prudce se na ni rozsvítí bílý reflektor. Zhluboka dýchá, jakoby se těsně vyhnula utopení. Rozhlídne se kolem sebe)

Bonnie (zmateně) Kde to sakra jsem?! (Lehne si na bloky, pauza, zvedne se, vzdechne) Bože. (Dojde k první soše, která má představovat její matku, které zemřela, když byla malá. Má ruce položené na hrudniku a drží v nich květiny. Bonnie k ní přiklekne. Chce jí dát ruku na ruce.)

Alec Nedotýkej se jí, Bonnie.

- Bonnie *(zastaví a položí si ruce na stehna)* Proč? A jak víš, jak se jmenuju? *(Rozhlídne se po scéně)*
- Alec Víím o tobě všechno.
- Bonnie Neodpovídáš mi na mou otázku. *(Dívá se na sochu matky)*
- Alec Víím, co pro tebe máma znamenala a jak moc jsi ji milovala. Víím i to, že tě mrzí, že jsi ji nikdy nemohla skutečně poznat. *(Otočí se k lidem a klekne si vedle Bonnie. Když si vedle ní sedne, oba se podívají na Bonniinu matku)* Tohle ale není naposled, co ji vidíš. *(Bonnie se rychle zvedne a málem zakopne o sedící sochu, která má představovat jejího otce, který se kvůli smrti její matky stal alkoholikem, proto má v ruce prázdnou lahev)*
- Bonnie *(znechuceně)* Tak ten tu chyběl.
- Alec *(se zvedne a chce ji zastavit, aby do sochy nekopla)* Ta socha nic neudělala, jen ta duše.
- Bonnie *(si stoupne dost blízko Aleca a zadívá se mu zhrouceně do očí. Snaží se svoji reakci skrýt)* Kdyby se ta tvoje duše...*(udělá prsty velké uvozovky)*...zachovala normálně, tak bych nemusela k pěstounům. Kvůli němu. Ochlastovi, který nezvládal ani péči o své děti.
- Alec Já víím, Bonnie.
- Bonnie *(se otočí na sochu, skloní se a podívá se jí do „očí“.* Ledově, chladně) Stejnak sis nás s Mary nezasloužil. *(Vstane a ukáže mu prostředníček, který však zepředu zakryje druhou rukou. Couvá, dokud ji Alec nezastaví, aby nerozbila další sochy. Tentokrát pár, který se drží za ruce, jako kdyby pózoval fotografovi, který má představovat její pěstounské rodiče, kteří se o ni a její sestru starali jen pro peníze)*
- Alec Asi ti je nemusím představovat?
- Bonnie *(obchází je a prohlíží je, lhostejně)* Rose a David Harverovi, moji pěstounští rodiče. Pokud se jim dá tak říkat. Měli nás jen pro peníze. Zažila jsem s nimi jen ty nejhorší roky života. Mary je pak nahlásila sociálce.
- Alec Máš odvážnou sestru.
- Bonnie *(zraněně)* Hlavně jí nevychvaluj jako ostatní. Všichni ji měli raději víc než mě. Měla lepší známky, byla oblíbená a úspěšná. I když si prošla stejnýma věcmama jako já. A to byla jen o něco starší. *(Uvidí její stojící sochu na druhé straně jeviště, rozběhne se k ní a chce ji shodit, řve na sochu)* Za to, kým jsem, můžeš ty! Díky tobě jsem si připadala bezcenná. Jen kvůli tobě!
- Alec Tohle nikomu nepomůže. *(Chytne ji za ruku a stoupne si mezi ní a sochu, po chvíli její ruku pustí)* Už jsem ti říkal, ať na ty sochy nesaháš.

- Bonnie Je mi to jedno, tahle socha si nic jiného nezaslouží. Trpěla jsem kvůli ní dost. Ať teď trpí ona! (*Snaží se prodrat skrz Aleca k soše, ale ten nepoleví*)
- Alec Chováš se jako dítě.
- Bonnie (*naštvaně*) A?! Mám na to ještě právo. Nech mě rozbít tu sochu!
- Alec Bonnie, chováš se jako blázen. Chováš se jako – (*Shodí jí na zem k sedící soše Chloe. Holce, která šikanovala Bonnie.*)
- Bonnie (*Dívá se jí do očí. Tázavě*) Chloe? (*Přiblíží se k ní a klekne si naproti ní*) Co ty tu děláš? (*Chce jí pohladit po tváři, ale Alec jí ruku odtáhne a ona ji pustí na stehna*)
- Alec Ty jsi ráda, že ji tu vidíš?
- Bonnie (*zasněně*) Asi ano, i když mě šikanovala spoustu let, vždy jsem se v ní snažila vidět jen to dobrý.
- Alec Proč ji vidíš ráda, když ti ubližovala?
- Bonnie (*podívá se na Aleca*) Byly časy, kdy to byla moje jediná kamarádka. Pak se ale začala bavit se špatnýma lidma, což neměla. Na důkaz toho, že je na sto procent členkou té party, tak mě musela začít šikanovat. (*Důraz na slovo někdo*) Byla najednou „někdo“ a tak jsem jí přála, aby si užila ty chvíle slávy. Proto jsem ji v tom nechala pokračovat.
- Alec To od tebe bylo šlechetné. (*Pomůže jí vstát*)
- Alec Mám tu pro tebe ještě někoho, ale musíš mi slíbit, že se té sochy nedotkneš.
- Bonnie Dobře, jak chceš.
- Alec Zavři oči. (*Odvede ji k poslední soše, která má symbolizovat jejího nejlepšího kamaráda Finna, který zemřel, aby zachránil Bonnie*) Můžeš. (*Bonnie otevře oči a rychle si dřepne k Finnovi, natahuje k němu ruce, ale zároveň od něho ruce odtahuje, aby se ho nedotkla, zdálky*)
- Bonnie Finne. Tohle mi nedělej. (*Zoufale*) Fakt ho nemůžu obejmout ani se ho dotknout?
- Alec Je mi líto.
- Bonnie Prosím... (*Zasní se*) Umřel před půl rokem. Přejelo ho auto. Přečázeli jsme spolu v noci silnici. To auto nemělo zapnutá světla. Mělo srazit mě, ale on mě zezadu odstrčil a tak to odnesl on. Umřel mi v náručí.
- Alec (*vyčítavě*) Bonnie, Boniie...
- Bonnie Byl to můj nejlepší kamarád od školky. Byl tu se mnou celou tu dobu! Jedno malilinkatý objetí?

Alec To stačilo, Bonnie. Jdeme!

Bonnie *(rázně vstane)* Ne! Nech si všechny ty kecy o těch tvých sochách. *(Alec couvá k soše jejich pečovateli, Bonnie jde rázně za ním)* Ty ty lidi neznáš. Nevíš, kdo byli, co udělali, ani proč to udělali. Nemáš právo mě o těch lidech poučovat. Ty sochy nemají hodnotu, stejně jako ti lidé. *(Lehce strčí do sochy pečovatelky, protočí se kolem ní a shodí i sochu pečovatele, usměje se na Aleca. Sníží se jas osvětlení. Alec si klekne ke spadlým sochám. Bonnie se zamotá hlava, ale shodí sochu otce. Alec ji jen mlčky pozoruje. Světla zase o trochu zmenší jas. Bonnie se trochu motá, ale dojde i soše své sestry a silně jí shodí k zemi. Světla trochu ztlumí jas. Chytne se za hlavy jako by ji velmi bolela a houpavým během doběhne k soše své matky. Začne se smát. Kopne do matčiny sochy. Skoro až „opilým“ krokem dojde k soše Chloe. Dá ji ruce na tváře a pomalu povalí na zem. Světla jsou už na úplném minimu. Doplazí se k Finnovi. Ztěžka si klekne a převalí ho na břicho. Hystericky se směje. Všechna světla jsou zhasnutá. Jediné osvětlení je reflektor svítící na bloky. Alec jde vidět jen minimálně, pořád sedí u soch pečovateli. Bonnie popoleze k blokům, vyšplhá na ně a klekne si. Hrbí se. Kouká do lidí, snaží se usmívat, ale vypadá nepřírozeně)*

Alec *(opovrženě)* Jak jsi mohla?

Bonnie *(nechápatě)* Co myslíš?

Alec Rozbila jsi ty sochy.

Bonnie Jaký sochy? *(Rozhlídne se kolem)*

Alec Lidi, kteří stvořili tvůj charakter. To, kým jsi.

Bonnie Nevím, koho myslíš.

Alec Já vím. Rozbila jsi ty sochy a ty teď rozbily tebe. Nebýt nich, nebyla by si tím, kým jsi byla. A protože je neznáš...nejsi to ty...Bonnie.

Bonnie *(zmateně)* Kdo je Bonnie?

Alec Ty! *(Reflektor zhasne)*

Konec

Mozaika lží - Robin Bortolin

Píšu tenhle dopis, abyste pochopili, proč jsem udělal to, co jsem udělal. Nejprve se musíme vrátit o pár let do minulosti, kdy bylo všechno ještě v „normálu“. V prvním ročníku střední školy jsem byl ve sporu s jedním ze svých spolužáků. Kvůli nějakému nedorozumění. Už si však nevzpomínám, kvůli čemu to bylo. Víم však, že jsme to chtěli vyřešit už delší dobu, ale ani jeden z nás k tomu nesebral odvahu. Navíc naše hádky se postupem času začaly stupňovat a mě

bylo stále více jasné, že náš konflikt se jen tak nevyřeší. Tehdy už jsem věděl, že bez pomoci někoho dalšího už to nepůjde. Měl jsem v hlavě, že příští týden zajdu za třídní profesorkou a vše jí řeknu, než bude pozdě. K tomu ale už bohužel nedošlo. Ten zbabělec totiž zavolal pár jeho kamarádům, a když jsem se vracel ze školy, počkali si na mě v jedné postranní uličce, kde mě zmlátili. Bili mě tak dlouho, dokud jsem neomdlel. Pak se sebrali a utekli. Když jsem zhruba po deseti minutách opět přišel k sobě, pomalu jsem vstal a šel domů. Doma jsem řekl, že jsem jenom nešťastně upadl na tělocviku a že to bude dobrý. Naštěstí mi to uvěřili. Rány jsem si ošetřil a zamaskoval tak, že nebylo ani moc poznat, co se mi stalo.

Pár dní poté jsem poznal úžasnou dívku. Přímo u nás na střední. Nikdy jsem ji do té doby neviděl, musela tu být nová. Byla sice menší, ale za to krásnější a roztomilejší. Její nádherné černé vlasy byly jako ta nejtemnější noc, nebo její překrásný zářící úsměv, znamenal pro mě víc, než cokoli jiného. Trvalo mi pár dní, než jsem ji poprvé oslovil. Popravdě jsem nečekal, jak moc si budeme podobní. Naše názory, záliby, prostě vše bylo prakticky stejné. Dokonce i s hudebním stylem jsme si rozuměli. Moje srdce se rozzářilo a tváře mi vždy zčervenaly, kdykoli jsem ji uviděl. Několik měsíců jsem o ni usiloval, až do doby, kdy jsme šli spolu na rande. Tehdy jsem zjistil, že je mojí životní láskou a pokud bych měl kvůli někomu umřít, byla by to ona.

Po několika letech krásného a úspěšného vztahu jsme se vzali. A téměř hned po naší svatbě nám porodila překrásnou dceru. Vše bylo v té chvíli naprosto skvělé. Byl jsem doopravdy šťastný. Měl jsem také skvělou práci, vyučoval jsem na umělecké škole herectví. Pro mě to byla práce snů. Dělat to, co mě celý život baví, a ještě za to dostávat slušný plat. Mojí ženě se také podařilo najít v celku dobrou pozici v marketingové firmě, kde měla spoustu přátel a byla zde šťastná. Po dvou letech, co se nám narodila dcera, se nám narodil i syn. I on se stal štěstím a radostí našeho života. Každé ráno, než jsem vyrazil do práce, jsem nakouknul do jejich pokojíčků a dával jim sladkou pusku na čelo. Byli pro mě vším. Takhle spokojeně jsme žili dalších několik let. Život se zdál být dokonalý, ale to se mělo brzy změnit.

Když jsme měli výročí deseti let, měl jsem toho dne víc práce a vrátil se domů až pozdě večer. Ani děti už nebyly vzhůru. Abych byl upřímný, tak jsem na výročí zcela zapomněl. Myslel jsem si, že je to běžný den, proto mě dosti překvapilo, když mi to žena oznámila. Bylo mi ze sebe zle. Jak jsem na to mohl zapomenout?! Omluvil jsem se jí, že jsem přes tu práci na to docela zapomněl a že jí to zítra vynahradím. Ona se na mě naštěstí pousmála a řekla, že to chápe a že se mám jít podívat do obývacího pokoje, že má pro mě překvapení. I když jsem byl velmi unavený, chtěl jsem zjistit, jaké překvapení si pro mě má láska připravila. Celý zvědavý jsem tedy vešel do obýváku. A tehdy jsem ji spatřil.

Stála tam lampa. Hned na první pohled mě něčím učarovala. Stál jsem ve dveřích a nemohl jsem z ní odpoutat zrak. Na té lampě bylo něco zvláštního. Něco, co jsem nedokázal popsat. Měla čtvercový podstavec, čtyři nohy se zlatými okraji a bílou clonou na hoře. Celá lampa byla natřená černou barvou, na tom by nebylo ještě nic divného, ale ona nevydávala skoro žádné světlo. Spíš jsem měl pocit, že ho z místnosti vysává a nahrazuje ho temnotou. Necítil jsem z ní žádnou pozitivní energii, jenom tu negativní. Byl jsem tím ohromený. Uvnitř mě také popadala jakýsi posedlost. Nemohl jsem prstem ukázat na to, co bylo přesně její vadou. Přišla mi převrácená, nepřirozená a já se nedokázal podívat jinam. Stále jsem se na ni fascinovaně díval. Přesto jsem po čase zkusil odejít, ale po pár sekundách jsem měl opět nutkání se jít na ni podívat. V tom jednom pohledu byla radost a i smutek. Cítil jsem se uvolněně, ale ve stejném okamžiku

prázdně. Zůstal jsem celou noc vzhůru a nespustil z ní oči. Ráno jsem ani nešel do práce, proto mě šéf následujícího dne vyrazil, ale mě to vůbec nezajímalo. Soustředil jsem se pouze na tu lampu. Časem jsem se na té lampě stal natolik závislý, že jsem přestal jíst a pít, dokonce jsem se už ani nezvedl z pohovky. Neměl jsem potřebu z ní vstávat. Nedokážu přesně popsat, co se se mnou dělo, ale už jsem to nebyl já. Na tu lampu jsem sedíval týden v kuse. Pak má žena začala být opravdu vyděšená a zoufalá. Snažila se se mnou mluvit, pochopit co se se mnou děje, ale já jsem nebyl schopný jí to vysvětlit. Po čase jsem se s ní přestal bavit, protože ta lampa mě totálně pohltila. Proto jednoho dne vzala děti a odjela s nimi k jejím rodičům. Těsně před tím, než jsem na všechno konečně přišel.

Ta lampa není reálná?! Tenhle byt není reálný?! Moje žena, moje děti, nic z toho není opravdové?! Posledních deset let mého života, byla jen jedna velká mozaika lží,“ vykřikl jsem náhle. Celý vyděšený jsem se podíval na tu lampu. Ta se náhle začala rozšiřovat a prohlubovat. Nic už tu nebylo normální. Věci se samy od sebe přesunovaly, pak mizely před mýma očima a najednou se i stěny začaly rozpadat a já tam pouze seděl jak připoutaný. Náhle se všechno rozpadlo a já neviděl nic, pouze černou barvu. Znenadání jsem uslyšel hluboký a hlasitý tón, který se po nějakém intervalu začal opakovat. Pak jsem dokázal vnímat i celá slova. První, která jsem rozpoznal, byla: „Jak dlouho už je v kómatu?“ „Přesně dnes to bude deset let,“ promluvily záhadné dva mužské hlasy.

A v tu chvíli se mi povedlo otevřít oči. Ležel jsem na posteli. Byl jsem připojen k přístroji, který mi hlídal srdeční tep a byl jsem obklopen lidmi, které neznám. Po chvíli jsem si uvědomil, že jsem v nemocnici a že to je doktor a zdravotní bratr. Byl jsem v nemocnici další čtyři měsíce, než jsem byl ve stavu, že mě mohli pustit. Prvních pár dní jsem nedokázal vůbec nic. Nedokázal jsem chodit, psát, dokonce ani mluvit. Mé tělo byla pro mě klec. Jen jsem ležel na lůžku a přemýšlel jsem, co se to vůbec stalo. Dne, když jsem se probral, tak za mnou přišel samotný primář oddělení a řekl mi, že jsem byl v tomto stavu deset let a že to způsobila velká rána do hlavy. V tom mi to došlo. Když jsem se rval s těmi blbci, jeden z nich mě musel uhodit silně do hlavy. Jiný způsob, jak se to mohlo stát, být nemohl. Vše mi totiž časově dokonale sedělo. Bylo mi z toho mizerně.

Pamatuji si, že první tři dny jsem skoro celé prospal. Mé tělo bylo příliš slabé, abych vydržel delší dobu vzhůru. Zbytek prvního týdne po probuzení jsem se pokusil ze sebe vydat hlásku. Bylo to tak zvláštní, že věc, kterou každý dělá běžně, jsem se já opět musel naučit. Po několika pokusech se mi to podařilo, ale bylo to tak zvláštní. Jako kdybych už nekontroloval nic z mého těla. Na konci druhého týdne se mi podařilo posadit na postel. Byl to velmi pomalý a bolestivý proces. Když už jsem dokázal sedět, byl jsem připravený udělat další krok. Nechtěl jsem v té nemocnici přeci zůstat navždy. Vše mi tu připomínalo můj zmar z toho, že jsem žil deset let ve snu. Bylo to jako studená sprcha. Na počátku třetího týdne jsem zkusil zvednout ruku a zvedal jsem ji tak dlouho, dokud to nebylo normální. Přešel jsem k prstům, protahoval jsem se, zatíval v pěst a zase povoloval. Ze začátku to šlo dost těžce, ale po nějaké době jsem již s prsty hýbal bez potíží. Natahl jsem se po sklenici, ale mé svaly byly příliš slabé, abych ji vůbec udržel. Proto jsem ji radši nechal na místě a začal jsem s lehčími předměty. Dostal jsem malý plyšový míček, který byl k tomu ideální. Ve čtvrtém týdnu jsem již zvedal těžší a těžší předměty, až jsem nakonec zvedl i tu skleničku s vodou. Když uběhl pátý týden, tak jsem usoudil, že by bylo na místě, abych začal i chodit. Posadil jsem se a pomalu jsem sesunoval nohy na zem. Myslel jsem

si, že to nebude těžké, vždyť už jsem zvládal mnoho činností, ale ve chvíli, když jsem přenesl váhu na své nohy, mi došlo, že to tak lehké nebude. Byly jaksi cizí. Mé vlastní nohy a cizí, jak absurdně to znělo. Přesto to byla pravda. Po pár pokusech jsem se dokázal postavit. Bylo to jako výhra v loterii. Nakonec jsem po pár dnech a mnoha pokusech, za stálého opírání se o zdravotního bratra, obešel celou postel. Nakonec i celou místnost.

Když mě po měsíci propouštěli, tak mi sdělili, že po nějaké době bude všechno v pořádku, ale to se bohužel mylili, protože z toho, co se stalo, se nedá jen tak zotavit. Poté co mě pustili, jsem si prošel tři měsíce v ohavných a hrozných depresích. Cítil jsem se, jako kdyby mé srdce spadlo na zem a rozdrtilo se na milion kusů. Oplakával jsem ztrátu mojí ženy a mých dětí, které vlastně ani nebyli. Báł jsem se, že zešílím, ačkoli jsem vždy usínal s nadějí, že je opět uvidím, alespoň ve snu. Tři měsíce jsem se pořádně nevyspal, protože jsem se probouzel většinou i pětkrát během jedné noci. K tomu jsem se nedokázal ani pořádně najíst. Za den jsem většinou snědl jen pečivo. Během těchto tří měsíců jsem shodil přes deset kilo. Když se podívám na mé tělo, tak už mi vystupují i žebra. Většinu dne jsem trávil na pohovce koukáním se na televizi, ačkoli byla vypnutá. Už se nedokážu ani pořádně umýt. Mývám problémy i s umýváním rukou. Nevěděl jsem, jak žít dál. Nakonec jsem zkusil najít nějakou odbornou pomoc. Najednou se můj život začal vracet do normálu. Myslel jsem si, že teď už to bude dobrý, ale to jsem se bohužel mylil. Ale nepředbíhejme.

Na doporučení z nemocnice jsem začal docházet na sezení k psychologce. Jmenovala se Angelina a stala se na krátkou dobu mojí velkou oporou. Jako snad první mi věřila a trochu i chápala, protože si něčím podobným prošla v dětství taky. Bylo to tak osvobozující, že mi někdo konečně rozumí. Nejdřív jsem k ní chodil jednou týdně, pak jsme se začali scházet i víckrát. Dost mi pomáhalo se podělit o mé problémy s někým, kdo mi věří, protože jsem do té doby nikoho neměl. Ani rodiče, kteří už zemřeli. Po pár týdnech jsme se dostali k té noci s lampou. Vůbec jsem do té doby nechápal, co měla znázorňovat. Tenkrát jsme o tom mluvili celou noc. Vysvětlila mi, že lampa znázorňovala jakýsi portál či trhlinu, která se vyskytne u člověka v kómatu vždy, když je tělo připraveno se znovu probudit. Je to většinou předmět, který je svými schopnostmi tak jiný, že člověk ve snu zmate a dokáže celý sen převrátit naruby. Pak se mě zeptala, jestli jsem tu lampu před tím někde neviděl. Prý si člověk vybaví nějaký předmět, se kterým má negativní zážitek. Řekl jsem, že jsem ji nikdy před tím neviděl a ani nevím, proč by to měla být zrovna lampa. Zhruba ve tři hodiny ráno jsme se domluvili, že by stálo za zkoušku vyzkoušet hypnózu. Neměl jsem námitky, chtěl jsem jenom, aby tato noční můra skončila. Druhý den, jsem na smluvený čas přišel k jejímu domu, to nebylo nic neobvyklého, svoji pracovnu měla v přízemí u sebe doma. Jenže u dveří stáli dva policisté a dveře byly zapečetěné policejní páskou. Když jsem se jich zeptal, co se stalo, bylo mi řečeno, že ji někdo nad ránem brutálně ubodal nožem. Srdce se mi v tu chvíli téměř zastavilo. Bylo mi, jako kdyby mi někdo vyrval srdce z těla. Stál jsem tam jak přikovaný a nemohl jsem nic dělat. Poté, co jsem se trochu vzpamatoval, jsem se zeptal policistů, jestli už vědí, kdo to udělal. Odpověď mě šokovala. Když prý policie dorazila k místu činu, našla u jejího těla klečet muže ve stejném věku, jako jsem byl já. Neměl s sebou ani doklady, tak ho odvezli na stanici. Zde bylo zjištěno, že tajemný muž je ve skutečnosti Alfred John, který byl před několika lety odsouzen k pobytu v psychiatrické léčebně, protože na střední škole ubodal jednoho svého spolužáka. Po pár letech ho sice pustili, ale hned se zase do ústavu vrátil, protože jednou ukradl auto a na hlavní silnici se srazil s protijedoucím

autem. Jemu se podařilo přežít, ale oba lidé v protijedoucím autě bohužel zemřeli. Nemohl jsem tomu uvěřit. Člověk, který tohle všechno nastartoval, mě zbavil veškeré naděje na to začít žít opět normálně. Nic už mi nemohlo v tuto chvíli pomoci. Propadal jsem se znovu do depresí. Přestal jsem vnímat svět okolo sebe. Začal jsem se i řezat do dlaně, protože jen tehdy, když cítím bolest, se necítím tak mizerně. Nic už mi nemohlo pomoci.

Chápu všechny, co mi nevěří. Tohle jsou holt jediné zbytky vzpomínek, co mi z toho zůstaly. Jsem sám. I když jdu do města mezi lidi, tak i přesto pociťuji prázdnotu a osamocení. Deset let jsem si myslel, že jsem byl ve společnosti mé milující rodiny. Jak šeredně jsem se mýlil. Dnes mám slavit narozeniny, ale pro mě už to je jen další den plný samoty a deprese. Můj tři sta šedesátý pátý den od probuzení. Ano, správně. Počítám každý den, každou hodinu, každou minutu od toho momentu s lampou. Začal jsem slyšet hlasy a vidět přeludy mé rodiny. Cítím přítomnost mého syna, kterému by mělo být pět let. Toho, čeho jsem se bál, se stalo skutečným. Zešílel jsem. Tenhle život už není pro mě.

A proto píšu tyhle řádky, abyste mě pochopili. Našel jsem si cestu, jak zmizet z tohoto pekla, spáchám sebevraždu. Takže až uvidíte mé tělo, tak má duše už zde nebude. Možná si myslíte, že to, co hodlám udělat, je pitomost, ale pokud si neprožijete to, co jsem si prožil já, tak nevíte, jaká to je bolest. Jediné, co mě uklidňuje je to, že až budu na „onom světě“, tak opět potkám svou manželku a mé děti a bude všechno tak jak má být. Nebo alespoň v to doufám. Před tím, než si navždy vezmu život, tak mám nutkání vám ještě něco napsat. Samota je krutá a bolestná. Jenže sociální samota je ještě bolestnější. Prosim vás, snažte se pomáhat lidem, kteří jsou na tom stejně, jako já. Kteří jsou sami, přestože jsou ve společnosti lidí. Nedělejte, že ten problém nevidíte. Ať to stojí cokoliv. Možná si říkáte, proč tohle píšu, má odpověď je jednoduchá, chtěl bych alespoň takhle zkusit někomu pomoci, když mě samotnému už pomoci nejde...

Zlomené srdce - Jan Hurych

Psal se rok 2004. Tento rok byl pro mě něčím výjimečný. V tomto roce mě vzali na novou školu, na kterou bylo vždycky mým snem jít. Byl to pro mě velký úspěch, protože jsem vždycky chtěl studovat to, co mě baví. A chtěl jsem poznávat nové věci. Na konci roku jsem dostal pozvánku na Vánoční ples, kvůli mé účasti na tanečních kurzech, které jsem absolvoval před pár lety. Kvůli této akci jsem dostal pár lístků zadarmo. Měl jsem jich víc než dost, proto jsem se rozhodl je darovat svým kamarádům, kteří měli zájem se mnou jít. Samozřejmostí bylo i to, že si budu muset koupit nějaký krásný nový oblek, abych si neudělal ostudu. Na ples jsme dorazili hnedka na začátku. Užívali jsme si krásnou atmosféru a dobře se bavili. Po pár hodinách tancování a povídání s přáteli jsem narazil na tu nejkrásnější dívku na plese. Na první pohled mě zaujala svými krásnými modrými očima a krásným úsměvem ve tváři. Možná by se dala přirovnat k tajuplné Popelce. Celý zbytek večera jsem strávil s tou dívkou. Většinu času jsme tancovali nebo jsme seděli a povídali si o různých tématech. Samotného mě překvapilo, kolik toho máme společného. Ta dívka mi přišla neobyčejně zajímavá. Během toho večera jsme se osobě dozvěděli spoustu věcí a myslím, že nás to sblížilo. Při posledním tanci jsem věděl, že všechno za malou chvíli skončí a že nejspíš už dívku nevidím. Dívka po tanci ples opustila se svými

přáteli a jediné co mi nechala, bylo telefonní číslo. Ten večer jsem odcházel domů s tím, že jsem se poprvé zamiloval. Hned druhý den jsem se pokusil alespoň zavolat, ale bohužel číslo bylo nedostupné. Bylo mi jasné, že nejspíš nemá čas a zavolá zpátky. Ale takhle to šlo asi dva měsíce, pořád to samé do kola. Už jsem nedoufal, že dívku někdy uvidím. Jediné co jsem věděl, bylo její krásné jméno, které mi nechala na druhé straně papírku. Jmenovala se Verča. Takové krásné jméno. Po třech měsících se mi poprvé ozvala. Překvapilo mě, že napsala po tak dlouhé době. Samozřejmě, že jsem neváhal a rozhodl se dívku pozvat na kafe. Ale dívka bohužel nepřišla. Po zbytek celého dne jsem přemýšlel, co se mohlo stát. Na večer mi přišla zpráva. Omlouvala se, že nepřišla, ale bohužel jí rodiče nepustili. Tak jsme se setkali další týden v kavárně U Maxe. Dělalí tam výbornou kávu. Verča nikdy nechtěla mluvit o svých problémech. Asi mě tím nechtěla zatěžovat. Ale já stále tušil, že jí něco trápí. Najednou jako by to nebyla ona. Samozřejmě jsem se ptal, co jí tak trápí, ale nikdy mi to nechtěla říct. Pokaždé jsem dostal stejnou odpověď. Každou tu schůzku, ať už na kafi nebo venku, jsem bral jako příležitost, abychom se více poznali. Na naší poslední schůzce, před tím než Verča odjela na Maltu na výměnný pobyt, jsem se odvážil říct, co k ní doopravdy cítím. Její reakce byla velice rychlá a stručná. Bez slova vstala a odešla. Od té chvíle jsem byl pro ni cizí člověk. Nikdy jsem nezjistil proč, a co se stalo. Na každé schůzce to probíhalo skoro stejně. Vždycky jsme se bavili o různých našich problémech a starostech, co nás trápí, ale nikdy bych nečekal, že se stane tohle. Jediné co si budu pamatovat, byla ta poslední věc, co jsem od ní slyšel. Dělán to jen kvůli tobě. Nechci, abys byl smutný. Od té doby jsem jí neviděl a nikdy se nedozvím, co se vlastně stalo, ale možná, že to tak bylo lepší.

Pražanda (2 aktovky) - Jan Hnyk

(Do vesnice se přistěhuje slečna Markéta, která není moc chytrá. Vesnice je pro ni úplně nový svět a potýká se s problémy při jeho poznávání.)

1. Obchod

Postavy:

Markéta (zákaznice) *hlavní postava, 25 let, poměrně hloupá, EKO friendly a FIT, právě se přistěhovala na vesnici*

Milan Švec *starší, přátelský pán, manžel Milady*

Milada Švecová *prodavačka, manželka Milana, žárlivá, drbna*

Pan Štěpánek (starosta) *úlisný gentleman, proutník*

(1. scéna se odehrává v malém, Blechovském obchůdku. V obchodu je Milada. Sedí za kasou a luští křížovku. Po obchodu chodí Milan – manžel paní Milady, který zrovna nemá co na práci. Do obchodu vchází zákaznice Markéta.)

Markéta *Dobry den. (Bere si košik a z tašky vytahuje nákupni seznam. Na pult si vytahuje kapesníky, šminky, klíče od auta, dezinfekci na ruce a další předměty. Všichni v místnosti na ni reagují)*

- Milada Dobrej.
- Švec Dobrý, dobrý. *(Chvíli ticho. Markéta nakupuje. Švec ji sleduje.)* Vy jste tu nová, nebo jen projíždíte?
- Markéta Já jsem se právě nastěhovala, ten nový dům naproti hasičárně.
- Švec Ach tak, tak to jste vy, paní...paní...
- Milada *(stále zabraná zpět do křížovky zavolá od pokladny)...*Hrnčířová!
- Markéta *(mírně zaskočená)* Ano, to jsem já, Hrnčířová.
- Švec No nedivte se, ona Miládka má tady o všem přehled. To víte, vesnice, tady nic dlouho nezůstane tajemstvím. Jmenuji se Franta Švec. *(Podává jí ruku, ta se podání štítí)*
- Markéta Hrnčířová, těší mě. *(Ruku si po podání ihned dezinfikuje. Poté si vytáhne jednorázové rukavice. Při výběru potravin se jich lehce dotýká. Zastaví se u pečiva a hledá rohlíky)* Prosím vás, vy tady jako nemáte rohlíky?
- Švec Jo děvenko, máme, ale na počet. Musíte si je objednat den předem. Vy jste z města, že ano?
- Markéta Ano ano, přistěhovala jsem se z Prahy. *(Rozmýšlí se, co bude dělat. Začne dětsky žadonit. Při tom lehce flirtuje s Milanem.)* A neměli byste tu prosím pár rohlíčků navíc, abych už nemusela do města?
- Švec Že jste to vy. *(Jde ke kase, zpoza ní vytahuje rohlíky)*
- Milada No počkej, dneska mají přijet Královi. Mají ty rohlíky objednaný už týden. *(přetahují se o tašku s rohlíky)*
- Markéta *(vidí, že se přetahují o rohlíky a že mezi nimi začíná menší konflikt)* Tak to nic, já mám doma ještě rýži a tofu. *(Oba manželé se v té chvíli zarazí a nevěřicně se na ni podívají)*
- Milada To...co?
- Markéta ...fu. *(Oba manželé stále nevěřicně hledí)* Tofu. To je sojový sýr neboli taková náhražka masa.

Švec No fuj. *(Manželé se podívají na sebe a opět se začnou přetahovat o rohlíky. Nebojte...rohlíky dostanete. (Taška se roztrhne, rohlíky popadají na zem, Švec je sebere, ofoukne, dá do nové tašky, jakoby nic, jeden si vezme a kousne do něj. Markéta s odporem nevěřičně pozoruje, tu novou tašku pak vezme do dvou prstů, štítí se jí)* Miládka udělá řízky s bramborem.
A nate, vezměte si k tomu bůček!

Markéta To ani omylem, jsem totiž vegetariánka.

Švec Vege co?

Milada *(opět zpoza kasy)* Že nežere maso.

Markéta Přesně tak! *(nadšená, že to Milada ví)* Ale dala bych si nějaký nízkotučný sýr, máte?

Švec Aha. No zrovna tu máme výbornou domácí...*(Hledá mezi sýry a Markéta se těší, že alespoň jednu z potravin, které jí, mají v obchodě)*...domácí...a tady...Nivu.

Markéta Ukažte. No, je to dost kalorické. Ale dám tomu šanci, děkuji. *(jde ke kase)*

Milada A tak vy jste tedy z Prahy, jo? *(drbna)*

Markéta Ano.

Milada Myslela jsem si to. Jste vdaná? *(vlezle)*

Markéta Kdepak, sama samotinká. *(hloupě se zachichotá)*

Milada Aha. *(ta je blbá)* Sto padesát pět korun prosím.

Markéta To je nějaké levné.

Milada *(rýpavě)* To víte, vesnice. Chcete na to igelitku?

Markéta Ne, mám svou vlastní EKO tašku. *(Vytáhne látkovou tašku. Milada a Švec na sebe pohled – ta je divná)*

Švec Tak se mějte hezky, přijďte zas!

Markéta Přijdu, na shledanou! *(Pauza.)*

Milada *(se výhruzně podívá na Švece)* Aby ses z ní neposral!

- Švec Co to říkáš?
- Milada No já viděla, jak ti svítily oči. Dneska spíš na gauči, abys o sobě trochu přemýšlel.
- Švec No to si ze mě snad děláš srandu! Chudák holka je tady nová a neví co a jak, tak jsem ji chtěl trochu pomoci. *(Mezitím vchází do obchodu starosta Štěpánek. Mladý, slušně oblečený, sebevědomý muž.)*
- Milada Jo tak pomoci, pomoci! A že bys mi třeba pomohl doma s úklidem, místo vysedávání v hospodě?! *(pouští se do něj, Švec ukazuje prstem za ni a varuje ji, že tam stojí starosta)* Vždyť já doma pořád jenom vařím, peru a uklízím, ale abys mi pomohl, to ne, vid'?' *(řve, rudne vztekem, Švec stále ukazuje prstem za ni, ona ho stále nevnímá)* Ale když přijde mladá, hubeňoučká mladice, tak to je z tebe najednou dobrosrdečník. Ale víš co? Já už ti na všechno kašlu, protože jestli ti já nejsem dost dobrá, tak ty...
- Štěpánek *(už ji radši přeruší)* Á vidím opět rodinná idylka. Tak jak to jde?
- Milada *(všimne si ho)* Eh... Jejda, pardon. *(trošku se stydí, ale stud rychle opadne)* Dneska dobrý, tržba 427 korun.
- Štěpánek Tak to je silný nadprůměr, co se stalo?
- Milada Staré Vomáčkové zase ruplo v bedně, že bude válka, tak dělá zásoby.
- Švec *(nadšeně)* Jo a starosto, taky tady byla ta nová, ta...Hrnčířová!
- Milada *(výhružně)* O té mi ani nemluv.
- Štěpánek *(překvapeně)* Tak ona už se nastěhovala? *(Začne se upravovat)* To ji hned musím přivítat. Díky, ještě se tady stavím.
- Milada *(otráveně)* Pff... Další chlap, co se podělává z mladý fuchtle.
- Švec *(zastává se Štěpánka)* Ale prosimtě, to vůbec není prav...
- Milada *(se vrátí zpět do vzteku)* Ty jeden! Ty mi ani nemluv! *(gradace)* Jestli si myslíš, že se o tebe budu furt starat jako o malý děcko, tak jseš teda na omylu, protože já ze sebe hloupou krávu už dýl dělat nebudu!!! *(Řev Milady vyvrcholí, scéna jde do tmy.)*

2. Hospoda

(Markéta se rozhodne budovat sousedské vztahy, a proto se vydá do hospody)

Postavy:

Markéta *hlavní postava, 25 let, poměrně hloupá, EKO friendly a FIT*
Milan Švec *starší, přátelský pán, manžel Milady*
Milada Švecová *prodavačka, manželka Milana, žárlivá, drbna*
Pan Štěpánek (starosta) *úlisný gentleman, proutník*
Ivan *dlouholetý alkoholik, v hospodě je každý den*
Ladička *hospodská, 40 let*

(Scéna: několik stolů, u toho, co je veprostřed sedí Švec, Švecová a Ivan. Pijí pivo a nemají o čem mluvit.)

Markéta *(vstupuje do dveří, trošku je na ni vidět nervozita) Dobrý večer! (s falešným, okatým úsměvem)*

Švec *(okamžitě vstává a chce ji jít přivítat, Švecová ho zase usadí, on si odfrkne ve smyslu: „Proč já jsem se ženil“)*

Starosta *(vstává a jde jí naproti) Dobrý večer, to jsou k nám hosti! (k lidem) Vážení spoluobčané, tohle je slečna Samková, nový obyvatel naší vesnice! (nikdo ho neposlouchal, nikdo nereaguje) Ehm.. no pojd'te si sednout(k nám.*

Markéta *Děkuji. (jdou k jejich stolu)*

Švec *(se zvedá, žena ho tentokrát nechává) Dobrý večer, ruku líbám! (na to ho Švecová zase rychle usadí.)*

Starosta *(představuje je) Tak, vy už se s panem Švecem i paní Švecovou vlastně znáte, takže nám tady zbývá ještě Ivan...*

Ivan *(spí v sedě, opřený o stůl, Starosta ho probouzí) Co je, vole?*

Starosta *(k Markétě) Omluvte to jeho chování... však víte, vesnice.*

Ivan *(k starostovi) Co to je za nafintěnou slepici?*

Starosta *(opět k Markétě) Prosím vás, já se hrozně moc omlouvám, ale on Ivan je tak trochu takový...*

Markéta *(falešně, viditelně uraženě, ironicky) To je v pořádku... však já vím... vesnice, že?*

- Ivan *(k starostovi)* Čím je ta ženská tak výjimečná, že seš z ní tak podělanej? *(zvídavě)* Takhle ses naposled choval, když jsi začal chodit s tou tvojí bejvalkou. *(trošku rýpavě)* A víš jak to dopadl...
- Starosta *(naštvaně)* Tak a dost! Ivane, ty vole, ty už buď prosimtě zticha. Já jsem ti chtěl v klidu představit naši novou sousedku, a ty tady z toho...
- Ivan *(překvapeně)* Joo tak to jste vy ta nová! To jsem nevěděl! Já jsem nějakej Slováček! *(podává ji špinavou ruku)*
- Markéta *(štitivě mu potřásá rukou)* Samková, těší mě. *(ruku odtáhne a dezinfikuje si ji.)*
- Ivan *(využije příležitosti)* Takovou významnou událost bychom měli zapít, no nemám pravdu?! Ladičko, prosím tě, tady k nám 6 rumíků, napiš to na mě!
- Markéta Promiňte, ale já si nedám. Mám teď speciální dietu a mohlo by mi to úplně rozházet příjem kalorií. *(nikdo na ni moc nereaguje)*
- Ladička *(přichází ke stolu, v levé ruce má tác s panáky, druhou ruku nezdvořile podává ruku Markétě)* Dobrej, já jsem Lada, asi si můžem tykat, co vy na to?
- Markéta Eh.. jasně. *(kysele)* Ahoj. Markéta. *(odtáhne ruku, dezinfekce)*
- Ladička *(rozdá panáky)* Tak na zdraví! *(a všichni ho do sebe kopnou, jen Markéta se ho ani nedotkne)*
- Švec *(podlézavě)* Vy si opravdu nedáte?
- Markéta Ned...
- Švecová *(rozhodně, panovačně)* Ale to víš, že si dá!
- Markéta *(se podívá na Švecovou a má z ní strach)* Dám si ráda. *(a ucucne trochu rumu, oklepe se a usměje se na ostatní)*
- Ladička Co si dáte k jídlu? Vy všichni asi jako vždycky, vepřové kolínko, že? A ty, Maki, co si dáš?
- Markéta *(urazeně, dotčeně)* Tak takhle mi prosím už neříkej, Lado. *(opět s falešným úsměvem)* Já si nedám nic, kvůli té specialní dietě.
- Ladička Aaaha, dobře. *(odchází)*

- Švec Ty, Ivane, tady slečna Markéta by si chtěla pořídit slepičky, ale neví, jestli by se jim u ní doma líbilo. Mohl bys ji nějak poradit?
- Markéta Ano, přesně tak! Vy jste prý přes slepice odborník! *(nadšeně)*
- Ivan *(skromně)* Jo, to já jsem. A co byste tak potřebovala vědět? *(Ladička přináší jídlo, odchází, všichni jedí)*
- Markéta *(zabraná do konverzace)* No, hlavně potřebuji vědět, jestli se jim u mě doma bude líbit. Já jsem pro ně připravila ložnici, kterou jsem jakoby zamýšlela pro svoje děti. S tím že tam jsou postýlky pro 7 slepiček. Ale kamarádka mi říkala, že je blbý mít je nalicho, protože to nosí smůlu. Tak nevím, jestli mám radši jednu postýlku nechat prázdnou, nebo jednu přikoupit. *(všichni u stolu se na sebe nechápavě dívají)* Asi pro ně nejsou dobré peřiny z peří, že? Kamarádka mi říkala, že by to v nich mohlo probudit komunismus a mohly by se mi pozabíjet navzájem. *(vytahuje z kabelky misku se slunečnicovými semínky)*
- Ivan *(zakašle, přidusí se jídlem)* Kanibalismus myslíte? *(Markéta jí semínka)* Kdepak, to slepice nedělají.
- Markéta Dobrá, tak to je supr čupr. A ještě se chci zeptat, jestli jim k životu opravdu stačí zrní? *(pousměje se)* Protože jestli ano, tak jsou v podstatě stejně nenáročné jako já! *(radostně)*
- Švecová *(pro sebe)* Slepice je oproti tobě aspoň trochu chytrá, ty krávo... *(celou dobu všichni nevěřičně poslouchají Markétu a čekají, co z ní ještě vypadne, ona mezitím zobe semínka)*
- Markéta *(stále zapálená do konverzace)* No, a poslední věc, na fóru jsem četla, že vejce hnědých slepic, jsou daleko kaloričtější, než vejce bílých slepic, je to pravda?
- Ivan No tak na tohle já už nemám. *(dopije pivo, na stůl hodí pětistovku a našťvaně odchází domů)*
- Starosta *(k Markétě, která nechápavě kouká)* Promiňte, on se Ivan často rozčiluje.
- Markéta *(k starostovi a Švecovi, Ladička je u stolu a bere Ivanův talíř)* On je vegan, nebo co, že ho ty řeči o vajíčkách tak rozzlobily?
- Švecová + Lada *(vyprsknou smíchy, přičemž Švecová poprská Markétu jídlem z úst)*
CHÁÁACHACHACHA, ta je ale blbá!!

- Starosta + Švec   *(k Markétě)* Omlouváme se, prosím vás, omluvte to jejich chování, ony to tak nemyslí...
- Markéta   *(k ženám)* To tedy dovolte! Takovéhle chování, já si vyprošuju! *(s řevem odchází domů)*
- Švec   *(urazeně)* To jste teda trošku přehnaly, nemyslíte?
- Švecová + Lada   *(stále si dělají srandu z Markéty)* Že prý aby ve slepicích neprobudila komunismus, CHAAACHACHACHA!!! Blbka jedna!
- Starosta   *(moudře)* Ženský, vždyť ona je mezi námi nová, a ještě neví, jak to tady funguje, tak si z ní hned nedělejte... *(scéna jde do tmy)*

Samota - Aleš Kroupa

Kdo by čekal, že bude na konci světa tolik světla. Je to konec světa. Vím to. Viděl jsem celé lidstvo pomalu umírat na chorobu, na kterou neměl nikdo protilék. Na kterou nikdo nebyl imunní. Kromě mě. Jeden by řekl, jak veliké štěstí jsem měl, že jsem jediný kdo přežil tohle strastiplné vymírání.

Vzpomínám si, jak jsem si jako malé dítě představoval, jaké by to bylo, kdyby se zastavil čas, nebo by zmizeli všichni lidé a já bych tu byl naprosto sám. Snědl bych spoustu sladkostí z vylidněných obchodů, pohrál bych si s hračkami, dostal se tam, kam bych se jinak nedostal. Byla by to zábava. Do té doby než si uvědomíte, že lidé se už nevrátí.

Je to zvláštní pocit. Každé ráno se vzbudím ve svém bíle vymalovaném pokoji, do kterého dopadá jemné sluneční světlo. Jsem vždy zabalený ve sněhově bílých, nadýchaných peřinách a pousměju se nad lechtáním paprsků na mé kůži. Je to jako nedělní ráno, kdy se budíte v poledne a za zvuků chytlavého rocku si děláte kávu. Ale v rádiu nic nehraje. V televizi je jen statické zrnění. Z venčí neslyšíte dětský smích, ani zvuky aut v dopravní zácpě. Ve chvíli, kdy slyšíte to ticho, pochopíte, že jste úplně sami. Z okna mého bytu je vidět na celé město, ve kterém pobývám. Zasedlé paneláky, prázdné ulice, mrtvá domácí zvířata, která utekla ven hledat své páníčky, ale nikdy se nevrátila zpět. Smog zmizel a slunce nyní zahaluje toto město duchů do bílého světla. Vypadá to skoro malebně, všechn ten jas a čistota, to krásné ticho a vylidnění, žádné otravné skřeky. Ale když slunce zapadne za obzor, najednou vám nepřijde, že jste sami.

Před několika dny, když jsem u sebe v pokoji zapaloval svíčky kvůli světlu, jsem si znova, stejně jako tolikrát pohrál s myšlenkou na to, že možná nejsem sám. Možná někde na světě je také člověk, který je imunní a přežil. Sedí také ve svém tmavém pokoji a přemýšlí nad tím, co bude dál? Nebo vyrazil ven a snaží se najít někoho, jako jsem já? Z města se mi nechtělo, bylo to jedno z těch kolosálních velkoměst vybudovaných uprostřed ničeho. I kdybych chtěl někam jít, je to příliš daleko k nějaké další „civilizaci“. Jak jsem se tak utápěl v těchto myšlenkách, poprvé za tu dobu jsem přemýšlel nad tím, jak moc mi chybí lidé. Před tím jsem zmizení lidské populace bral jako hnusný, ale nezvratný fakt, se kterým jsem se prostě musel

vyrovnat. Ale když jsem se nachytil při tom, jak mluvím sám se sebou, vyděsilo mě to. Jestli tohle bude pokračovat, co se stane? Zešílím? Lidská přítomnost mi chyběla. Každý den jsem se díval na staré seriály a filmy a předstíral jsem, že je někdo sleduje se mnou. Předčítal jsem si knihy nahlas, chodil po opuštěném městě na procházky a přitom si povídal. **Nikdy jsem nemyslel, že je hranice mezi šílenstvím a zdravím rozumem tak tenká.** Ale já si toho nevšiml, stejně jako když jste na drogách. Myslíte si, že to s vámi nic nedělá a vypadáte normálně, ale lidé okolo vás to poznají. Tak zoufale jsem potřeboval si s někým popovídat, tak hrozně moc jsem potřeboval lidský kontakt. Ale město bylo tak daleko od civilizace. Napadlo mě, že by přece jenom mohl být i ve městě nějaký člověk jako já. Je obrovské a rozlehlé, určitě. Snad se tu někdo najde. Věřil jsem v to.

Den co den jsem chodil po městě a prohledával domy. Vypadal jsem jako šílenec, volal jsem okolo sebe a prohledával trosky, odhrnoval mrtvoly. Když tu najednou jsem něco spatřil. V koutku oka se mihl stín. Rychle jsem sebou trhl, abych ho zachytil, ale už zmizel. O tvář se mi oťel studený vítr, který proběhl ulicí jako mrazivý duch a všechno ztichlo. Začaly se mi třást ruce a v puse mi vyschlo. Přísahal jsem, že jsem něco spatřil. Něco jsem určitě spatřil. A cítil jsem, že to nebyl člověk. Nohy se mi samy od sebe rozpochovaly směrem k mému apartmánu, zatím co mé oči sledovaly prostor kolem mě. Viděl jsem to všude. Za běhu jsem zpozoroval jen černou šmouhu, pohybující se v koutcích mých očí, natahující ke mně své dlouhé, kostnaté ruce. Když jsem konečně dorazil do svého bytu, zamkl jsem dveře a vrhl se s pláčem na postel. Zmýlil jsem se. V tomhle městě nikdo není. Jen já a moje svědomí. Mé zkažené, nechutné svědomí. Když jsem se vydal ven naposledy, abych někoho našel, našel jsem něco mnohem horšího. Myslel jsem si, že mám halucinace, že jsem zešilel. Možná ano, ale teď se bojím vylézt ven z bytu. Když se podívám ven z okna, vidím, jak to tam dole stojí a pozoruje mě. Čeká, až zeslábnu a vylezu ze svého úkrytu. Mám zamčené dveře a odted' i zabeđená okna. Dostatek jídla a vody na pár let. Ale nemyslím si, že to vydržím déle než měsíc. Přemýšlím nad tím, co by si pomysleli lidé. Sám v obrovském městě ale dveře má zamknuté. Je to jen prelud, jen moje fantazie? Blázním?! Žádné černé siluety v koutku mých očí neexistují. Ať už tohle čte kdokoliv, chci, aby věděl jednu věc: ne všechno je fantazie. Řekněte světu, že jsem stále naživu, a potřebuju pomoc, jelikož dneska jsem slyšel, jak mi to klepe na dveře...

Hrdina - Adéla Sedláková

Když mi bylo pět, každý den jsem v televizi vídal úžasného člověka. Všichni říkali, že není nikdo, koho by nezachránil. Sledoval jsem ho hladovýma očima a toužil stát se tak skvělým jako on. Celá země k němu a dalším vzhlížela. Byli jsme chráněni hrdiny. Milovali jsme je. Respektovali. Nebylo nic, co by nezvládli. Tehdy jsem vážně věřil, že dokud máme hrdiny, nic nám neublíží, nic nám nehrozí. Náš svět se drasticky změnil, když se objevil první super člověk, z něhož se potom stal hrdina. Než jsme se nadáli, stalo se z toho skoro normální povolání. Přesto jsem hrdiny obdivoval a chtěl se stát jedním z nich.

Ze začátku jsme byli šťastná rodina. Nic nám nechybělo, měl jsem své rodiče vážně rád. Táta navíc patří mezi lidi se schopnostmi, nebylo to sice tak neobvyklé, ale znal jsem i lidi bez nich, takže jsem měl vážně radost. Kdybych ji měl popsat, tak z jeho rukou vycházela fialová pára,

nesměl jsem se k ní přibližovat, ačkoli jsem plně nechápal proč. Nepatřila mezi užitečné schopnosti, ale je pravda, že jsem nerozuměl, jak přesně funguje, dokud jsem ji sám nezdědil.

Otec nikdy nechtěl být hrdinou a tak jím ani nebyl, ale pomáhal mi trénovat. Když jsem poprvé vytvořil malý mráček, celým mým tělem proudilo štěstí. Bohužel byla blízko kytky, která už takovou radost neměla. Dalo hodně práce mě uklidnit, ale nakonec jsem přestal brečet. Táta si mě vzal na koleno a vysvětlil mi, že taková schopnost vyžaduje velkou odpovědnost a že ji nikdy nesmím použít bez rozmyslu. Přikývl jsem a slíbil, že na to budu pamatovat. Vypadalo to, že táta se svou mocí nemá problémy, ačkoli mi pak řekl něco, co mne velmi překvapilo: „Tato síla je dar i prokletí. Od teď už navždy máš povinnost ji umět ovládat.“ Abych nezapomněl, vzal jsem list z oné květiny a schoval si ho. Neměl jsem v plánu se vzdát. Naopak, byl jsem rád, že se mnou táta mluví jako s dospělým. Nechtěl jsem ho zklamat.

Když mi bylo osm, otec přišel o práci. Nevěděl jsem proč. Ale nejspíš dělal moc problémů. Jen tak tak jsme vystačili s penězi, ale drželi jsme se. Mamka říkala, že to bude zase dobré. Ze začátku to tak vypadalo. Chodil dělat různé práce a zvládali jsme to. Postupem času se začal vracet pozdě. Jednou dokonce voněl parfémem cizí ženy. To se pohádali poprvé. Jejich hlasy se rozléhaly po stěnách našeho bytu a otrásaly s mým dětským světem. Usadily se v mé hlavě a strašily mě ve snech.

Nakonec přestal chodit do práce úplně. Čím déle byl doma, tím horší to bylo. Každou noc jsem slyšel, jak se hádali, většinou o penězích. Vždycky jsem z nějakého důvodu začal brečet. Chtěl jsem je zastavit, ale nikdy jsem to neudělal. Jen jsem se schoval pod peřinu a doufal, že přestanou. Jednou, když se zase hádali, otec na matku použil svou moc. Dal jí ruku na pusku a ona se začala dusit. V tu chvíli jsem si ani neuvědomoval, co dělám. Přiběhl jsem k matce a chtěl ji ochránit. Stále uplakaný jsem křičel na otce, aby toho nechal. Postavil jsem se mezi něj a ji. On mě ovšem vůbec nevnímal. Zděšeně se díval na své ruce a pak na matku. Nemohl uvěřit, co udělal, stejně jako nikdo z nás. Jak mohl porušit slib, který jsem já musel dodržet? Potom to sice už nikdy neudělal, ale nic se nezlepšilo. Pořád se hádali a já přihlížel.

Tehdy, myslím, že mi bylo deset, jsem se definitivně rozhodl stát se hrdinou. Přestože mi přátelé říkali, že má síla se hodí spíše na zloducha a smáli se mi. Chtěl jsem být jako onen muž z obrazovky a být dostatečně silný, abych se postavil otcovi a dostal mámu dál od něj. Touha mě hnala dál a dál. Zaslepen svými dětskými bludy, jsem věřil, že když se budu snažit, dokážu cokoli. A tak jsem začal studovat úplně každého hrdinu a jeho schopnosti. Snažil jsem se zjistit, co je to, co potřebuji. Díky čemu se stanu hrdinou? Jak využít tak strašnou moc pro dobré účely? Je to vůbec možné? Mamka začala chodit pozdě domů, ale vždy mi dala pusku na čelo a řekla: „Těch snů se drž, jednou možná budou to jediné, co máš.“ Měl jsem radost z její podpory, ačkoli mi to někdy neznělo upřímně.

Několikrát jsem se pokusil přemluvit ji, abychom odešli. Málem jsme to i udělali. Ale nikdy to nevyšlo. Nikdy jsem ji k tomu nepřiměl. Odmítala odejít. Tvrдила, že se táta změní, jen musíme počkat. Že to zase bude dobré. Nevěřil jsem tomu. Věřila v člověka, kterým kdysi byl. Věděl jsem, že pro ni táta není dobrý, že to tak nebude. Ale já chtěl také věřit. Proto jsem vždy zůstal s ní.

A pak se to stalo. Bylo mi šestnáct. Jakmile jsem vstoupil do bytu, poznal jsem, že je něco špatně. Byl jsem si jistý, že mamka má být doma. „Mami?“ zavola jsem, ale odpověď nepřišla. Myslel jsem, že někam šla nebo tak. Nenapadlo mě, že ji za pár minut najdu na zemi v koupelně.

Ani to, že jí už nikdy nepomůžu. Začal jsem panikařit. Do očí se mi hrnuly slzy. Zkusil jsem zkontrolovat puls, ale jakmile jsem se dotkl její ledové ruky, došlo mi, že je pozdě. Byla mrtvá. Jediné, na co si vzpomínám předtím, než jsem omdlel, je můj výkřik.

Probral jsem se mezi dveřmi do koupelny. Nemohlo uběhnout moc času, mamka stále ležela jen pár metrů ode mě. Udělalo se mi nevolno. Vyzvracel jsem se do koše v kuchyni. Snažil jsem se sebrat, ale nešlo to. Pořád jsem si pro sebe brblal: „Je mrtvá, je mrtvá, je mrtvá...” Jako by mi to mělo něco objasnit. Opláchl jsem si obličej a vydal se tam ještě jednou. Díval jsem se na to tělo a došlo mi, že bych měl zavolat pomoc. Jak jsem tak čekal, začalo mi být hodně věcí divných. Nenašel jsem nic, čím by se otrávil. Všechny prášky byly ve skřínce a žádný nechyběl. Respektive počet chybějících prášků neseděl. V celém domě nebylo nic podezřelého ani dopis na rozloučenou. Podíval jsem se na svoje ruce. Byla tu ještě jedna možnost.

Případ byl uzavřen jako sebevražda. Snažil jsem se jim vysvětlit, že to tak nemohlo být. Že by to neudělala. Ale nikdo mi nevěřil. Nesnažili se důkladně prověřit otce ani mě ani naše schopnosti. Nepřestal jsem je obtěžovat, dokud se nerozhodli to ještě prověřit. Konečně jsem měl možnost mluvit s hrdiny, ale nebyla v tom radost. Nevěřili mi. Pohrdali mnou. Seděl jsem na stanici a čekal, co se stane.

„V jejím těle jsou známky jedu. Všechny tyto chemikálie se vyskytovaly v prášcích, které jsme u vás našli. Pravděpodobně se jednalo z největší části o hypnotika.“ řekl mi jeden z nich. „Vy to nechápete. On ji zabil. Ona by nikdy...” naléhal jsem a naléhal. „Musíte ho zavřít, než ublíží někomu dalšímu. To mají hrdinové dělat, ne? Kvůli tomu chci být jako vy.“ Přišel ke mně jeden ze známých hrdinů jménem Elegant Sage. Dal mi ruku na rameno a řekl: „Ty a hrdina? Nechtěj mě rozesmát. Tahle práce není pro rozmazlené spratky. Matka je pryč. Nemůžeš se rozhodnout, že ji někdo zabil jen proto, že se ti tomu nechce věřit. Tak padej a nech nás pracovat.“ Zatnul jsem pěst, ale radši jsem ji strčil do kapsy a odešel jsem. Začal jsem pochybovat o všem, co jsem doposud dělal i čemu jsem věřil.

Doma jsem si lehl do postele a začal křičet do polštáře, dokud jsem neochrptěl a stejně to nebylo dost. Otočil jsem se na záda. Ze stropu na mě hleděl plakát jednoho z mých idolů. Najednou jsem dostal vztek. Popadl jsem ten plakát a strhl ho, potom jsem strhl další a další a další... dokud zdi nezely prázdnotou. Také figurky jsem vyhodil do odpadu. Nezůstalo nic, co by nasvědčovalo jejich přítomnosti. Pustil jsem si zprávy. Zrovna dávali další rozhovor s tak zvaným „hrdinou“, který se usmíval a líčil svůj příběh. Ušklíbl jsem se. Kde je hrdina, když jej doopravdy potřebujete? Měl by se na člověka v nouzi skutečně dívat pouze skrz obrazovku a smát se, ačkoli ve skutečnosti nikomu nepomohl? Kdo se rozhodne obětovat slávu pro nezištné skutky? Jak jsem se tak díval na obrazovku, došlo mi, že všichni hrdinové mají falešný titul. Nejsou opravdoví hrdinové. Slíbili, že nás ochrání. Že se nám nic nestane. Všem hrdinům nikdy nešlo o bezpečí lidí. Nikdy se nesnažili nás chránit. Chtěli slávu a peníze, které povolání hrdiny přinášelo. Bezohledně šlapali na sny jiných, jak se sáпали k vrcholu. Svět nikdy nebyl milé a krásné místo, jak jsem ho viděla jako malý. Byl plný utrpení, bolesti a chamtivosti. Znechuceně jsem plívl na televizi a vypnul ji.

Nejspíš jsem usnul, a když jsem se probudil, otec byl doma. Vypadal v šoku, ale byla to pravda? Jak bych tomu člověku mohl ještě někdy věřit? Seděl vedle mé postele a díval se na mě smutnými očima. Dlouho jsem ho neviděl tak střízlivého. Nejradši bych ho neviděl vůbec. Bylo to jako dívat se na hromádku kostí. Kostí, co si kdysi říkali můj otec. „Co chceš? Žádnej chlast

jsem ti neschoval, tak padej,” zavrčel jsem. „Musíš přestat chodit na stanici. Co kdyby mě zavřeli? Takový nevděčný parchant jako ty...Rozumím, že jsi rozrušený, ale–” „Rozrušený!“ vykřikl jsem a zvedl se. „Rozrušený. Samozřejmě. Ty nemáš páru jaký to je. Je to tvoje vina. Celý je to tvoje vina. Nejsem rozrušený. Ani zdaleka ne,” chytl jsem ho pod krkem. „Uklidni se!” snažil se bránit, ale držel jsem ho pevně. Chtěl jsem, aby byl zticha. Abych už nikomu neublížil. Aby byl mrtví. Ano, jeho smrt by vyřešila mnoho problémů. Začal ztrácet vědomí, cítil jsem, jak jej pomalu opouští život. V tu chvíli jsem se probral. „Já jsem naprosto klidný,” pustil jsem ho a odešel.

Zavřel jsem se v koupelně. Tady matka prožila svoje poslední chvíle. Snažil jsem se na to nemyslet a opřel jsem se o umyvadlo. Celé mé tělo se roztřásl. Nikdy jsem něco takového neudělal. Vzhlédl jsem do zrcadla. Hleděly na mě stejné oči, stejné rysy i stejný pohled... jako bych byl jen jeho mladší kopie. Dotkl jsem se tmavých vlasů. Proč vypadám jako on? Jsem nakonec stejný jako on? Nedokázal jsem to snést. Pěstí jsem uhodil do zrcadla, které se rozbilo. Můj obličej se rozpadl na malé kousky a pokryl podlahu i umyvadlo. Překvapeně jsem se podíval na zkrvavenou ruku. Co se to se mnou děje? Vyšel jsem z koupelny, sbalil si věci a odešel dřív, než otec přišel k sobě.

Nevěděl jsem, kam jdu. Jen jsem tak bloudil ulicemi. Najednou jsem byl celý mokrý, to jsem si uvědomil, že prší. Skončil jsem pod mostem v centru. Neměl jsem žádné peníze. Nedokázal jsem ani nic cítit. Všechno mi bylo to jedno. Sedl jsem si na zem a sledoval řeku. Začalo mi kručet v břiše. Kdy jsem naposledy jedl? Klidně bych mohl zemřít. Bude lepší, když tu zemřu. Jsem tak unavený. Zavřel jsem oči a ponořil se do nádherné temnoty.

„Jsi v pořádku mladíku?” uslyšel jsem něčí hlas. Otevřel jsem oči a spatřil rozmazanou siluetu. „Slyšíš mě?” Něco jsem zamumlal. Sedl jsem si a konečně si neznámého prohlédl. Šla z něj zvláštní aura, nedokázal jsem říct, jestli dobrá nebo špatná. „Co chcete?” „Co chci? To je dobrá otázka. Momentálně asi hrát si na dobrého muže,” podíval se na mě jako by čekal reakci. Bohužel pro něj, tyhle věci už nevedu. Lehce zklamaně tedy pokračoval: „Promiňte, jsem to ale nezdvouřilí,” zasmál se. „Mé jméno je Jonah London. Poslední dobou jsem vás viděl hodně často. Váš příběh mne nanejdvý zaujal.” lehce mi pokynul kloboukem a nasadil lstivý úsměv. „Příběh? O čem to mluvíte? Nechte mě být, pokud jste si nevšiml, právě mi kazíte umírání.” Zasmál se. Vtom mi zakručelo v břiše. „Co kdybych vás pozval na něco k jídlu? Umírat můžete i potom,” zvedl se a natáhl ke mně ruku. Nedůvěřoval jsem mu, ale neměl jsem, co ztratit. Ruku jsem tedy přijal.

V podniku, který vybral mi koupil jídlo, jak slíbil a začal: „To vy jste ten, co tak úmorně chodil na stanici s tím, že mu otec zabil matku, že? Nedivím se, že vám nikdo nevěří. Jsou to jenom zabeďněnci, skutečné zlo by nepoznali ani na míle daleko.” Mezi sousty jsem se zeptal: „Vy mi věříte?” „To nemohu říci. Co ovšem vím je, že ve vás něco je mladý muži. Kdybyste chtěl, mohu z vás udělat někoho. Má vizitka.” Podal mi papírek, na němž bylo napsáno:

Jonah London

Profesionální padouch

Vedoucí Spolku anti-hrdinů.

„Takže jste zloduch,” pokýval jsem hlavou. Dneska mě už nic nepřekvapí. „Čekal jsem trochu lepší reakci,” povzdychl si a napil se červeného vína. Oproti mně vypadal jako pravý gentleman. Ne jenom způsobem, ale i tím jeho lehce staromódním, ale zaručeně drahým oblekem. Možná byl

šitý na míru. Trochu mě to štvalo, ale ukazovat emoce je příliš velká otrava. „Ačkoli bych ocenil, abyste nepoužíval tak hanlivé oslovení. Jsem někdo, kdo bojuje proti principu této společnosti. Mám jen jiné názory, to ze mne nedělá zlého člověka.” „Jistě, cokoli, co řeknete...” zabrblal jsem, „Takže se k vám mám přidat?” „Pokud máte zájem...” nadzvedl obočí.

Nakonec jsem nabídku přijal. Stejně jsem neměl kam jít a Jonah byl po dlouhé době první sympatický člověk. Naučil mě spoustu věcí. Jak se oblékat, mluvit... A samozřejmě i ty užitečné věci jako je boj a zabíjení, ačkoli to jsem nepotřeboval. Porušil jsem tedy slib, který jsem kdysi dal, ale jakou cenu vlastně měl? Cítil jsem se s Jonahem dobře. Bylo to jako být se zdrojem tepla uprostřed zimy. Ostatní ze Spolku anti-hrdinů mě přijali. Skoro jako bychom byli rodina a ne padouši. Vlastně jsme nedělali nic špatného. Jen čistili svět od těch proradných hrdinů. Johan se stal mým pravým hrdinou. Ne, takový výraz ho nebyl hoden. To jsem si myslel několik let, co jsem s ním žil, dokud jsem jednoho dne neodhalil pravdu.

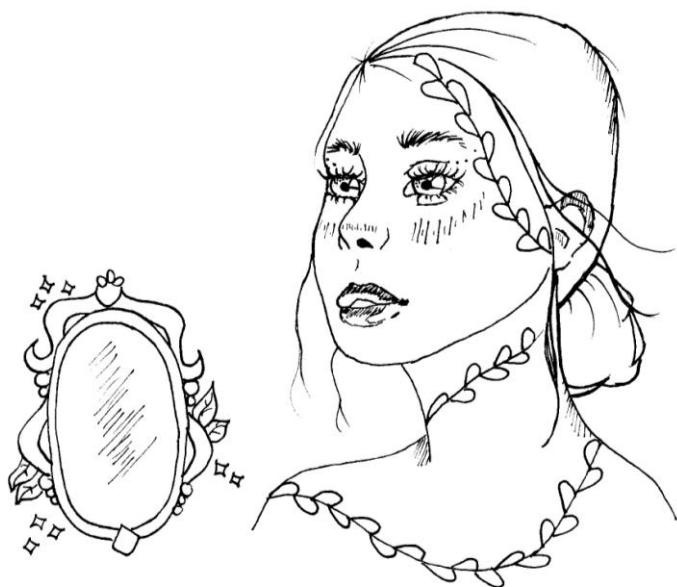
Bylo už pozdě, ale stále jsem pracoval. Hledal jsem lokaci dlašího z těch proradných kryš. A usnul jsem. Když jsem se probudil, na obrazovce počítače byli otevřené všechny možné složky. Naštvaně jsem si povzdechl. Příště nesmím usnout na klávesnici. Začal jsem je zavírat a tu jsem si všiml jedné velmi zvláštní. Byly v ní informace nejenom o mně, ale i mém otci, našich schopnostech, dokonce i matce. Všechno naše životy jako na dlani. Na konci byl jakýsi plán. Když jsem si jej četl, leknutím jsem spadl ze židle. Byl to kompletní seznam věcí, co se mají udělat, aby se můj život zhroutil. Otcovo vyhození z práce, jeho poměr, dokonce i smrt mé matky. Nikdy to nebyla sebevražda. Ale nikdy to neudělal ani můj otec. Byl to můj nový přítel Jonah. Jako plíživý stín, co děti považují za příšeru, se vkradl do mého života a vzal mi ho. Jen proto, že jsem měl tu moc.

A opět se mi svět otočil vzhůru nohama. Nikdy to nebyla otázka hrdinů a padouchů. Lidé jsou prostě nejhorší věc, co kdy kráčela po této zemi. Možná bych je měl zabít všechny. Ano, to je ono. Všichni by měli zemřít. Jedině tak bude svět zase krásný. Začal jsem se smát a nemohl přestat. Smích se odrážel od stěn a vracel se ke mně. Ano! Všichni zemřeme! Já se stanou zkázou tohoto světa. Nejsem ani hrdina ani padouch. Jsem

Samota - Eliška Jančáková

Sedím naproti mému zrcadlu v mém pokoji. Sama. Brečím a říkám věci, co by se ze mě nikdy na veřejnosti nedostali. Křičím tak na mé kamarády, rodiče, učitele... Mluvím a koukám se při tom do svých očí. Na ten obličej, který celý den nevidím, ale ostatní ano. Koukám na sebe a říkám si proč? Proč se takhle cítím? Proč se mi to všechno děje?

Jako malá jsem zkoušela skrz to zrcadlo prostrčit ruku jako v Alence. Když ze sebe dostanu všechno a zrcadlo už přestane brečet, nemám potřebu už nic říkat a jsem unavená. Jako zakončení tohoto smutného rituálu zavřu oči a pomalu přibližuju svou ruku k zrcadlu. Když moje konečky prstů ucítí studené zrcadlo, otevřu oči a odcháším.

Už od malička jsem blázen do filmů. Je to něco u čeho se můžu vypnout, prostě utéct. Něco u čeho neřeším svoje problémy, to jak vypadám nebo co nemám. Dívám se na život někoho koho neznám a žiju ho s ním. Někdy to až moc prožívám, dokážu být smutná, když film byl tragický anebo naopak úplně v oblacích, když je to se šťastným koncem. Je prostě krásné dívat se na někoho, kdo dosáhne toho, čeho chtěl. Spřízněná duše, vysněná práce, rodina, peníze...Chtěla bych taky něčeho dosáhnout jako oni. Někdy když film skončí, mám tendenci se

chovat jako hlavní hrdinka. Dělán gesta jako ona, převlékám se jako ona a mluvím jako ona. A na tu malou chvíli si připadám jako někdo. Já v to ale věřím. Věřím, že se mi někdy něco přihodí, že něčeho dosáhnu, někoho najdu. Zkrátka, že můj život bude jako ve filmu...Je to taková moje víra.

Dlouho to ale nevydrží, vždycky přijde něco, co mě postaví zpátky na zem. Ať je to třeba škola, rodina nebo přátelé je to prostě realita. Hodně lidí mě vrací zpátky. Možná žárlí na moji víru, protože se spokojili s tím, co mají a přestali věřit v to, že se pro ně může najít ještě něco mnohem lepšího. Nebo jim vadí, že já stále věřím a oni ne. Někdo mě nejspíš chce chránit a říct mi, ať nejsem naivní, že nic z toho neexistuje. Někdo by nejspíš řekl, že jsem pořád dítě. A proč bych jim nemohla stále být? Co je na tom špatného? Moje dětství bylo úžasné, tak proč bych s tím měla přestat. Přijde mi, že čím víc jsem starší, tím víc je to těžší.

Spousta z vás dospělých zapomnělo, jaké to bylo být dospívajícím. Nad kolika věci jste přemýšleli a nechápali je. Kolikrát jste si připadali úplně sami, když jste se snažili najít sami sebe. Nevěděli jste, čím budete a co budete dělat. Bylo to nejtěžší období vašeho života a přesto, jste na to zapomněli a díváte se, proč se takhle chovají druzí. Byla to doba, kdy jste snili a mysleli si, že dobjete celý svět. Přátelé vám najednou začínají ubývat čím dál tím víc. V tu dobu bylo pro vás těžké se i obléct, podívat se na sebe do zrcadla. Slyšet svůj hlas na videu. Říkali jste si, jak byste se někdy někomu mohli líbit? Vždyť co je cílem vašeho života? Dostudovat, najít si práci, lásku, mít děti... Byli chvíle, kdy se vám prostě chtělo křičet. Chvíle kdy jste hodně ovlivněný dobou a lidmi kolem vás. Chcete nosit věci, které se vám líbí, ale máte strach z názorů ostatních. Situace, která se vám nelíbí, ale stejně s tím nic neuděláte. Chvíle kdy chcete říct ne, ale prostě vám to nejde. Najednou ani nevíte komu věřit a komu ne. Jestli se můžete někomu svěřit s vašimi problémy. Někteří z vás možná nechtěli nikoho vidět, bylo pro vás utrpení vylézt z vlastní postele. A někteří spíše chodili ven a snažili se zapomenout na to, čím si právě prochází. Proto jste možná někdo udělal spoustu špatných rozhodnutí, kterých litujete. Možná vám to taky otevřelo oči, kdo ví. Za to období neubližují lidé vám ale i vy jim. Řeknete hodně

ošklivých věcí někomu, koho nejvíc milujete. A nejhorší na tom je, že v tomhle prokletém období musíte dělat důležitá rozhodnutí vašeho života. Pořád si vybírat kam dál a co udělat jako další. Kdo je pro mě dobrý a kdo špatný. Člověk si pak ale uvědomí, že přesně v tomto okamžiku našeho života se nejvíc naučíme a dozvíme se, jací opravdu jsme. Je to jako test.

To co nás během tohoto období nejvíce provází je samota. Ne jenom v tomhle období, může se objevit kdykoli. Je v pořádku se cítit sám. Samota je prostě ošklivá. Najednou vám hlavou létají strašné myšlenky o lidech a o vás. Někdo by samotu mohl vnímat jako smutnou věc. Ale já jí beru jako dar nebo příležitost. Vlastně nám samota nejvíce pomůže. Je to totiž ten jediný a pravý přítel, kterého máš. Jsi to ty a tvůj příběh, jsi to ty a tvoje pocity. Čím více samoty, tím více krásných zážitků, které si bohužel uvědomíš až v tuhle smutnou chvíli. Uvědomuješ si a vážíš si lidí, kteří tu pro tebe vždycky byli, vážíš si přírody a zážitků. Když přijde, vzpomeneš si na všechny ty zážitky, v kterých si se možná necítil až tak šťastně. Ale při samotě zjistíš, že jsi šťastný byl a že by ses tak chtěl cítit znovu. Při samotě si uvědomíš, že všechno předtím bylo krásné. A víš, že toho bude ještě víc, na co budeš moci vzpomínat. Úplně všechno bylo krásné dokonce i ty nejsmutnější části, které tě do teď provází a děsí. Samota vám nelže, naopak vám ukáže úplnou pravdu a vaše nejtemnější a nejhlubší myšlenky. Když jste sami, nic vás neruší, jste jenom vy a samota. Klidně brečíte a křičíte, ale neuleví se vám potom? Ano uleví. V tu temnou a ošklivou chvíli si uvědomíte tolik věcí, které vám otevrou oči. Můžete mít z ničeho nic jiný názor nebo cítíte vinu a chcete se omluvit... Samota vám ukáže až tak moc ošklivou pravdu že vy sami se rozhodnete, že to tak nechcete. Vždyť jenom když jste sami, zjistíte, jak moc krásné chvílky jste prožili, jak moc krásně jste se měli s těma nejbližšíma a chcete to prostě znovu. Prostě pochopíte, že i váš život je jako ve filmu. Jste hrdina svého vlastního příběhu. Možná je v něm spousta zápletek, ale o to je přeci ještě lepší. Podívejte se na to, jaký styl máte, jak mluvíte a jak krásní jste. Kolik talentů máte a hlavně koho máte. Vždyť nikdo takový neexistuje a nikdy existovat nebude.

V tu chvíli poznám, že já jsem hlavní postava ve vlastním filmu a tenhle pocit mi nikdo nikdy nevezme.

Zatracená loupež - Jan Langer

Postavy

Tobias (*tichý, bázlivý, nemá rád násilí*)

Jacob (*bezohledný, falešný, sobecký*)

Zaměstnanec banky (*unavený, otrávený, jeho práce ho nebaví*)

Žena

(Je prosluněný letní den a na rušné ulici před bankou se Jacob a Tobias připravují na loupež.)

Tobias   Opravdu myslíš, že to vyjde?

Jacob   No jasně. Prostě tam přijdeme, já tam dám ten lístek a ty prostě jen hlídej. Jasný?

Tobias Jasný!...*(Se strachem)* Když to říkáš.

Jacob Tak pojď.

(Scéna se mění na vnitřek banky. U každé ze tří přepážek stojí několik lidí, kteří čekají, až na ně přijde řad. Tobias hlídá u konce pravé řady. Vedle pravé řady jsou malá dvířka, která umožňují zaměstnancům přecházet mezi prostorem pro zaměstnance a zákazníky. Zatímco Jacob se prodírá řadou dopředu)

Zaměstnanec banky *(znuděným až našťvaným hlasem)* Prosím, nepředbíhejte řadu, pane!

Jacob *(Jacob se dostane až k přepážce)* Buďte zticha a čtěte! *(Podstrčí mu lísteček a skrze bundu naznačí, že má zbraň)*

Zaměstnanec banky *(otevře lístek, přečte ho a stejně znuděným hlasem řekne)* Omlouvám se, ale v našem sejfu nemáme hotovost. Bohužel nás zrovna včera vykradli.

Jacob *(s výhružným úsměvem ve tváři)* Myslíte, že jsem tak blbej chci vidět sejf, tak pojďte potichu a žádný blbosti.

Zaměstnanec banky *(znechuceně se zvedne ze židle a otevře malá dvířka, která propojují přední část místnosti a prostor pro zaměstnance.)* Pojďte za mnou. *(Přecházejí zadními dveřmi do místnosti se sejfem)* Prosím, podívejte se.

Jacob To si snad děláte prdel. Jak to, že tu nic nemáte?

Zaměstnanec banky Říkal jsem. Včera nás vykradli.

Jacob Pojďte zpátky. *(Přechází k přepážkám. Našťvaně až zoufale, zatímco směřuje pistolí stále na zaměstnance)* Nedělejte si ze mě srandu, něco tu mít musíte.

Zaměstnanec banky *(se zohne pod stůl a po chvíli se napřímí a dá před Jacoba nepřirozeně malý balíček bankovek)* To je vše, co tu máme z dneška.

Jacob Dejte to sem! *(Ze začátku řady se ozve výkřik)*

Žena On má zbraň

Jacob Co to sakra děláš?!

Tobias Promiň, vypadla mi zbraň.

Jacob Ztraceně, nikdo se ani nehne a ty to zvedni! *(Zvenčí se ozvou sirény)*

Jacob Co to...?

Tobias Jdu se podívat. *(Vykoukne nenápadně z okna)* To jsou policajti.

Jacob Zatraceně. Ty jsi zapnul alarm! *(Namíří zbraní na zaměstnance)*

Zaměstnanec banky Já? Ne...*(Ukazuje k vedlejší přepážce na kolegyni. Ta se na Jacoba potutelně usměje)*

Tobias Co budeme dělat?

Jacob Nevím nech mě přemýšlet.

Tobias Ale já nechci jít do vězení.

Jacob Ř Řekl jsem, drž hubu! *(Všimne si klíčků ledabyle pohozených na zaměstnancově stole.)*

Jacob Kde je východ pro zaměstnance? *(Pokyne zaměstnanci banky, aby vstal s rukama už připravenýma za zády. Pomalu jdou ke dveřím)* A ty klíče si vem s sebou.

Jacob Co tam sakra děláš? Pojď už!

Tobias A jo...už jdu. *(Jak utíká za Jacobem, zakopne a upustí svou zbraň.)*

Jacob Nech ji být, ty hňupe! Není na to čas.

(Oba dva i se zaměstnancem, na kterého stále míří zbraní, se vyřítí z vchodu do zadní uličky, kde je jenom pár popelnic a pár zaparkovaných aut. Zpoza rohu je slyšet policie.)

Jacob Který je tvoje? Tak který?! *(Přitiskne mu zbraň těsně ke krku)*

Zaměstnanec banky *(s nepatrným chvěním v hlase)* To červené.

Jacob *(vytrhne klíč zaměstnanci z ruky.)* Pojď Tobiasi!

Tobias Ale to je přece krád...

Jacob ...drž hubu a polez?

Tobias No jo už jdu. *(Scéna se mění na interiér jedoucího auta.)*

Jacob Tak tohle se bezvadně podělalo. Kde jsi byl? Měl jsi přece hlídat, ne? (Po chvíli)
Vůbec jsem tě s sebou neměl brát.

Tobias *(zakřiknutě)* Ale ty peníze máme ne?

Jacob Jo, ale je toho málo. Nebude to stačit pro nás oba. *(Pomalou na Tobiase namíří zbraň)*

Tobias Co to děláš?

Jacob Jak jsem řekl, těch peněz není dost.

Tobias Ale já nic nechci, klidně si to nech. *(Začne plakat)* Já chci k mamince...!

Jacob Pane bože... nikdy jsem tě vlastně neměl rád, vždycky všechno zkazíš.

Tobias *(stále pláče)* Příště to bude lepší, slibuju.

Jacob Ty to furt nechápeš, co? Tady končíš!

Tobias Ne, slibuju.

Jacob Promiň *(Auto najede na výmol a Jacob zbraň upustí.)*

(Po krátkém zápase o to, kdo se ke zbrani dostane, se ozve výstřel)

Tobias Jacobe, Jacobe!

Zaměstnanec banky *(klidným hlasem)* Pozor...strom.

Konec

O projektu

Psal se jedenáctý březen. Veškeré školy byly tímto dnem uzavřeny z důvodu šíření neznámého Koronaviru. Musel jsem zrušit všechny připravované inscenace, musel jsem zrušit blížící workshop s herečkou Kamilou Janovičovou a samozřejmě i naši divadelní přehlídku „Minifestival 2020“. Začala nová etapa studia literárně-dramatického oboru. Pro mě zcela neznámá. Přemýšlel jsem tedy, jakou formou, nám blízkou, zůstat ve spojení s dětmi. Jak vyučovat náš obor na dálku? Existuje vůbec nějaká forma?

A tak mě v průběhu karantény napadlo, že jsme přece obor **literárně-dramatický**, tak proč nevytvořit něco, v čem se nepředvedeme jako herci, ale jako spisovatelé a dramatici. Měli bychom přece umět prokázat, že si to slovíčko „literární“ zasloužíme. Přišel jsem tedy s projektem „Místo hraní – tvůrčí psaní“ v rámci kterého začala vznikat kniha „Ve stopách společné cesty“.

A proč by vlastně měli žáci psát? Není to jen slovní zásoba, která se rozšiřuje, ale psaní také trénuje logické myšlení, fantazii, kreativitu, schopnost plánovat a tvořit vize, systematicky pracovat a v neposlední řadě také dotahovat projekty do zdárného konce. Zejména děti často mnoho věcí „začnou“, ale nedokončí. Nutnost dopsat vyprávění, dokončit slohovou práci v podobě povídky, úvahy nebo třeba eseje, učí děti vytrvalosti, cílevědomosti a trpělivosti nevzdávat se při první překážce. Vyprávění příběhů a určité „vymyšlení si“ je naprosto přirozená věc. A především je to metoda, která se přímo vztahuje k našemu oboru.

Dnes dostáváte do rukou finální verzi naší knihy. Projekt se zúčastnilo 56 žáků z celkového počtu 58. Kniha se většinou skládá z druhých (upravených) verzí textů, ale také i z prvních verzí, které už někteří žáci neupravovali. Úprava textů totiž nebyla povinná. Stylistika textů byla většinou zachována, aby dodala autenticitu jeho autorům. Naleznete také v textech několik gramatických chyb, ale nezapomínejte, autory jsou děti. Doufám, že jsme knize vtiskli alespoň trochu důstojnosti. Dali jsme si na ní záležet.

Přejeme Vám příjemné počtení.

Jiří Zajíček
vedoucí učitel Literárně-dramatického oboru

Autorské práce žáků literárně-dramatického oboru

Ve stopách společné cesty

Autorkou obalu knihy je Šárka Červinková
Ilustrace – Jana Plačková, Emma Hrdinová, Dominika Luisa Boháčová
Markéta Kukuczková, Tereza Novotná, Natálie Kašparová,
Viktorie Večeřová
Tisk ZUŠ J. Kociana
Počet stran 108 s.

Vytiskla a vydala ZUŠ Jaroslava Kociana
Smetanova 1500, Ústí nad Orlicí
562 01
www.zusuo.cz

2020
Vydání první